

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

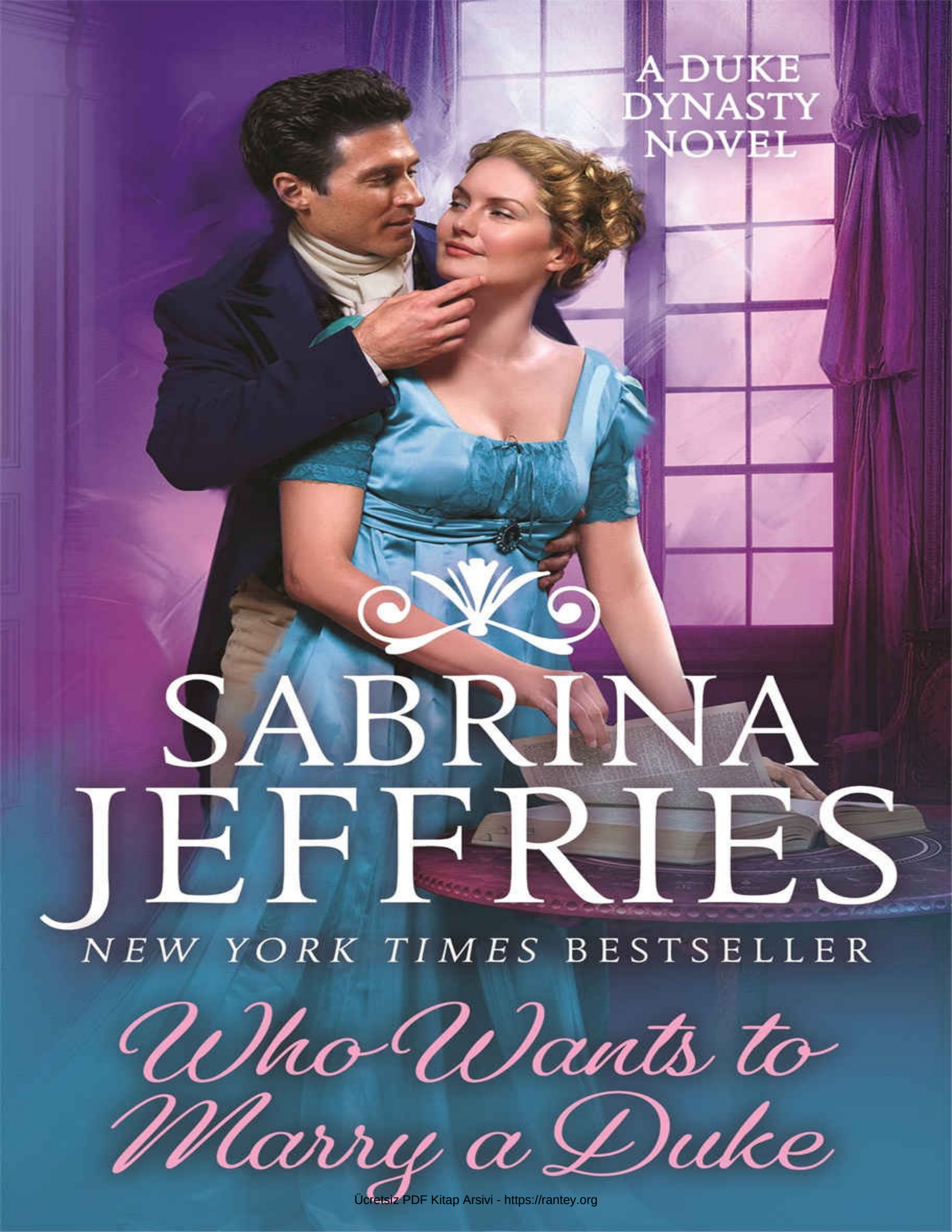
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DUKE
DYNASTY
NOVEL

SABRINA JEFFRIES

NEW YORK TIMES BESTSELLER

*Who Wants to
Marry a Duke*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Who Wants to Marry a Duke

SABRINA
JEFFRIES

Telif Hakkı© 2020 Sabrina Jeffries, LLC

Kapak illüstrasyonu © Jon Paul

Yazar fotoğrafı© Tamara Lackey fotoğrafçılığı için Jessi Blakely

Sabrina Jeffries'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kensington Publishing Corp'un bir baskısı olan
Zebra Books ile yapılan anlaşmayla
yayınlanmıştır.

İlk olarak bu E-kitap baskısında 2020 yılında
HEADLINE ETERNAL tarafından
yayınlanmıştır
HEADLINE YAYIN GRUBU'nun bir baskısıdır

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca herhangi bir şekilde çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilir.

Yayıncıların yazılı ön izniyle veya reprografik üretim durumunda Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir

eISBN 978 1 4722 6632 3

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.headlineeternal.com

www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sabrina Jeffries'e Övgüler](#)

[Sabrina Jeffries](#)

[tarafından da yazılmıştır](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Adanmışlık](#)

[Aile Ağacı](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[On Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı On Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm On](#)

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Sonsöz

Undercover Duke'un önizlemesi için okumaya devam edin
Dük Hanedanı serisinin göz kamaştırıcı romanlarını
kaçırmayın Günahkâr Talipler tarafından baştan çıkarılın
Halstead Hall'un Hellion'larıyla
Headline Eternal hakkında daha fazla
bilgi edinintanışın

Yazar Hakkında

Sabrina Jeffries, 50'den fazla roman ve kısa kurgu eserin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır.

Ülkenin dört bir yanındaki kuruluşlarda konuşma yapmak ya da kahve içerek yazı yazmak dışında kalan zamanını kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri yapboz, çikolata ve müzikle uğraşarak geçiriyor.

20'den fazla dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Carolina'lı yazar, akademisyenlik kariyerini (İngiliz edebiyatı alanında doktora derecesi var) keyif için bir kenara bıraktığına asla pişman değil

Eğlenceli kurgular yazmayı seviyor ve bir gün bir kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. Her zaman büyük hayaller kurar.

Daha fazla bilgi için kendisini www.sabrinajeffries.com adresinde, Facebook'ta www.facebook.com/SabrinaJeffriesAuthor adresinde veya Twitter'da [@SabrinaJeffries](https://twitter.com/SabrinaJeffries) ziyaret edebilirsiniz.

Seksi kraliçesi Sabrina Jeffries için övgülerregency romantizminin :

"Çok satan Jeffries, yeni Dük Hanedanı serisini, büyüleyici karakterler ve ilgi çekici hikayelerden oluşan sonsuz gibi görünen yazarlık kaynağından zekice elde edilen bir başka örnek Regency-set tarihi ile zekice başlatıyor" *Booklist on Project Duchess*

'Hızlı temposu, esprili diyalogları ve büyüleyici özgün karakterleri Jeffries'in kitaplarını diğerlerinden ayırıyor' *Publishers Weekly* (starred review)

'Usta hikaye anlatıcısı Jeffries, oyununun zirvesinde' *RT Book Reviews*

"Kıvrak zekâ, canlı hazırcevaplık ve leziz duygusallık, Jeffries'in son kitabının bu günahkâr derecede keyifli ekininin ayrıntılı olay örgüsünü yönlendiriyor.
serisinin *Library Journal* (yıldızlı inceleme)

'Esprili şakalar, iyi tanımlanmış karakterler ve nefes kesici bir duygusallık' *Booklist*

'Güzel, dokunaklı ve güçlü' *Kirkus Reviews*

Sabrina Jeffries tarafından

Dük *Hanedanı*
Projesi Düşes The
Bachelor
Kim Bir Dük ile Evlenmek İster

Günahkar Talipler
Günah İşleme Sanatı
Baştan Çıkarma
Çalışması Arzunun
Tehlikesi Tutkunun
Zevkleri
Flört Etmenin Sırrı

Hellions Of Halstead Hall
Lord Stoneville Hakkındaki
Gerçekler Yatağında Bir
Cehennem
Vahşi Bir Lordla Evlenmek
İstemeyen Bir Leydi Nasıl
Tavlanır?
Bir Leydi Asla Teslim Olmaz

Kitap Hakkında

Who Wants to Marry a Duke

Kimya her şeydir.

Thornstock Dükü Marlowe Drake için Bayan Olivia Norley'le geçmişte yaşadığı bir öpüşme sadece bir anı olarak kalmalıdır. Ne de olsa, yakışıklı bir çapkının, tek tutkusu laboratuvar tipi kimya olan genç bir hanımın ötesinde etkileyebileceği sayısız sosyete kızı vardır. Ancak Thorn, o tek öpücüğün yol açtığı şok edici şantaj planını unutmamış ya da affetmemiştir. Şimdi Thorn'un üvey kardeşi Grey, bir aile gizemini çözmedeki bilimsel uzmanlığı için zeki Bayan Norley'i işe almıştır. Ve bir zamanlar yanmış olan Thorn, onun nedenlerinden şüphelenerek her hareketini takip etmeye yemin eder.

. .

Olivia için Grey'in babasını arsenik zehirlenmesinin öldürüp öldürmediğini belirlemek, kariyerine yön verebilecek öncü bir deneydir ve Thorn'un sürekli varlığı sadece dikkatini dağıtmaktadır. Ancak birinin araştırmasını raydan çıkarmak için patlayıcı planları vardır. Çok geçmeden en beklenmedik keşif, yanındaki ünlü alçağın şefkatli doğası ve aralarında tutuşan elektriktir.

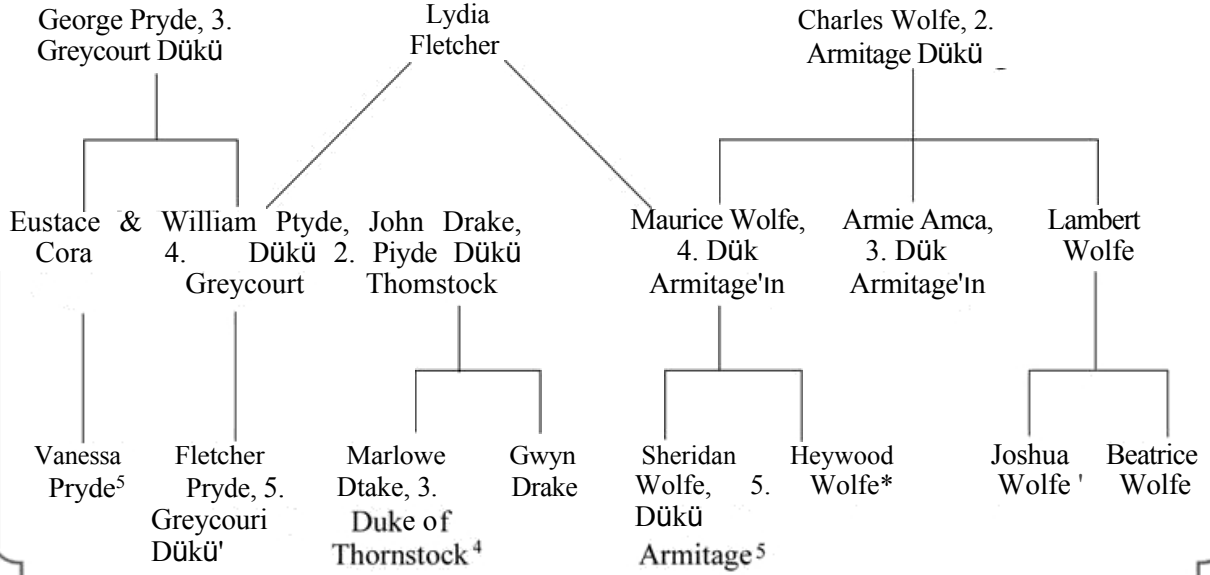
*"İlk doğan", ilginç kızı için her zaman kocaman bir gülümsemesi
olan babama.*

Ve bugünlerde yorulmak bilmeden babamla ilgilenen anneme.

Verdiğiniz tüm sevgi için ikinize de teşekkürler.

Lydia'nın Kocaları ve Çocukları

1 Project Duchess

2 Karlı Bir Yolda Baştan Çıkarma /vip/it

3 TLie Bachelor

4 Wtio Mayıs'ı İstiyor a Dule

5 Undercover Duke

Önsöz

Londra Nisan
1800

Sonunda Thornstock Dükü unvanına kavuşan Marlowe "Thorn" Drake, Devonshire House balosundaki kalabalığı incelemek için bir sütuna yaslandı. İkiz kız kardeşi neden istediği zaman onunla birlikte İngiltere'ye dönmemişti? Gwyn burada olsaydı, aşırı kravatlı züppelerle alay eder ve hangi beyefendinin önce sarhoş olup kendini aptal durumuna düşüreceğine dair onunla bahse girerdi.

Onu çok eğlendirecekti.

Tanrım, onu nasıl da özlemişti. Şimdiye kadar hiç ayrı kalmamışlardı ve onun kendisi olmadan uzaklara yelken açmasını umursamadan izlemesi hâlâ canını sıkıyordu. Doğduğu topraklarda bu kadar yalnız hissedeceğini hiç hesaba katmamıştı. O bir İngiliz'di, lanet olsun, ve burası onun gerçek eviydi. Neredeyse doğduğundan beri orada yaşamasına rağmen kendini hiçbir zaman Berlin'e ait hissetmediğinden, kendi ülkesinde işlerin farklı olmasını beklemişti.

Bunun yerine, hizmetkârlarının sabahları verdiği zayıf kahveden, Prusya'da içtiği *Glühwein*'a çok az benzeyen ama onun kadar iyi olmayan şu anda içtiği garip sıvıya kadar her şeyin kokusu ve tadı tuhaftı.

Yanına gelen üvey kardeşi Grey, "İlk evliliğin Mart hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Greycourt Dükü Fletcher "Grey" Pryde, ileride üstleneceği düklük rolü için eğitim almak üzere on yaşında İngiltere'ye dönmüştü. Bu muhtemelen neden İngiliz yaşamına alışkın görüldüğünü açıklıyordu. Burada on beş yıl geçirmişti. Thorn ise sadece altı ay geçirmişti.

Ağabeyinin rahatsızlığını görmesine izin vereceğinden değil. "*Bu* bir evlilik pazarı mı?" Thorn homurdandı. "Ben biraz daha farklı bir şey hayal etmiştim.

daha paralı, annelerin güzel cadalozları için uygun beyefendiler aramak üzere kalabalığı kokladığı."

Grey güldü. "Bu çok da yanlış değil, en azından sadece görünüşleriyle övünen hanımlar için. Mirasçılar söz konusu olduğunda, bu daha çok babaların servet avcılarını ortaya çıkarmak için etrafı koklamasına benziyor."

"O zaman sanırım Gwyn'in benimle gelmediğine sevinmeliyim." Thorn sütundan uzaklaştı. "Babam ve ben Berlin'de servet avcılarını uzak tutmakta yeterince sorun yaşadık."

"Sana bu konuda yardım ederdim." Grey gözlerini yukarı dikti. "Gwyn o tavana bayılırdı. Mimari harikalar kitabı için onu çizmeye çalışırdı. Bu yüzden seninle geri dönmeyi neden reddettiğini anlayamıyorum." Bakışlarını Thorn'un üzerinde sabitledi. "Neden Berlin'de kalmayı seçtiğini biliyor musun?"

"Annemin ona ihtiyacı olduğunu söyledi," diye Thorn.

"Saçmalık. Annem kendi başının çaresine bakabilecek durumda. Ayrıca, annemin titreyen Maurice'i var. Başka bir nedeni olmalı."

Thorn bunun ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikre sahipti ama Gwyn bunu hiç itiraf etmemişti ve Grey'e spekülasyon yapacak değildi. "Evlilik pazarında ne işin var senin?"

Grey . "Bir bahsi kaybettim."

"Ah. Şartlar nedir?"

"Gece yarısına kadar ya da Leydi Georgiana benimle tanıştırlana kadar kalmam gerekiyor, hangisi önce gelirse."

"Devonshire'ın kızı mı? Bu sezon çıkacak olan mı?"

"Kesinlikle."

Thorn, "O zaman yakında buradan ayrılatabileceksin," dedi. "Onu herkesten önce seninle tanıştıracaklar."

"Ve sen. Yoksa yüce makamınızı unuttunuz mu?" "Hayır." Nasıl unutabilirdi ki? Ne zaman bir odaya girse insanlar önünde eğilir ve reverans yapardı.

"Kim olduğunuzu asla gözden kaçırmayın," dedi Grey. "Çöpçatan annelerin ve onların entrikacı kızlarının ne kadar sinsi alışık değilsiniz. Bir de şu bak: Onlar avcı,

Düklük tacını ödöl duvarına asmak isteyen bir sürü insan var. O yüzden gözünüzü dört açın."

". Devonshire'ların geldiğini görür görmez kaçacağım."

"Tanrı aşkına, *Devonshire*'lara göz kulak olun demek istemedim," dedi Grey. "Onlar ikimizden de öncelikli. Kaçmak onlara doğrudan pay vermek gibi olur. Ben bile bu kadar pervasız değilim. Bir gün onlardan birine ihtiyacım olabilir."

Thorn onlarla konuşurken bir adım bile yanlış atmaktansa bu riski göze almayı tercih ederdi. Her ne kadar daha önce birileri ona onları işaret etmiş olsa da, güçlü Devonshire Dükü ve Düşesi'yle ilk kez gerçekten tanışacaktı ve protokol konusunda biraz kararsızdı. Prusya'da, Grey İngiltere'ye gittiğinden beri etrafta olan tek İngiliz dükü Thorn'du.

"Her şeyden önce," dedi Thorn, "Londra'nın yarısına sahip olmak gibi bir hırsım yok. İkincisi, gerekirse fark edilmeden bir balo salonundan "

"Öyle mi düşünüyorsun? Etrafına bir bak, küçük kardeşim. Buradaki genç kızların yarısının gözü senin üzerinde."

"Ya da sen. Yüce dük ve düşes seni kızlarıyla tanıştırdığında, herkes bu büyük olaya o kadar odaklanmış olacak ki, kimse benim ortadan kaybolduğumu fark etmeyecek bile." Thorn ona sırtıttı. "Ayrıca senin kadar iyi biriyle evlenmeme gerek yok. Zeki ve eğlenceli olduğu sürece güzel cadalozlardan biriyle de yetinebilirim."

Arkasında bir homurtu duydu ama dönüp baktığında hiçbir şey göremedi. Hayal görmüş olmalı.

Grey kaşlarını çattı. "Duyduğuma göre Leydi Georgiana da öyle değilmiş. Söylenenlere göre, annesi görünüşü kadar bu konuda da onu gölgede bırakıyor."

"Bu çok utanç verici. En azından senin için. Tüm bunlara rağmen bağlantıları için onunla evlenir miydin?"

"Sadece dedikodular onun hakkında yanlışsa ve sizin de söylediğiniz gibi zeki ve eğlenceli biri olduğunu kanıtlarsa. Ve güzel." Thorn'a gülümsedi. "Bir eşte her şeyi isterim."

Yuva kurmaya karar verdiğinde muhtemelen o da bunu elde edecekti. Grey'in her zaman bir kadının yatağından yeni çıkmış gibi görünen dalgalı siyah saçları vardı ve mavi-yeşil gözleri ve keskin hatları

Özellikler istediği zaman oraya geri dönebilmesini sağlıyordu. Ne yazık ki bayanlar için, o çok titizdi.

"Muhtemelen bu yüzden henüz evlenmedin. Çıtayı gülünç derecede yükseğe koydun." Thorn bardağındaki gizemli likörden biraz yudumladı ve yüzünü buruşturdu.

"Bunu içmeye nasıl dayanabiliyorsun?" Grey dedi ki.

"Ne olduğunu anlamaya çalışıp duruyorum. Tadı Porto şarabına benziyor ama onun için çok ince ve çok daha tatlı. Porto şarabının ilk kez sahneye çıkan hanımlar için düzenlenen bir baloda servis edilmesini de beklemezdim."

"Ama yine de öyle. İçtiğin şey negus, İngilizlerin sulandırılmış porto şarabı ve etrafta ne kadar baharat varsa onlardan hazırladıkları bir punç. Ya da yıllarca suratımı asmadan içmeye çalıştığım için öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu iğrenç." Thorn gözlükleri götüren uşaklardan birini bulmak için etrafına bakındı. Onun yerine Devonshire'ların onlara doğru geldiğini gördü. "Sanırım artık ortalıkta görünmemenin zamanı geldi. Ev sahiplerimiz yaklaşıyor."

Grey başını salladı. "Onları görüyorum. Devonshire'ın kendisini konuşacak kadar iyi tanıyorum ama düşesle ya da kızıyla hiç tanışmadım. Düşesin büyüleyici bir kadın olduğu söyleniyor. Etrafta kalmak istemediğinize emin misiniz?"

Thorn, "Belki başka bir zaman," diye mırıldandı.

Yirmi bir yaşında olmasına rağmen evliliğe pek hazır değildi. Şu anda Londra sosyetesinin sayısız kuralı arasında zar zor ilerleyebiliyor ve düklüğünün mülklerini idare edebiliyordu, bir kadını yanında sürüklemek şöyle dursun. Yıllardır görmediği erkek kardeşiyle de bunu kabul edecek kadar rahat değildi.

Devonshire'lar şimdi başka bir tanıdıklarıyla konuşmak için durakladılar, o da saklanabileceği bir balkon bulmak için sütunun etrafında döndü. Sonra başka bir misafirle çarpıştı ve yeleğinin önüne negus döküldü.

Belirgin kırmızı lekeler baktı. "Lanet olsun! Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun?"

"Neden *yapmıyorsun*? Ben sadece burada durmuş kendi işime bakıyordum."

Başını kaldırdığında gözlerinde ateşle ona bakan çekici bir kadınla karşılaştı. Genç kızların çoğu gibi o da beyaz ipek giymişti ama elbisesi boyunca uzanan altın iplik işlemeler adamın bakışlarını dolgun göğüslerine çekti. Ve dolgun kadınlardan hoşlanıyordu.

Anında tavrını değiştirdi. "Bağışlayın beni. Kırmak . Sadece nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Belli ki, Majesteleri. Tanışılabilir en iyi insan olan zavallı Leydi Georgiana'dan kaçmaya çalışmakla meşguldünüz."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kardeşimle konuşmama kulak misafiri oldunuz." Bu, içten özrünün onu neden yumuşatmadığını açıklıyordu. Ve Leydi Georgiana'yla tanışmak istemediği için özür dilemeyi reddetti. Neden dilesin ki? Bu herif özel bir konuşmaya kulak misafiri olmamalıydı.

Mendilini çıkararak yeleğindeki lekeleri silmeye başladı.

salladı ve yüzünün etrafındaki sarı bukleleri zıplattı. "Bu şekilde çıkarmaya çalışarak durumu daha da kötüleştireceksin. Benimle gelersen temizleyebilirim."

"Gerçekten mi? Tanrı aşkına, *bunu* nasıl yapacaksın?"

"Şampanya ve bikarbonatlı soda ile," dedi, sanki dünyadaki tüm mantıklı şey buymuş gibi.

Bu onun merakını uyandırdı. "Bikarbonat soda nedir ve nereden bulmayı düşünüyorsun?"

"Tabii ki onu retikülümde taşıyorum."

Tabii ki mi? "Çünkü tüm genç hanımlar ağıllarında bunu taşır, sanırım."

"Öyle mi? Bir tek ben varım sanıyordum." O daha cevap veremeden kadın ekledi: "Ama çabuk davranmazsak, bu lekeler yeleğini sonsuza lekeleyecek."

Yeleğini on kez değiştirmeye gücü yetebilirdi ama dans etmeye bile fırsat bulamamıştı, bu yüzden kadının lekeleri silme teklifi haklıydı. Ayrıca, kadının tuhaf malzemelerle nasıl bir sihir çalıştığını görmek istiyordu - ve gerçekten de retikülünde bikarbonat soda olup olmadığını. "O zaman elbette, yolu gösterin."

Başını sallayarak onun negus bardağını aldı ve yerine yakındaki bir tepside terk edilmiş halde duran bir kadeh şampanya koydu. Sonra onu balkona doğru yönlendirdi. "Devonshire kütüphanesine giden koridor çok uzak değil. Orada yapabiliriz."

Orada ne yapacaksın? Thorn neredeyse soracaktı. Bu güzel kız gerçekten de onun beneklerini uçurmaya mı niyetliydi? Yoksa aklında başka, daha şehvetli bir amaç mı vardı?

İşte bu onun benimseyeceği bir sonuç olurdu. Kadının korsajı ilginç bir şekilde dekolteydi. Elbisesinin renginden onun sosyeteye takdim edilen bir kız olduğunu düşünmüştü ama hızlı yaşayan evli bir kadına rastlayacak kadar şanslı da olabilirdi.

İnsan, eğer genç bayan o olsaydı, sosyete de karşılaştığı diğer tüm kadınlar gibi reverans yapıp flört edeceğini düşünürdü. Yine de Londra sosyetesini Berlin'den daha vahşiydi. Hâlâ kuralları anlamaya çalışıyordu.

İngiltere'nin Prusya büyükelçisinin üvey oğlu olarak Thorn'dan uygun davranması bekleniyordu, bu da genellikle eğlenmemek anlamına geliyordu. Ama İngiltere'ye gitmek üzere evden ayrılmasından bu yana geçen altı ay içinde, tanıştığı diğer genç delikanlıların da teşvikiyle bu kurallarını gevşetmeye başlamıştı. Yine de ilk kez genç bir hanım onu yanlış davranmaya teşvik etmişti.

Onlar senin düklük tacını asmak isteyen avcılar. kupa duvarları. yüzden gözünüzü dört açın.

Yapardı. Ama bu ilginç karşılaşmadan da keyif alacaktı. Döndüğünden beri yeterince az karşılaşmıştı.

Balkonu geçtiler, sonra bir çift Fransız kapısından geçerek diğer konukların uğramadığı bir koridora çıktılar. Bu onun merakını daha da artırdı.

"Madem benim bahtsız yeleğimi kurtarmak istiyorsun, belki de kendimizi tanıtmalıyız," dedi. "Ben-"

"Kim olduğunuzu biliyorum efendim," dedi sertçe. "*Herkes* tanıyor. İyi dostum Leydi Georgiana balo salonuna girdiğimiz andan itibaren bana sizi işaret etti."

"Bu yüzden mi kardeşimle konuşmamı gizlice dinliyordun?"

"Pek sayılmaz." Ona isyankâr bir bakış fırlattı. "Önce ben oradaydım, biliyorsun, üvey annemden saklanmaya çalışıyordum."

"Neden?"

Sinirli bir nefes verdi. "Beni umursamadığım beylerle çalışıp duruyor. Bir kocaya ihtiyacım yok ya da istemiyorum ama o bana inanmayı reddediyor."

Aklından geçenleri söylememenin daha iyi olacağını düşündü: belki de üvey annesi haklıydı. Adını bilmediği arkadaşı ne kadar somurtkan olsa da, masumiyetle baştan çıkarıcılığın tuhaf bir karışımı gibi görünüyordu, bir beyefendiyle kolayca başını derde sokabilecek türden. Onun hakkında ne düşüneceğini henüz bilmiyordu.

"Anlıyorum," dedi, söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için. "Ama hâlâ adını bilmiyorum."

"Ah! Doğru." Ona belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Böyle incelikleri unutmaya meyilliyimdir."

"Fark ettim."

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu yüzüme vurmana gerek yok."

Bir kahkaha patlattı. "Yemin ederim, sen tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın. İkiz kız kardeşimi saymazsak tabii." Fısıldamak için yaklaştı, "Bana kendi adını söylemene yardımcı olacaksa sana onun adını vereceğim. Onunki Gwyn. Seninki de ..."

"Bayan Olivia Norley."

Bunu ilkel bir şekilde söylemişti, ki bu hoşuna gitmişti, yine de onun şehvet düşkünü evli bir kadın olmaması onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sonra açık bir kapının önünde durdu. "Her neyse, buradayız. İçeri girelim mi?"

"Nasıl isterseniz, Bayan Norley. Ne de olsa bu sizin çabanız."

"Tamam." Adımlarını hiç sıklaştırmadan içeri girdi.

Onun bu maksatlı tavrına gülme isteğini bastırarak peşinden gitti. En azından onları odanın uzak ucuna, oradan geçenler tarafından kolayca görülemeyecekleri bir yere yerleştirecek kadar sağduyuluydu.

Şampanya kadehini, içinde yanan bir şamdanın da bulunduğu masanın üzerine koydu, ardından retikülünü açtı ve küçük bir kutu çıkardı. İçinde epeyce şişe olduğu anlaşıldı.

"Yüce Tanrım, bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Annem için kokulu tuzlar ve kozmetikler, çünkü kendi retikülünde onlara yer yok." Bir şişe açtı ve avucuna beyaz bir toz dolana kadar ona dokundu. "Bu soda bikarbonatı. Hazımsızlığa iyi gelir."

"Ve görünüşe göre şarap lekelerini çıkarıyor." "Aynen öyle."

Kadın ona gülümsedi ve adam nefesini tuttu. Gülümsemesi onu güzel bir kadından nefes kesici bir tanrıçaya dönüştürmüştü. Kadın şamdanı yaklaştırdıkça, adam onun gözlerinin yeşim taşının sıcak yeşili olduğunu görebiliyordu. Görkemli bir ağzı, şeftali tonlarında yanakları ve hafifçe yukarı kalkık bir burnu vardı. Bütün bunları büyüleyici bulmuştu.

"Bağışlayın beni," dedi, onun bakışlarından habersizmiş gibi, "ama lekeyi düzgünce temizleyebilmek için elimi yeleğinizin altına sokmam gerekiyor."

"Yeleğimi tamamen çıkarmamı mı tercih edersin?" diye sordu, bu isteğin uygunsuz olduğunu biliyordu ve onun nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu.

Parladı. "Oh, evet! Bu her şeyi çok daha kolaylaştırır."

Açıkça görülüyordu ki kız onun bu görgüsüzlüğünden hiç de rahatsız olmamıştı ve bu durum onu eğlendiriyordu. Ceketini çıkardı, ardından yeleğinin düğmelerini çözüp çıkardı ve ona uzattı. Mendilini yeleğin altına yerleştirdikten sonra hemen lekeler üzerinde çalışmaya başladı, önce şampanya ile ıslattı ve sonra seyreltilmiş lekeleri soda bikarbonatı adını verdiği beyaz tozla kapladı. Lekeler köpürerek onu şaşırttı.

Elini uzattı. "Lütfen bana mendilinizi verin." Adam bunu yaptıktan sonra, temiz kısımları köpüğü silmek için kullandı.

Hayretle lekeyi artık neredeyse hiç göremiyordu. Sanki yeleğine sadece biraz su dökmüş gibi görünüyordu. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Thorn sordu.

Yeleğini şöminenin yanına götürdü ve ateşin sıcaklığında ileri geri sallayarak suyun bile buharlaşmasını sağladı. "Amcamdan. Kendisi kimyagerdir."

Ne tuhaf bir aile. Hiç şüphe yok ki akrabasından her türlü temizlik formülünü biriktirmişti. Gwyn'e göre kadınlar

temizlik işlerini kendileri yapmasalar bile bu tür ev işlerini bilmeleri beklenir.

Bayan Norley yeleğini alarak ona doğru geldi. "İşte. Bu sizi en azından akşam boyunca idare eder. Yine de eve gider gitmez hizmetçilerinize güzelce temizletmelisiniz."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, onun ciddi tonuna uymaya çalışarak. Yeleği ondan alarak. "Karşılığını nasıl ödeyebilirim? Belki de şişelerinizi doldurmak için biraz semender gözü ve kurbağa parmağı ile?"

"Bunları neden isteyeyim ki? Benim hiçbir işime yaramazlar."

Belli ki *Macbeth*'i hiç okumamış. Ya da okuduysa bile, cadılarla ilgili zahmetli ve sıkıntılı sahneyi unutmuştu.

Kıkırdayarak yeleğinin düğmelerini ilikledi. "O zaman belki seni dansa kaldırırim."

Yüzünden dehşet dolu bir ifade geçti. "Sakın buna cüret etme! Hristiyanlık âlemindeki en kötü dansçıyım. Ve genç hanımların beyleri geri çevirmesine izin verilmediği için-"

"Ne? O kuralı bilmiyorum. Yine de neden herkesin dans davetlerini kabul ettiğini açıklıyor." Ona göz kırptı. "Ben de bunun karşı konulmaz cazibem ve yakışıklılığım yüzünden olduğunu sanıyordum."

"Dük olduğunuz için herkes kabul ediyor efendim. O yüzden lütfen *beni* dansa kaldırmayın, yoksa ikimizi de aptal durumuna düşürürüm. Bundan hoşlanmazsınız, sizi temin ederim."

Başını iki yana salladı. "Alışılmadık bir kadınsınız Bayan Norley. Hakkınızı vermeliyim."

Adam kravatının üst kısmından bir parça çıkardığında, kadın kaşlarını çattı. "Ah, canım. Orada da lekeleriniz var. Ben-"

"Gerek yok. Eğer kravatın kıvrımlarını yeniden düzenleyerek lekeleri gizlerseniz, kimse daha akıllıca davranmış olmaz. Kendim yapardım ama burada ayna yok."

"Doğru." Orasını çekiştirmeye başladı ve onu buraya neden getirdiğine dair ilk şüphesini hatırlattı.

"Bunu çok iyi yapıyorsun," dedi. " konuda pratik yapmış olmalısınız." "Amcamın uşağı yok, bu yüzden bazen bu şerefi ben yapmak zorunda kalıyorum.

bir misafir bekliyor."

"İtiraf edin Bayan Norley. Beni buraya sadece yeleğimi temizlemek ve kravatımın kıvrımlarını yeniden düzenlemek için getirmediniz."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Başka neden yapayım ki?"

Ona gülümseyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Böylece kendimizi şımartabilirdik. Bunun gibi."

Adam onu nazıkçe öptü ve kadın geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Aman Tanrım.*"

İçinden bir kıkırdama geçti. "Aman Tanrım, gerçekten de," diye mırıldandı, sonra onu tekrar öptü.

Bu kez elleri adamın belini kavradı ve dudaklarıyla daha fazla buluşmak için eğildi. Ah evet. Kiraz kadar tatlıydı o dudaklar. Ama aynı zamanda cesur, sanki bunu daha önce yapmış gibi.

Öyle olup olmaması umurunda değildi. Muhtemelen onu, bütün gece mutlulukla öpebileceği bir kucak dolusu lezzetli kadına dönüştürmüştü. Harika sıcak ağzı şampanya tadındaydı, adam öpücüğü derinleştirmeye cesaret ettiğinde bunu fark etti ve kadın diline açtı. Bir süre sonra kızın dili adaminkine karıştı ve adamın kanı yükseldi.

Oh, olsun. Kız, adamın tedbiri elden bırakıp onu öpmekten fazlasını yapmasını istiyordu ama buna cesaret edemedi. Bu yüzden ağzının her santimini keşfetmeye, tüm güzel gizli yerlerini bulmaya karar verdi. Kadın bir iniltiyle kollarını adamın beline doladı ve adamın ihtiyacını daha da ateşledi.

Tanrım, tropik sera çiçekleri gibi nefis kokuyordu. Sıcak bir banyoya giren biri gibi onun kokusuna gömülmek istiyordu.

Elini bir omzundan aşağıya, kolunun altına ve kaburgalarına doğru gezdirdi. Neden olmasın? Tam o iri göğüslerden birini eliyle örtmeye cesaret edip edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki odada başka bir ses gürledi.

"Olivia Jane Norley! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Olivia ondan kurtuldu, biraz şaşkın görünüyordu, dağınıklıktan bahsetmiyorum bile. Midesi bulandı. İyi ve gerçekten yakalanmıştı. O

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğinden korkuyordu.

Olivia'nın üvey annesi olduğunu tahmin edebildiği şık giyimli bir başhemşire ile yüzleşmek için döndü. Eğer Olivia söylediği gibi gerçekten ondan saklanıyorsa onları nasıl bulmuştu? Kadının yanında birkaç arkadaşı da vardı. Tanıklar. Bu kötü bir şeydi. Çok, çok kötü.

Bir anda Norley adını nerede duyduğunu hatırladı. Baron Norley, Grey'in kulübünün bir üyesiydi ve Thorn bu kulübe katılmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışırken birkaç kez ziyaret etmişti. Bu da Bayan Norley'in, muhtemelen bir koca arayışında olan ve bu konuda diğer genç hanımlardan daha zeki olan *Saygıdeğer* Bayan Norley olduğu anlamına geliyordu.

"Görüldüğü gibi değil anne," diye söze başladı Bayan Norley. "Grace yeleğine negus döktü ve ben de onu ."

Leydi Norley'in arkadaşları bu fikre güldüler.

Leydi Norley yapmadı. "Olivia, lütfen salona geç. Dük ile özel olarak konuşmam gerek."

"Ama-"

"*Şimdi*, genç bayan."

Odadan çıkarken Bayan Norley'nin omuzları çökmüştü. Leydi Norley bir sözle arkadaşlarını da salona gönderdi. Sonra adam ve kadın yalnız kaldılar.

"Leydi Norley-" diye başladı.

"Sabah ilk iş olarak sizi elinizde bir evlilik teklifiyle kasabamızdaki evimizde görmeyi umuyorum."

Evlilik! Tanrı yardımcısı olsun.

O kadar akılsızca çukurdan çıkmaya çalıştı. "Bu kadar aceleci davranmanıza gerek yok. Üvey kızınızla daha bu gece tanıştım ve hoş bir kız olmasına rağmen-"

"Evet, o iyi bir kız ve daha on sekizinde bile değil. Sizin hayvani arzularınız yüzünden onun itibarının zerre kadar zedelenmesine izin vermeyeceğim."

Bir dük gibi görünmeye çalışarak kendini toparladı ve sesine buz gibi bir hava kattı. "Sadece dostça bir öpücüktü."

"Bunu için ceketinizi çıkardınız."

Lanet olsun. Burada gömlek kollarıyla durduğunu unutmuştu. Bu lanet bir şeydi ve bunu kendi kendine yapmıştı.

Grey'in uyarılarını hatırlayarak kaşlarını çatı. Büyük olasılıkla Bayan Norley bunu onu yakalamak için yapmıştı ve üvey annesi de anlaşılmayı bitirmek için pusuya yatmıştı. Bu olasılık onu çileden çıkarmıştı.

Öfkesi yüzünden okunuyor olmalıydı ki Leydi Norley ona yaklaştı ve sesini alçalttı. "Sabah evlenme teklif etmeye gelmemeyi düşünüyorsanız, beni aileniz hakkında bunca yıldır kendime sakladığım bir sırrı kamuoyuna açıklamak zorunda bırakacaksınız."

İçini bir ürperti kapladı. "Ailemi tanımıyorsun bile. Onlar hakkında ne gibi sırlar duymuş olabilirsin ki?"

"Aslında ailenizi yıllar öncesinden çok iyi tanıyordum. Annen ve ben birlikte çıktık ve baban benim ailemin bir arkadaşıydı. Bu yüzden ölümcül araba kazasını geçirdiğinde tam olarak nereye gittiğini biliyorum."

Bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Thorn ihtiyatla, "Londra'ya gidiyordu," dedi. "Bu büyük bir sır değil."

"Evet. Ama oraya metresini görmeye gidiyordu."

Korkunç bir an için dünyası dibe vurdu. "Ne?"

"Annenizle tanışmadan önce bir metresi vardı ve ondan hiç vazgeçmedi."

Thorn, *Grey'in* babasının bir metresi olduğunu duysa şaşırmazdı ama kendisinininki? Bu mümkün değildi.

Annesinin, babasının Berkshire'dan Londra'ya ani yolculuğuna neyin sebep olduğunu söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Annesi, babasıyla birbirlerine deli gibi aşık olduklarını söylemişti. Ona göre evlilikleri, üç kocası arasında aşkla evlendiği tek eş olmuştu. Ya babasının hiç metresi olmamıştı ... ya da bu gerçeği o kadar iyi saklamıştı ki annesi bundan hiç şüphelenmemişti.

Üçüncü bir olasılık daha vardı: Annesi bunu biliyordu ve bunca zamandır babalarıyla olan evliliğinin durumu hakkında ona ve Gwyn'e yalan söylüyordu. Tanrım, bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Çünkü bu, annesinin ona ve Gwyn'e her zaman tutkuyla bahsettiği o büyük romantik aşkın sahte olduğu anlamına geliyordu.

Leydi Norley'nin doğruyu söylediğini varsayarsak. Kadının da bilmesi gerektiği gibi, şantaj olarak kullandığı "sırrı" doğrulamanın ya da çürütmenin hiçbir yolu yoktu, hele de annesi yurt dışındayken. Zaten yazışmalarının Berlin'e ulaşması aylar sürmüştü.

Ama yalan olsa bile, barones yine de hikâyeyi yayabilirdi. Hatta ona gerçek süsü verecek kadar çok şey biliyor bile olabilirdi. Ve bu dışı şeytanın bunu yaparak annesini incitmesine izin vermeyi reddetti. Böyle bir dedikodunun gazetelerde yer alması, elçiliğe ulaştığında annesini derinden yaralayabilirdi. İngiltere'nin Prusya Büyükelçisi olan üvey babasının kariyerine de yardımcı olmayacaktı.

"Birbirimizi anlıyor muyuz, Majesteleri?" Leydi Norley sordu, sesinde zerre kadar kararsızlık ya da korku yoktu. Onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunu biliyordu.

Tüm soğukkanlılığıyla, "Sabah orada olacağım," dedi.

Olivia ertesi gün üvey annesi bukleleriyle uğraşırken salonun kanepesinde sert bir şekilde oturuyordu. "Majesteleriyle evlendiğinde, yeni hizmetçine saçlarını nasıl düzenleyeceğini öğretmem gerekecek."

"Majesteleriyle evlenirsem," dedi Olivia odun gibi bir sesle.

"Yine mi o?" Üvey annesi Olivia'nın yanaklarını sıktı. "Tabii ki onunla evleneceksin. O yakışıklı ve zengin. Yanlış yapamazsın. Sen de öyle düşünmüş olmalısın, onu zekice bir şekilde kendine bağladığına göre."

"Ben olacağımızı beklemiyordum..." Üvey annesi bir kaşını kaldırdı.

Olivia iç çekti. Muhtemelen onunla yalnız yakalanmayı beklemediğini itiraf etmemeliydi. "Babam ne diyor?" Dün gece onu görmemişti, çünkü çoktan kulübüne gitmişti.

Üvey annesi elini salladı. "Babanı bilirsin, bizimkilerle ilgilenemeyecek kadar kendi işleriyle meşguldür. Ama Dük'ün teklifini kabul edersen, aynı teklifi sana da yapacağına söz verdi.

kendisi. Bu amaçla Dük sizinle işini bitirene kadar çalışma odasında kalacak."

Olivia sekiz yaşındayken annesi öldükten sonra, babası Olivia'nın hayatından çekilmiş, onun bakımını bakıcılara ve mürebbiyelere bırakmış, kendisi de içki içmek, kumar oynamak ve kulübüne gitmek gibi centilmence uğraşlara dalmıştı. Bazen babasının üvey annesiyle sırf kızıyla uğraşmak zorunda kalmamak için evlendiğinden şüpheleniyordu.

Onun garip, kimyayı seven, saçma sapan tuhaf kızı. "İkiniz de benden kurtulmak için bu kadar hevesli misiniz?" Olivia sordu. Acısını iyi saklamıştı.

Üvey annesi bu soru karşısında gerçekten şok olmuş gibi görünüyordu. "Senden kurtulmak mı? Saçmalama canım. Biz sadece senin iyi bir evlilik yaptığını görmek istiyoruz. Ve evlendiğinde, sen ve ben alışveriş yaparken, Rotten Row'da gezerken ve en iyi insanları ziyaret ederken eğlenebiliriz."

Olivia'nın uzaktan yakından "eğlenceli" bulmadığı eğlenceleri seçmeyi anneme bırakın. "Dükün gerçekten bir teklif yapacağını varsayıyorsun."

"Oh, bunun için endişelenme." Üvey annesinin sesi sertleşmişti. "Senin için teklifte *bulunacak*."

Bundan garip bir şekilde emin görünüyordu. Olivia dün gecedan beri ilk kez, annesinin onu bunu kabul etmeye nasıl ikna ettiğini merak ediyordu. Yoksa o kadar centilmen miydi?

Dün gece kütüphaneden hışımla çıkan adamın yüzünü gördüğünde, nedense bundan kuşkulandı. Ona hoşça kal demek için bile durmamıştı. Bu onu yaralamıştı ama şu anda bunu düşünemezdi. Eğer teklif ederse ne söyleyeceğini *bulmalıydı*.

Zor bir seçimdi. Ne de olsa onu dudaklarından öpen ilk erkekti. Şok ediciydi. Lezzetliydi. Tamamen beklenmedikti. Her zaman dudaktan öpüşmenin kulağa nahoş geldiğini düşünmüştü ama bundan zevk almıştı. Hem de çok. Hâlâ midesinde girdaplı hisler uyandırıyor. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ve dilini ağzının içine soktuğunda ... Tanrım, kendini tamamen boyunu aşmış hissetmişti. Dilini içeri ve dışarı kaydırdı,

O kadar sinsi ve zevkliydi ki, aynı şeyi kendisinininkiyle yapması için onu ikna etmişti.

Bu onu ürkütmüş gibi görünüyordu ama uzun sürmedi. Bir iniltiyle onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Bu çılgınca heyecan vericiydi. Çoğu kadının buna romantik diyeceğini tahmin ediyordu ama o bunu bilmiyordu. "Romantik" kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi, çünkü bunu kendi başına hiç deneyimlememişti.

Saat çalınca yerinden sıçradı. Şimdi herkesin telefon ödeme zamanıydı. Gerçi *onu* arayan kimse olmamıştı. Olivia hoşsohbet olmayı ya da havadan sudan konuşmayı pek beceremezdi, bu yüzden diğer hanımlar gibi çok sayıda hayranı yoktu. Bu onu hiç rahatsız etmemişti. Aslında, günlük ritüeli olan arayanları beklemek, amcasına gidip deneylerinde ona yardım edebilmek için atlatması gereken bir şeydi.

Bir yanı dükün hiç ortaya çıkmamasını umuyordu. O zaman cevabının ne olması gerektiğine karar vermek zorunda kalmayacaktı. Bütün gece iki tarafı da tartmıştı ve hâlâ kararını verememişti.

Bir yandan çok yakışıklıydı ve görünüşe göre onu öpecek kadar çekici buluyordu. Öpüşme konusunda da iyiydi, gerçi kızın bunu kıyaslayabileceği bir şey yoktu. Ve adamın lehine olan bir başka nokta daha vardı: Eğer onunla evlenirse, bir daha asla havadan sudan konuşmak zorunda kalmayacaktı. Adam ona havadan sudan konuşacak biri gibi gelmemişti. Bu kesinlikle bir avantajdı.

Öte yandan, Majesteleri'nin kendi kimya deneylerini yürütmesine ya da amcasınınakilere yardım etmesine izin vereceğinden şüpheliydi. Onun gibi önemli bir adam itaatkâr, evcimen bir eş beklerdi ve o öyle biri değildi. Çocuk doğurma konusunda ne hissettiğinden bile emin değildi.

Ve küçük, aptal bir yanı -küçük bir kızken peri masalları okumuş olan yanı- evliliğinde şefkat, hatta aşk istiyordu. Ama Thornstock'tan bunu ummak biraz fazla görünüyordu.

Alt kattaki kapının tokmağı çaldı ve kadın gerildi. Birkaç dakika sonra Thornstock Dükü anons edildi.

İçeri girdiğinde, o ve üvey annesi ayağa kalkıp reverans yaptılar. Ekselansları son derece suratsız görünüyordu ve bu da annesinin

bir şekilde onu teklif etmeye zorlamıştı.

Bu izlenim, adam sanki onun içini görüyormuş gibi dik dik ona baktığında doğrulandı. "Günaydın Bayan Norley. İyi görünüyorsunuz."

"Siz de öyle majesteleri." Tanrım, ama öyleydi. Düz, koyu kahverengi saçları kırmızımsı bir parlaklığa sahipti ve gözleri o kadar açık maviydi ki neredeyse yarı saydamdı.

Önce üvey annesine, sonra tekrar ona baktı. "Bayan Norley, umarım karım olma onurunu bana bahşedersiniz."

Kadın dondu kaldı. Daha ani olamazdı. Hayatında ilk kez, biraz daha havadan sudan konuşmuş olmayı diledi. "Neden?"

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Sonra buz mavisi bakışlarını ona dikti. "Çünkü dün gece itibarını geri dönülmez bir şekilde zedeledim. Ve evlilik bunun için olağan bir başvuruur."

Tabii ki öyleydi. Yine de burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Şüphesiz bir dük, hiç kimseyle evlenmekten sıyrılabilirdi ama o orada darağacına sürüklenen bir hırsız gibi duruyordu.

Onun celladı olmak gibi bir arzusu yoktu. Eğer evlenmek zorunda kalırsa, bu itibarını kurtarmak için olmayacaktı. Ve bu kesinlikle artık onu hor gördüğü aşikâr olan bir adamla olmayacaktı. "Nazik ve cömert teklifiniz için teşekkür ederim Majesteleri. Ama üzülererek reddetmek zorundayım."

"Olivia!" Annem söyledi.

Olivia onu neredeyse hiç duymamıştı, adamın tepkisini izlemekle meşguldü. Rahatlamayı bekliyordu ama onun soğuk kibrinin yerini alan tek duygu sıcak bir öfkeydi.

Kızmaya ne hakkı vardı? Onu kendisiyle evlenmeye zorlanmaktan kurtarmıştı. En azından minnettar olabilirdi.

Üvey annesi işleri yoluna koymaya çalıştı. "Üvey kızımın söylemek istediği şey-"

"-aynen söylediğim gibi," diye araya girdi Olivia. "Majesteleriyle evlenmek gibi bir arzum yok. Sanırım onun da benimle evlenmek gibi bir arzusu yok." Misafir odasının kapısına doğru yöneldi. "Şimdi ikiniz de bana izin verirsiniz ..."

Kaçmak zorundaydı. Gerçekten özgür olduğunu anladığında yüzündeki zafer ifadesini görmeye dayanamadı. Ama sadece bir yere kadar gidebildi.

koridorda bacakları tutmaz oldu ve sinirlerini yatıştırmaya çalışmak için en yakın koridor sandalyesine çöktü.

Odanın içinden üvey annesinin şöyle dediğini duydu: ", ona bir şans vermelisiniz. Her genç kadın gibi üvey kızım da kur yapmak ve okşanmak istiyor. Şüphesiz zamanla o-"

"Benimle oyun oynanmasından hoşlanmam, madam," diye araya girdi. "Bana kalırsa, pazarlığımızın şartlarını yerine getirdim."

Pazarlık! Bu gün gittikçe daha da kötüleşiyordu. Üvey annesi onun rızasını kazanmak için ona ne önermiş olabilirdi? Olivia gerçekten de genç bir adamın bir teşvik olmadan onu eş olarak düşünmeyeceği kadar korkunç muydu? Kabul, orta halli bir serveti vardı ama bu *onu* cezbetmezdi. Herkes onun günah kadar zengin olduğunu biliyordu.

Dün gece Olivia'ya gösterdiği şakacılıktan yoksun bir sesle devam etti. "Ben teklif ettim, o reddetti. Yani işimiz bitti. Ve eğer dün geceki tehdidini gerçekleştirirsen, hayatını mahvederim.

-Ve üvey kızınız için de bir ıstırap. İyi günler, Leydi Norley."

Bu sözler onu harekete geçirdi. Odadan üzereydi! Ve kapıları dinlerken yakalanmaya dayanamazdı. Ayağa fırladı ve merdivenlere yöneldi, üvey annesini terk etme konusunda acele etmemesi için dua etti.

Arkasına dönüp baktığında, adamın kendisini merdivenlerde görmediğini fark etti. Kendi kaçışını gerçekleştirmeye çok niyetliydi. Neredeyse bir yabancıyla evlenmeyi kıl payı kaçırdığını fark edecek kadar sağduyulu olduğuna şüphe yoktu.

Bir an için onu kabul etmiş olmayı diledi. Öpüşmeleri onu baştan çıkarmış ve cezbetmişti. Bir daha asla böyle bir şey yaşayamayacağını biliyordu.

Ama öpüşmek yeterli değildi. Onun gibi bir adamla evliliğin nasıl bir şey olacağını kolayca tahmin edebiliyordu. Günlerini ve gecelerini o belirleyecekti. Babası gibi, onun da ne kendisine ne de istediklerine ihtiyacı olacaktı. Hayallerini bir erkeğin ihtiyaçlarına boyun eğdirmek zorunda kalan her kadının hırsı gibi onun da kimyager olma arzusu sönüp gidecekti.

Kulağa korkunç geliyordu. Böyle bir durumda kim bir dükle evlenmek isterdi ki? Kesinlikle onunla değil.

Birinci Bölüm

Londra Ekim
1809

Thorn, Gwyn'in mütevazı balo salonunda ona doğru ilerlediğini görünce gülümsedi. Kendisinin ve kocasının yeni evlerine sahip olmalarını bir balo düzenleyerek kutlamak kız kardeşine kalmıştı. Evi onlara sattığı için zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Burayı bir yuvaya dönüştürmüştü ve özellikle de burası bunu gösteriyordu. Yeni zemin dans etmek için mükemmel bir parlaklığa sahipti ve yeni avizeler odayı eskilerinden çok daha iyi aydınlatıyordu.

Tanrı'ya şükür, bu onun bir süre daha yakınlarda kalacağı anlamına geliyordu. Ve artık onu koruyabilecek Binbaşı Wolfe'la evlendiğine göre Thorn rahatlayabilir ve bir alçağın mirası için onunla kaçabileceği endişesinden kurtulabilirdi.

Değişiklik olsun diye yazmaya odaklanabilirdi ama bunu özellikle Gwyn'den saklamak giderek zorlaşıyordu. Onun bir çapkından başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Bütün ailesi öyle düşünüyordu. Gerçekte, çapkın Thorn da en az oyun yazarı Thorn ve düğ Thorn kadar bir karakterdi. Rollerin hiçbiri gerçek değildi. Kardeş Thorn hariç tabii. En azından o rol gerçektir.

"Şüpheli ve gizemli bir gülümseme takınıyorsun." Gwyn onu yanağından öptü. "Bu gece ne tür bir yaramazlık peşindesin?"

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok, *Liebchen*."

Güldü. "Ne kadar hayal kırıklığı. Senin planlarının bir parçası olmayı seviyorum. Ya da en azından evde."

Evine. Prusya *onun* için de hâlâ eviydi. "Berlin'i özlüyor musun?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

"Bazen." Yüzünde uzaklara dalan bir ifade belirdi. "Biraz *Eisbein mit Sauerkraut* için ruhumu satardım."

"Bunu daha önce söylemeliydin. Yeni aşçım yapıyor."

Kadın ona bakakaldı. "Peki iyi mi? Berlin'deki kadar iyi mi?"

"Yeni aşçım Alman olduğu için en az onun kadar iyi."

"Nasıl oldu da Alman bir aşçı buldun?"

"Londra'da Almanlar var, eğer onları ararsan, kardeşim." Sırıttı.

"Yarın biraz *Eisbein mit Sauerkraut* göndereceğim."

"Sen çok değerli bir adamsın." Başını tuttu ve her iki yanağını da öptü. "Seni bu konuda tutacağım."

Kıkırdadı. "Senden daha azını beklemezdim."

"Her neyse, kaçmadan önce seni yakaladığım sevindim."

Eldivenlerini düzeltti. "tür işlerde her zaman çok zor yakalanırsın."

"Ne tür ilişkilerden bahsediyorsunuz?"

"Evlilik pazarları. Bilirsiniz işte."

"Ekim ayındayız. Evlilik fuarları için çok geç. Ayrıca, bunun sadece yeni evinize taşınmanızı kutlamak için olduğunu sanıyordum. Evlilik partisine asla davet edilmeyecek bir sürü konuk görüyorum. William Bonham gibi."

"Kes şunu," dedi Gwyn kolunu dürterek. "Anneme olan ilgisini onaylamadığını biliyorum ama ona karşı tam bir centilmen oldu."

"O bir iş adamı."

"O *babamın* iş adamı. Yemin ederim, neredeyse on yıldır İngiltere'de olduğun için fena halde kafayı bulmuşsun. Annem de onunla romantik olarak ilgilenmediğini söylüyor zaten."

"Üvey babamız için de aynı şeyi söyledi ama bu onunla evlenmesine engel olmadı."

"Eminim bu konuda şikâyetçi değilsinizdir. Babam olmasaydı Sheridan ve Heywood kardeş olamazdı. Ve Avrupa'yı baştan başa dolaşma ve Prusya'da büyüme deneyimini asla yaşayamazdık."

"Doğru." Üvey babaları olmasaydı, o da ikizi ve düklüğü arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktı.

Hayır, bu adil değildi. Prusya'dan ayrılmadan önce Gwyne karşı daha dürüst davranmayarak bunu kendisi berbat etmişti. Söylemeliydi

En başından beri Gwyn'in en sevdiği talibine rüşvet verdiğini, göt herifin parayı alıp kaçtığını biliyordu. O ve Gwyn yavaş yavaş yeniden yakınlaşıyorlardı, yine de aralarında her zaman biraz çatlak olacağından korkuyordu. Bir zamanlar hep aynı fikirdeydiler ama ayrı geçen yıllar onu daha temkinli, Gwyn'i ise daha ... kendine yeterli yapmıştı.

Hiçbir şey ona oyun yazarlığından hiç bahsetmemiş olması kadar bunu gösteremezdi. Babalarıyla ilgili acı verici sırdan. Thorn'un evlenme teklif ettiği tek kadından.

Bu da neydi böyle? *Onu* düşünmesine ne sebep olmuştu?

Babamın sırrını hatırlıyordu, şüphesiz, Thorn'un yıllar boyunca saklamaya devam ettiği sır, çünkü doğru olabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Devonshire balosundan sonra Thorn, sözde "arkadaşı" Leydi Norley'e rastladığını söylediğinde ne cevap vereceğini öğrenmek için annesine mektup yazmıştı. Annesi onu şaşırtarak, "iyi arkadaşım Leydi Norley'e selamlarımı ilet," demişti. Anlaşılan barones arkadaşlıkları konusunda yalan söylememişti ve bu da Thorn'un annesine başka bir şeyden bahsetme konusunda temkinli davranmasına yetmişti.

"Annem Bay Bonham'ı seviyorsa ve ona iyi davranıyorsa," diyordu Gwyn, "sorun ne? Sanki başka çocukları olacakmış gibi."

"Tanrı'ya şükür."

"Evlilikten ve çocuklardan bahsetmişken..."

"Sen enceinte'sin."

"Nereden bildiniz? Elbiselerimin bunu oldukça iyi sakladığını sanıyordum." İç çekti. "Joshua sana söyledi, değil mi?"

Thorn ona sırıttı. "Ne bekliyordun ki? O gururlu bir baba." "Bu haberi kimseye veremeyeceğimi görebiliyorum," dedi huysuzca. "Her neyse, ima şey bu değildi. Ben sadece burada çok sayıda bekâr bayan olduğunu belirtmek isterim."

Sertleşti. Artık mutlu bir evliliği olduğuna göre, herkesi bu yüce durumda görmek istiyordu. Annesinin evliliklerine, babasının olası sadakatsizliğine ve yıllar boyunca Thorn'u unvanı ve serveti için kapmaya çalışan pek çok kadına bakılırsa,

evlilikte aşk bir yalandı. Bu yüzden Gwyn'in çöpçatanlık çabaları boşa gitmişti.

Tam bunu ona söyleyecekti ki, kadın ekledi: "Bu hanımlardan birden fazlası bir eş için yalvarıyor."

Ah. Yanlış anlamıştı. Bir baloda bekârlık görevini yerine getirmediği için azarlıyordu. Bu farklıydı. Kuralları biliyordu. "Bak sana ne diyeceğim. Gitmeden önce, seçtiğiniz hanımla set dans edeceğime söz veriyorum. Bu beni temize çıkarır mı?"

"Belki de." Bakışlarını ona dikti. "Peki ya ondan sonra?"

"Benim için birden *fazla* dans partneri mi seçmek istiyorsunuz?"

"Ben daha iyi biliyorum. Gerçi daha sonra kalmanı tercih ederdim, tabii , demek istediğim, buradan ayrıldıktan sonra nereye gideceksin?"

"Hiçbir fikrim yok. Covent Garden, sanırım. Ya da benim kulübüm." Parmağını çenesine vurdu. "Vauxhall hâlâ açık mı? Acaba orayı satın alan adamlar ip cambazlığı yapmama izin verirler mi? Sadece bir kadeh şarap içtim, belki ."

Gözlerini devirdi. "O oyunları yazan sen olmalısın, biliyorsun."

Gerildi. "Ne oyunu?"

"Alman dostunuz Bay Jahnke'ninkiler. İlki, sanırım, *Londra'da Kaybolan Bir Alman Beyefendinin Maceraları*'ydı."

"Her şeyden önce Juncker, Jahnke değil," dedi sinirli bir şekilde. "İkincisi, Felix karakterinin başlığında Alman olduğundan bahsedilmiyor. *Yabancı Bir Centilmen*, *Alman Bir Centilmen* değil."

Ona dikkatle baktı. "Felix'in Alman ya da yabancı olmasının pek önemli olduğunu sanmıyorum. Tek söylediğim senin maceraları daha heyecanlı hale getireceğin."

Thorn onun kendisini yemleyip yemediğine karar veremiyordu. Acaba şair arkadaşı Konrad Juncker'in Thorn'un yerine geçtiğini mi tahmin etmişti? "Juncker'e göre, maceralar seyirciyi onu zengin edecek kadar memnun ediyor. Orijinal eser yıllarca devam etti ve sonraki oyunlar da ..." Gwyn gülümsemeye başlayınca kendini tuttu. "Ben sadece bu halleriyle iyi olduklarını düşünüyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Arkadaşına sadıksın. Şahsen ben sadece Leydi Grasping ve talihsiz kızı Leydi Slyboots'un olduğu sahnelerden keyif alıyorum." Sırıttı. "Onların maskaralıklarını seviyorum. Beni hep güldürüyorlar."

"Ben de."

Bayan Norley'nin reddine öfke geçtikten sonra çizgi karakterleri tutmaya niyetlenmemişti. Ama şimdi ikisi de eserlerin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Juncker'in tüm oyunlarını sahneleyen Parthenon Tiyatrosu'nun müdürü Vickerman, Grasping ve Slyboots'un her yeni oyunda yer alması için ısrar etmişti.

Gwyn hâlâ onu izliyordu. "Bazen ailenin tiyatrodan hoşlanan tek üyesinin sen olduğunu unutuyorum -annem dışında tabii ki-. Artık yas tutmadığına göre, *onu* Juncker oyunlarını izlemeye götürdün mü?

Onları çok seveceğini söyleyebilirim." "Henüz götürmedim.

Meşguldüm." Ve elini gösterebilecek cümle dönüşlerini annesinin fark etmesi riskini almak istemiyordu. Çoğu zaman kardeşlerinin ona daha zekiydi. Eğer biri

onu bulabilirse, bu o olurdu. Ya da Gwyn.

"Evet, ne yapmakla meşgul olduğunu tahmin edebiliyorum." Gwyn balo salonunu taradı. "Meşguliyetten bahsetmişken, misafirlerimin yanına dönmeliyim. En sevdiğim sen olabilirsin ama tek misafirim sen değilsin." Parmağını ona doğru salladı. "Unutma, benim seçtiğim leydi ile dans etmelisin. Sizi tanıştırmak için yakında döneceğim."

Bir iniltiyi bastırdı. Gwyn onu kesinlikle bir duvar çiçeğiyle eşleştirecekti. Onun kadın tercihleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadın odanın diğer ucuna doğru yürürken onu gözden kaybetti ama birkaç dakika içinde başka bir kadın dikkatini çekti.

Olamazdı. Ama öyleydi. Bu yüzü nerede görse tanırdı. Bu *oydu*.

Aralarında bir an bile karşılaşma olmadan geçen onca yıldan sonra, Bayan Olivia Norley -ya da bugünlerde adı her neyse- ikizinin evine, hem de hiç hakkı olmadığı halde gelme cüretini göstermişti. Thorn bu gerçeği ona bildirmek niyetindeydi. Onu balo salonundan çıkarttırmadan hemen önce.

Bir uşağa işaret etti ama daha fazla ilerleyemeden arkadaşını gördü, bir kadın eşit derecede çekici ama neredeyse kadar değildi.

yeni baldızı, Grey'in karısı Greycourt Düşesi Beatrice.

Bayan Norley ve Beatrice birlikte mi çalışıyorlardı? Ne haltlar dönüyordu?

Odanın içinde sürüklenmelerini ve her an kendisine daha da yaklaşımlarını izledi. Neyse ki Beatrice birkaç adımda bir bir tanıdığı tarafından durduruluyordu ve bu ona zamanın Bayan Norley üzerinde yarattığı değişiklikleri değerlendirme şansı verdi.

Çok fazla yoktu. Şu anda yirmi yedi yaşlarında olmasına rağmen hâlâ çocuk doğurmamış bir kadının genç görünümüne sahipti. Sarı saçlarını neredeyse yıllar önceki gibi kullanıyordu ama parlak Pomona yeşili elbisesi, modanın ne kadar değiştiğinin bir kanıtı olarak formunu bir kocadan daha sevgiyle sıırıyordu.

O da öyle. Onunla karşılaştıktan sonra kadınlara artık aynı gözle bakmıyordu. Artık şımarmadan önce hep gizli amaçlarını araştırıyordu. Ve Leydi Norley'nin, kızının onu vahşi davranışları yüzünden nasıl reddettiğine dair yaydığı dedikodular sayesinde çok fazla şımarmıştı.

Dedikodular aslında onun çekiciliğini artırmıştı. Alman alışkanlıkları yüzünden onu tuhaf bulan insanlar artık onu tipik bir İngiliz dükü olarak görüyordu. Ve Leydi Norley ona bir alçağın ününü verdiğinde, o da rolünü yaşayabileceğini düşünmüştü.

Ancak bu günlerde yahnilere yaptığı ziyaretleri daha çok oyunları için yem olarak kullanıyordu. Fahişelik için biraz fazla yaşlanmıştı.

Bir adam elinde ratafia bardaklarıyla geldi ve o da bir tane aldı. Bu gece sert bir içkiye ihtiyacı vardı ve meyve suyu aromalı konyak tam ona göre idi.

Beatrice, mum ışığında gözleri parlayan Bayan Norley ile ona yaklaştığında daha ilk yudumunu almıştı. Belli ki o da bu buluşmayı onun kadar istemiyordu. Erkekleri tuzağa düşürme eğilimi göz önüne alındığında, bu biraz şaşırtıcıydı.

"Gwyn sana verdiğin sözü hatırlatmamı söyledi, Thorn," dedi Beatrice. "Buna uygun olarak, yeni arkadaşım Bayan Olivia Norley'i takdim etmek istiyorum. Bayan Norley, bu Thornstock Dükü, benim kayınbiraderim."

Son kısımda onun solgunlaştığını gördüğünü hayal etti ama emin olamadı. Her halükarda bir gizem çözülmüştü. Bunca zaman sonra hâlâ evlenmemişti. Yine de o da evlenmemişti.

"Tanışmıştık," dedi sert bir sesle ve onu hafifçe selamladı. Gwyn'e o aptalca sözü vermemiş olsaydı, Bayan Norley'e doğrudan pay verecekti.

Beatrice gözlerini kırptırarak ona baktı, belli ki bir kadına karşı bu kadar küstah olmasına şaşmıştı. Bayan Norley'nin bir kadın olmadığını, üvey annesi gibi bir dişi şeytan olduğunu bilmiyor olmalıydı.

Ama Bayan Norley onun davranışını açıkça anlamıştı çünkü çenesini yukarı kaldırdı ve alaycı bir tavırla, "Ratafia mı içiyorsunuz, Majesteleri? Balolarda içkileri dökme eğiliminiz göz önüne alındığında bunun akıllıca olmadığını düşünmüyor musunuz?"

Bakışlarını ona dikti. "Peki Leydi Norley bugünlerde nasıl? Sanırım buralarda bir yerde saklanıyor." Balo salonunu taradı. "Hâlâ unvanlı beyefendileri kucağınıza atmaya çalışıyor mu?" Bayan Norley'nin yüzü bile kızarmadı. "Neyse ki hayır. Artık evde kalmış sayıldığım için üvey annem beni genellikle toplar."

"Senin için ne büyük şans," diye tersledi. "Ve senin adına ayartmaya çalışacağı adamlara karşı da oldukça nazik. Gerçi sana kız kurusu demeye dilim varmıyor. Sen kız kardeşimden daha gençsin ve o yine de Binbaşı Wolfe'u kapmayı başardı."

"Thorn!" dedi Beatrice sertçe. "Sana ne oldu böyle? Bayan Norley'e karşı çok kaba davranıyorsun. O sadece bir konuk değil, benim ve Grey için özellikle önemli biri."

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Nasıl yani?"

"Size söylemedi mi? Bayan Norley'i, yeni kimyasal yöntemini kullanarak babasından geriye kalanları arsenik açısından test etmesi için görevlendirdi. Üçümüz sabah Carymont'a gidiyoruz."

Suffolk'taki Carymont, Grey'in babasının büyük aile anıt mezarına gömüldüğü Greycourt düklerinin aile merkeziydi.

Beatrice'in bu açıklaması Thorn'u yeniden harekete geçirdi. Evet, Grey son zamanlarda, Grey'in bebekliğinde bir ague yüzünden öldüğü sanılan babasının aslında

Yıllar önce zehirlenmiş. Ama adamın cesedini mezardan çıkaracak kadar ileri gitmek? Bu aşırı görünüyordu. Ve Grey neden kalıntıları test etmek için *Bayan Norley*'i seçsin ki?

Bu çılgınlıktı.

Thorn ratafyasını içtikten sonra balo salonunu taradı. "Grey nerede?"

"Neden?" Beatrice sordu. "Bayan Norley ile dans ediyor olmanız gerekiyordu."

Bayan Norley çenesini . "Ekselanslarının-"

"Sizinle dans etmek niyetindeyim Bayan Norley," dedi Thorn buz gibi bir sesle. "Ama önce kardeşimle konuşmalıyım."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu arkasından gür bir ses. Thorn döndüğünde Grey'in orada durduğunu gördü. Onu kolundan yakalayan Thorn mırıldandı: "Benimle gel. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Sonra Thorn, Wolfe'un çalışma odasına ve oradaki içki deposuna yöneldi.

İçeri girip Thorn kapıyı kapatır kapatmaz Grey, "Annemin her zaman yaptığı gibi tiyatro oynuyorsun. Seni bu kadar heyecanlandıran ne?"

"Duyduğuma göre babandan geriye kalanları arsenik için test ettiriyormuşsun." Grey sürahiye doğru yöneldi. "Yaptırmayı umuyorum, evet."

"Bunun yapılabileceğinden emin misin?"

"Aslında öyleyim. Kısa bir süre önce üvey babamızın eşyaları arasında 1803 yılına ait bir Prusya gazetesine rastladım. İçinde Berlinli bir zehirci olan Sophie Ursinus hakkında bir makale vardı. Valentin Rose adında bir Alman kimyager, Ursinus'un kurbanlarından birinin vücudunda arsenik olup olmadığını kontrol etmek için bir test geliştirmiş ve sonuçlar Ursinus'un davasında kullanılmış." Grey kendine bir bardak kehribar rengi sıvı doldurdu ve cömertçe bir yudum aldıktan sonra bardağa geri tükürdü. "Tanrım, bu rom!"

"Binbaşı rom tercih ediyor. Sanırım uzun süredir denizde olmasıyla ilgili bir şey." Thorn kendi kadehini doldurdu. Brendinin yokluğunda romu tolere edebilirdi. "Ve konuyu değiştirme. Bu yüzden mi bir kimyager arıyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Ve o kadar insan arasından Bayan Norley'e mi rastladınız?"

"Evet." Taş suratlı Grey bardağını yere bıraktı. "Hem neden umursuyorsun ki? Bu işe karışan rahmetli babam ve testleri yapmasını istediğim kişiden isteyebilirim."

"Ama bu alanda asgari düzeyde yetkin birini istediğinizi varsayıyorum. Bayan Norley'nin sadece amatör bir ilgisi olduğu kesin. Öyleyse neden yasal bir kimyager yerine onu kullanıyorsunuz?"

Grey kaşlarını çattı. "Sizin 'meşru bir kimyager' bulmaya çalıştım. Ama konuştuğum herkes reddetti."

"Hangi sebeple?"

"Birçoğu Rose'un geliştirdiği teste aşına değildi. Bazıları bu kadar uzun süre önce ölmüş bir ceset üzerinde sonuç alamayacaklarını söyledi. Diğerleri ise zamanları olmadığını söyledi. Sanırım bu, bir dükün olası cinayetiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemediklerini söylemenin kibar bir yolu."

"Onları suçlayamazsınız. Büyük rütbeli ölü adamların, mahkemeye çıkarılma riskini almak istemeyen ve çıkarılmamak için olağanüstü çaba sarf edebilecek büyük rütbeli canlı dostları vardır. Bu da zehirlenmeyi kanıtlayan kimyagerin zor kalmasına neden olur."

"Aynen öyle. Çalışmaları başkaları tarafından takdir edilen, yayınlanmış bir kimyager olan Bayan Elizabeth Fulhame'e bile başvurdum, ancak zamanının çoğunu alan kendi deneyleri var. Yine de bir arkadaşını önerdi-"

"Bayan Norley."

"Evet. Ve Bayan Norley'nin kimyagerlik deneyimini öğrendiğimde, en iyi çaremin onu işe almak olduğunu düşündüm."

Thorn biraz rom yudumladı. "Bu herifin gerçekten deneyimi var mı?"

"Bu görevi herhangi birine vereceğimi düşünüyorsanız bana pek güvenmiyor olmalısınız. Bayan Norley, kendisi de tanınmış bir kimyager olan amcası ve Bayan Fulhame tarafından şiddetle tavsiye ediliyor."

Thorn ilk karşılaşmalarında sözünü ettiği amcasını unutmuştu. "Yani, bir akraba ve başka bir kadın. Umarım Bayan Norley'e şüpheli deneyimi için çok fazla para ödemiyorsunuzdur."

Grey'in gözleri sabrının sonuna gösteren koyu maviye döndü. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama ona hiçbir ödeme yapmıyorum."

Bu Thorn'u şaşırttı. "O zaman bunu neden yapıyor?"

"Neden umursuyorsun ki?" Grey yakındaki masaya yaslandı. "Bu arada, Bayan Norley'i nereden tanıyorsunuz ki?"

Thorn içini çekti. "Devonshire House balosunu ve genç bir hanımla nasıl uygunsuz bir durumda yakalandığımı hatırlıyor musun? Sana evlenme teklif ettiğimde beni reddettiğini söylediğimi hayal meyal hatırlıyorum."

Norley'deki evden ayrılırken o kadar sinirlenmişti ki Grey'e bu konuda söylenmişti. Bunca yıl sonra, hâlâ pişmanlık duyuyordu. İnsanların, hatta üvey kardeşinin bile sırlarını bilmesinden hoşlanmıyordu.

Grey'in çenesi düştü. "Bayan *Norley*?"

"Aynen öyle. Üvey annesi beni yakalamak için tuzak kurdu ve tuzağa yem atan da kızıydı." Aslında kimya bilgisiyle. Ama bir yelekten leke çıkarabilmesi, mahkemede geçerli olacak testler yapabileceği anlamına gelmiyordu. Bu bir salon numarasından biraz daha fazlasıydı. "Bunu yapması için onu ayarlaman konusunda neden endişelendiğimi şimdi anlıyorsun."

"Aslında, hayır, göremiyorum."

"Bana güvenin, Bayan Norley'nin davranışlarının nedenleri genellikle şüphelidir. Tek bildiğiniz, kendi karanlık amacı için sizi baştan çıkarmak ve evliliğinizi mahvetmek istediği."

Grey güldü. "Yüce Tanrım, bu kadın kesinlikle *senin* sırtını yere getirdi. Onunla tanıştığımı unutuyorsun. Senin söylediğin gibi mükemmel bir yalancıya pek benzemiyor. Ya da, bu konuda, kusursuz bir baştan çıkarıcı."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye mırıldandı Thorn, kardeşinin mantıklı argümanları karşısında sinirlenmişti.

Grey başını eğdi. "Şunu belirtmeliyim ki, eğer Bayan Norley sizin için 'tuzak kurduysa', o zaman neden evlilik teklifinizi reddetti?"

Bu soru gecelerine musallat olmuştu. Yıllar boyunca Thorn tek bir neden bulabildi. "Beni reddetmenin ona kur yapmam için beni ikna edeceğini ve muhtemelen gerçekten istediği bir adamda kıskançlık uyandıracağını düşündü."

Onu kütüphaneye çektiği andan üvey annesinin onları "yakalamak" için ortaya çıktığı ana kadar geçen kısa süre içinde onu eksik bulduğu için reddetmesinden daha iyiydi.

"Zengin bir dük yerine başka bir adamı tercih edeceğini mi düşünüyorsun?" Grey sordu. "Peki neden bu başka adam ona teklifte bulunmadı? Hiç evlenmediğine göre, belli ki erkekler için tuzak kurma konusunda kötü."

Artık tamamen sinirlenmiş olan Thorn, üvey kardeşinin üzerine yürüdü. "Kimin tarafındasın sen?"

Grey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi de taraf mı tutuyoruz? Benim kimyager seçimim yüzünden mi?"

"O gerçek bir-" Thorn iç geçirdi. "Bana bak, sırf retikülünde bir kutu kimyasal taşıyor olması hiçbir şey ifade etmiyor."

"Retikülünde ne olduğunu nereden biliyorsun? Onu çok az tanıyan bir adama göre, onun alışkanlıklarının tuhaf bir şekilde farkında ve karakterinden şaşırtıcı derecede emin görünüyorsun." Grey kendini beğenmiş görünüyordu. "Kabul et, mantıksız davranıyorsun. Ondan hoşlanmıyorsun çünkü bir zamanlar seni reddetme cüretini göstermişti."

Thorn, "Bea de öyle," diye karşılık verdi, "ilk kez evlenme teklif ettiğinde onu."

Thorn'un da tahmin ettiği gibi, bu söz Grey'in yüzündeki mizahı silip süpürdü. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kardeşi." Thorn Grey'e sırtıttı. "Artık benim kayınbiraderim olan kişi. İnan bana, tüm kirli sırlarını duydum."

"Wolfe'tan mı? Bundan şüpheliyim. O benden daha ağzı sıkıdır." Grey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve belli ki Beatrice beni ikinci kez kabul etti, bu yüzden belki de Bayan Norley'e tekrar teklifte bulunmalısınız."

"Hayatın pahasına değil." Thorn yüzünü buruşturdu. Bayan Norley'nin reddi neden hâlâ bu kadar hassas bir konuydu? Bu olay yıllar önce olmuştu.

"O zaman başka bir kadına teklif et. Bekâr olmak için biraz fazla yaşlandın."

"Saçmalama," dedi Thorn, gerçi o da daha önce neredeyse aynı şeyi düşünmüştü. "Ben sadece otuz yaşındayım. Sırf Bea'nın

Bir balıkçının ağına takılan alabalık gibi kollarımın olması, kaygısız bekâr hayatımdan çok genç yaşta vazgeçmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ayrıca, erkeğin evlenmesine gerek kalmadan da elde edilebilecek pek çok kadın var."

"Ah, şimdi anlıyorum," dedi Grey tembelce. "Başka bir kadın için teklifte bulunmadın çünkü Bayan Norley senin kolay cazibeni gördü ve seni şaşırttı."

"Yıllar önce onu öpmeme izin verecek kadar 'kolay cazibemden' etkilenmişti."

"Oho!" Grey ona sırıttı. "Bana o kısmı hiç anlatmadın, seni şeytan seni. Gerçekten de öpücüklerinde eksik bir şeyler bulmuş olmalı."

Thorn dişlerini sıktı. "O zamanlar oldukça hevesli görünüyordu."

"Onun bir fahişe olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ama onu, Bayan Norley'e teklifte bulunmam için beni zorlayan üvey annesiyle eşleştirdiğinizde, ikisinin-"

"Üvey annesi hakkında kim bir şey söyledi?" Grey bir kaşını kaldırdı. "Bayan Norley, Leydi Norley'nin gelmesini istemediğini açıkça belirtti. Barones üvey kızının deneylerini onaylamıyor."

"Peki Leydi Norley onun sizinle gelmesine neden izin verdi?"

"Çünkü Bayan Norley'i neden davet ettiğimizi bilmiyor. Ona genç kadının Beatrice'in hapsedildiği süre boyunca ona eşlik etmek üzere malikâneye geldiğini söyledik. Sanırım Leydi Norley üvey kızına bir düğün ve düşesle kaynaşma fırsatı çok mutlu oldu. Hiçbirimiz Bayan Norley'nin gerçek amacından bahsetmeye gerek görmedik."

"Onun gerçek amacının ne olduğunu bilmiyorsun," diye hırladı

Thorn. "Sen de bilmiyorsun." Grey omuzlarını dikleştirdi. "Sakın bunu Ama Bayan Norley'nin sizi reddetmesi ona çok güvenmemi sağlıyor. Çoğu sosyete kadınında olmayan bir omurgası var ve sizin unvanınızdan ve zenginliğinizden etkilenmedi. Bu yüzden beni önceden uyarılmış olarak kabul edin, ancak bu testleri ona yaptıрма kararında ısrarlıyım."

Grey'in Thorn'a apaçık görünen şeyi görmeyi reddetmesi gururunu incitti. "Pekâlâ. O zaman hepinizle birlikte Carymont'a gideceğim."

"Seni davet etmedim."

"Karınızın bunu yapmasını sağlayabileceğimi söyleyebilirim."

"Muhtemelen yapabilirsin, seni tatlı dilli göt. Aile içinde sorun yaratmak ." Grey bir an düşündü. "Pekâlâ o zaman. Bize katıl. Sanırım bu faydalı olabilir. Test sonuçlarını aldıktan sonra, sen ve ben stratejimizin bir sonraki bölümünü düşünebiliriz - arseniği kimin verdiğini bulmak."

Thorn bardağını boşalttı. "Bir şey bulduğunu varsayarsak. Ve sonuçlarının güvenilir olduğunu."

Grey kapıya doğru yöneldi, sonra durup Thorn'a baktı. "Seni uyarıyorum. Eğer Bayan Norley'e karşı asılsız suçlamalarla planlarımı bozmaya , seni öyle bir gönderirim ki, ne yapacağını şaşırırsın. Anladın mı?"

"Mükemmel."

En azından Bayan Norley'nin başını belaya sokmadığından emin olmak için yanında olabilirdi. Ya da Bayan Norley'i ahlaksız dük üvey kardeşlerinden "kurtarmak" için Suffolk'a gitme ihtimali olan üvey annesinin.

Ne de olsa Grey evlenmeden önce vahşi yaşamıyla ün kazanmıştı. Ve Thorn'a göre, genç kadın Grey'e ne söylemiş olursa olsun, Bayan Norley ve Leydi Norley el ele gidiyordu.

Leydi Norley'nin babamla ilgili "sırrı", annemi yurtdışındayken olduğundan çok daha fazla incitme potansiyeline sahipti. Barones şu ana kadar bu konuda tek kelime etmemişti, bu yüzden aileye söyleyerek onları üzmemek en iyisiydi. Gerçekten de bunca yıldır bunu geçmişte bırakmayı düşünmüştü ... ta ki Bayan Norley buraya gelene kadar.

Babalarını kimin öldürmüş olabileceğini araştırdıkları için anneyi korumak her şeyden önemliydi. Eğer o ve üvey kardeşleri babalarının öldürüldüğünü kanıtlarlarsa, o zaman annenin uğraşması gereken yeterince sır olacaktı.

Tabii bunu başından beri bilmiyorsa. *Annem*, metresini öğrendiği için babamı öldürmediyse.

Thorn başını salladı. Bu fikir çok saçmaydı. Kazaya neden olacak şekilde bir arabaya zarar vermeyi nasıl başarabilirdi? Arabada herhangi bir hasar olduğunu varsayarsak -bundan bile emin olamazlardı.

Ama babasının metresinin -eğer varsa- öfkeli bir kocası olması da mümkündü. Bu, Thorn kazayı araştırdıktan *sonra* hep birlikte düşünmeleri gereken bir konuydu. Bunu yeterince ertelemişti. Eğer Grey ailelerindeki dükleri kimin öldürdüğünü bulmak için adımlar atıyorsa, Thorn'un da aynısını yapmasının tam zamanıydı.

Ancak bunu yapmak için eve gidene kadar Bayan Norley'e göz olmalıydı. Grey'in kimyager seçimiyle ilgili krizi tamamen önleyememiş olsa bile, en azından kendisini krizi hafifletebilecek bir konuma getirmişti. Şimdi onu karşısına almalıydı. Her hareketini izleyeceğini bilmesini sağlamanın zamanı gelmişti. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bunu dört gözle bekliyordu.

İkinci Bölüm

Olivia düşesle sohbet ettikçe daha da geriliyordu. Thornstock Dükü ile dans etmeyi beklerken. Bir zamanlar fantezilerinin tek öznesiydi.

Lanet olsun ona. Neden tam da onu hafızasından silmişken tekrar ortaya çıkmıştı?

Aradan geçen yılları kötü işlerle uğraşarak geçirdiği söyleniyordu. Bu onu şaşırtmamıştı. Belli ki annem haklıydı - o gece sadece onunla oyalanan ve sadece annem onu zorladığı için ona teklifte bulunan bir alçaktı.

Ama Olivia, annesinin tehditlerinden ve yaptıkları pazarlıktan bahsederken ne demek istediğini asla öğrenememişti. Sormuştu ama üvey annesi hiç ayrıntı vermemişti, sadece onu toplum içinde mahvetmekle tehdit ettiğini söylemişti.

Belli ki annem kiminle uğraştığını fark etmemişti. Dükler bu tür dedikodulardan muaftı, ancak yıllar boyunca annem onun itibarını zedelemek için elinden geleni yapmıştı. Yıllar önce tehdit ettiği gibi neden karşılık vermediğini kimse tahmin edemezdi. Belki de öfkesi yatıştıktan sonra kendi itibarını karartmak için çok şey yaptığını fark ettiği için olabilir miydi?

Annesi, Dük olsun ya da olmasın, Olivia'nın onsuz daha iyi olacağını söylemişti, bu yüzden Olivia onu aklından çıkarmak için mücadele etmişti. Ama laboratuvardan ayrıldıktan sonraki gece, annesinin şömine perdelerini ve yastıkları işlemesi için ısrar ettiği sırada Olivia'nın akli dükün onu öptüğü zamana gitmişti. Birinin onu öptüğü tek zaman.

Üzerinde çalıştığı nakış gibi, birlikte geçirdikleri kısa anları süslemişti -burada bir dikiş ve orada bir ilmek- ta ki artık neyin anı neyin hayal olduğundan tam olarak emin olamayana kadar.

Ama dokuz yıl uzun bir süreydi ve sonunda Dük'ü günlerce, sonra da haftalarca aklından çıkarabilmişti. Şimdi o buradaydı ve tüm çabalarını altüst etmekle tehdit ediyordu. Allah belasını versin. Bir daha onun cazibesine kapılmayacaktı, özellikle de artık ne kadar az şey ifade ettiğini bildiğine göre.

Düşes nazıkçe, "Bu ikisinin nereye hayal bile edemiyorum," dedi. "Sizi temin ederim, Thorn genellikle çok daha kibardır."

Benim için değil. Karşılıklı konuşmaları sırasında aldığı kadarını vermiş gibi hissetse de yorucu olmuştu. "Dürüst olmak gerekirse, sorun değil, Majesteleri."

"Lütfen bana Beatrice deyin. Birlikte epey zaman geçireceğimizi tahmin ediyorum."

Olivia kesinlikle öyle umuyordu. Düşesi sevmiştii. Beatrice hiç hava atacakmış gibi görünmüyordu. "O zaman bana Olivia demelisin," diye karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Kayınvalidem sormadan ben sorayım: *On İkinci Gece*'deki karakterin adını mı aldınız?"

"Babam öyle olmadığımı söylüyor. Annem hiç söylemedi ya da söylediyse bile ben hatırlamıyorum. Ben sekiz yaşındayken veremden öldü ve babam çok çabuk yeniden evlendi. Leydi Norley son on dokuz yıldır her bakımdan benim annem oldu."

Beatrice gözlerini odanın diğer ucuna dikti. "Annem beni doğururken öldü, yani onu hiç tanımadım. *Adımı* Dante'nin gerçek aşkından almışım ama kayınvalidem adımı *"Much Ado about Nothing"* deki Beatrice'ten aldığımı düşünmeyi tercih ediyor. Benim için sorun değil. Bu aileye uyum sağladığım anlamına geliyor. Dul düşes, Gwyn hariç tüm oyun yazarlarına Hristiyan isimleri için soyadlarını verdi. Gwyn bile bir aktrisin adını taşıyor."

"Bu alışılmadık bir , değil mi?"

Beatrice başıyla onayladı. "Alışılmadık bir aile. Kocam ve Thorn o kadar yakınlar ki, üvey kardeş olduklarını tahmin bile edemezsiniz. Bir süre birlikte büyüdüler ve bu durum aralarındaki evlatlık bağına güçlendirmiş gibi görünüyor."

Olivia, Beatrice'in kendisini iki kardeşin arasına girmemesi için uyarıp uyarmadığını merak etti. Yine de Olivia'nın okuma yeteneği hiç iyi olmamıştı.

Düşes samimi ve açık görünüyordu, bir şeyler ima edecek türden değildi.

"İyi geçinmeleri çok güzel," dedi Olivia. "Korkarım benim hiç kardeşim yok. Sık sık bir kardeşimin olmasını ister miydim diye düşünüyorum. Ya da sadece bir baş belası olurlar mıydı?"

"Sadece bir erkek kardeşim var, Joshua -şimdi Gwyn'in kocası- ve bazen aynı anda hem baş belası hem de keyif verici olabiliyor." Beatrice hafifçe güldü. "Ama onu hiçbir şeye değişmezdim."

Olivia biraz kıskançtı. Babası çoğu zaman ortalıkta olmadığından, üvey annesi onu sürekli bir yöne itmeye çalıştığından ve amcası sadece kimyadan bahsettiğinden, Olivia dertleşebileceği kendi yaşına yakın birinin olmasını diliyordu.

Beatrice balo salonunu bir kez daha taradı. "Grey ve Thorn'u gidip kendim getirmem gerekebilir. Bu akşam zaten çok fazla vaktinizi aldık, o yüzden muhtemelen dans etmeyi dört gözle beklediğinizi biliyorum."

Thornstock ile mi? Pek sayılmaz. İyi ki eldiven giymişti, çünkü tekrar onun kollarında olma düşüncesi bile ellerinin nemlenmesine neden oluyordu. Özellikle de adamın ona mantıksızca kızgın olduğu düşünüldüğünde. "Aslında dans etmemeyi tercih ederim. İnsanları izlemekten, onlara katılmaktan çok daha fazla keyif alıyorum."

Düşes gülümsedi. "Anlıyorum. Grey dans pistinde bana karşı çok sabırlı ama bazı yeni adımları geçen yıl öğrendim ve ayaklarımın üzerinde onun sağlam duramıyorum."

"Eskiden çok kötüydüm ama üvey annem benim için bir dans ustası tuttu ve çok fazla dersten sonra kendimi biraz daha rahat hissediyorum." Olivia, Beatrice'e alaycı bir gülümseme attı. "

"Neyse ki Thorn'un ayakları yere sağlam basıyor. Onun yolundan giderseniz, sizi temin ederim hiçbir sorun yaşamazsınız."

"Beni taşımadığı sürece," dedi Olivia acımasızca, "korkarım ki kesinlikle sorunlarım olacak."

Düşes kıkırdadı. "Burada dostlar arasındasınız, o yüzden endişelenmeyin. Dans ederken çok eğleniyoruz. Bir ya da iki yanlış adımı görmezden gelebiliriz."

Arkadaşlarının arasında mıydı? Bu düşünce hoşuna gitmişti ama umutlarını buna bağlamaya cesaret edemiyordu. Hayatında hiç arkadaşı olmamıştı.

O kadar uzun süre yaşlanmıştı ki yalnızlıktan zevk almayı öğrenmişti. Bazen gerçekten öyle olduğuna bile inanıyordu.

Beatrice'in yüzünde sinsî bir ifade belirdi. "Arkadaş demişken, anladığım kadarıyla sen ve Thorn daha önce tanışmışsınız. Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

Olivia bunu ifade etmenin en iyi yolunu aradı. "İlk kez sahneye çıktığım Devonshire House balosunda kısa bir karşılaşmamız oldu."

"Bu kulağa oldukça zararsız geliyor. Sizin konuşmanız öyle değildi."

Yüce Tanrım, üvey annesinin o gece kendisini içine soktuğu karmaşık durumu nasıl açıklayabilirdi ki? "Şey, biz ... er . . kayınbiraderinizin bunca yıldır benden ve üvey annemden hoşnut olmamasına neden olan bir tür yanlış anlaşılma oldu."

"Hoşnutsuz. Hmm. Önemli değil. Onunla bir dans edeceksin ve sonra onu bir daha görmene gerek kalmayacak."

Olivia da bunu istemiyordu. Ama o ne istiyordu?

İmkansız olanı. Adamın, kızdan, kızın ondan etkilendiği gibi etkilenmesi. Onunla evlenmek istemesi ve aynı zamanda kimyager olarak çalışmasına destek olması Bunların hiçbirinin gerçekleşmesi mümkün değildi.

İç çaktı. Kendisi için teklifte bulunmaya zorlandığını tahmin etmesine rağmen, teklifini reddetmesi gururunu incitmiş ve öfkesini ateşlemişti. Bu hiç mantıklı değildi. Erkekleri ve onların garip tepkilerini anlayamıyordu.

Bu yüzden kimyasalları insanlara tercih ediyordu. Kimyasallar tahmin edilebilir şekillerde davranırdı. Sadece bu yolların ne olduğunu bulmak gerekiyordu. Kimyasallar bir gün durup dururken özelliklerini değiştirmezlerdi ve kesinlikle sebepsiz yere öfkelenmezlerdi.

"İşte oradalar!" Greycourt ve Thornstock balo salonuna girerken Beatrice, "İşte buradalar," dedi. "Tamamen gittiler mi diye merak etmeye başlamıştım."

Keşke Olivia da bu kadar şanslı olabilseydi.

İki üvey kardeş yaklaşıırken, Thornstock'u inceledi ve ilk tanışmalarından bu yana değiştiğine dair işaretler aradı. Ne yazık ki değişmemişti. Biçimi hâlâ gençliğindeki gibi hoş bir formdaydı ve koyu kestane rengi saçlarında sadece ak yoktu, aynı zamanda kısa kesilmiş Titus stili ona önceki vahşi, evcilleşmemiş görünümünden daha çok yakışıyordu. Eğer tipik bir kadın olsaydı

Gözlerindeki o buz gibi bakışla yaklaştığını görmek onu bayıltacaktı.

Ama öyle değildi ve öyle de olmadı. Thornstock ve Greycourt onlara ulaştığında, kendini bir tartışmaya hazırlamıştı. Thornstock'un kardeşini kendisiyle nişanlanmaktan vazgeçirdiğini ve Carymont'a yaptığı yolculuğun artık sona erdiğini duymayı bekliyordu. Eğer öyle yaptıysa, ona yardım et-

"Bayan Norley," dedi Thornstock, "bu set için benimle birlikte ayağa kalkma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Gerçekten de danslarına devam etmek niyetinde miydi? Pekâlâ, bu kibirli ve meraklı adamın onu korkutmasına izin vermemek için elinden geleni yapacaktı.

Gözlerini ona . "Elbette, ."

Gülümseyerek onu şaşırttı. Bu onu hazırlıksız yakalamıştı, çünkü ona kızgın olduğu kadar soğukkanlı davranmayı planlamıştı.

Sonra ona kolunu uzattı ve onu yeni bir duygu çarptı. Korku. Dans ustasının dans yeteneğini geliştirme konusunda ne kadar ileri gittiğini abartmıştı ve Thornstock'un onu beceriksizce yürürken görmesi düşüncesi onu dehşete düşürdü.

Beatrice onun kulağına, "Onu takip edersen iyi olacaksın," diye fısıldadı.

Olivia, Thornstock onu piste çıkarırken düşese minnettar bir bakış attı. Neyse ki dans tanıdıktı ve adımlar sık sık pratik yaptığı adımlardı. Neredeyse müziğin tadını çıkaracaktı.

Neredeyse. Çünkü gülümsemesi kaybolmuştu. Adımları attıkları süre boyunca dikkatle ona bakıyordu. Öfkeyle, gerçekten.

Dans ederken bir adım daha yaklaştı, varlığı aniden bunaltıcı oldu. Ondandır yayılan öfkeyi hissedebildiğini sanıyordu ki bu çok saçmaydı. Hiçbir deney insanların duygularını havaya yansıtabildiğini kanıtlamamıştı. Yine de ondan gelen hissedilebilir öfke dalgalarını hissettiğine yemin edebilirdi.

Rahatsız edici hissi görmezden geldi. "Neden bu kadar kızgınsın?" "Nedenini biliyorsun."

"Yıllar önce evlenme teklifinizi reddettiğim için mi?" "Kesinlikle hayır! Lanet , burada hatalı olan ben değilim."

Bir kez daha ayrıldılar ve kalbi feryat etmeye başladı. Nasıl oldu da Hatalı mıydı? Bu konuda, ne için hatalıydı?

Diğer dansçılarının oluşturduğu iki sıranın ortasında dans ettiklerinde, adamın elinin sırtının alt kısmında onu sabitlediğini, diğer elinin de onunkilerden birini kavradığını acı bir şekilde fark etti.

Beatrice bir konuda haklıydı: Thornstock çok iyi yönetiyordu. Ama bu pozisyon oldukça samimiydi. Elini bu kadar sıkı tuttuğu halde nasıl hâlâ ona kızgın olabiliyordu? Onu anlama ihtiyacı hissederek, "Greycourt Dükü'nün senin kardeşin olduğunu bilmiyordum, biliyorsun, isteğini kabul ettiğimde," dedi.

Thornstock ona yan gözle baktı. "Bir fark yaratır mıydı?"

"Pek sayılmaz. Ama bu kimyasal testleri yapmam için beni görevlendirmiş olması sizi kızdırmışa benziyor."

"Kızgın olmak için iyi bir sebebim var. Sen-" Sözüünü kesti, görünüşe göre insanların konuşmalarına kulak misafiri olmaya çalıştığını fark etmişti. Sesini alçalttı. "Başta olduğunu sandığım kadın."

"Bu *benim* hatam değil. Ben her zaman kendim oldum. Bunu farklı algılamınıza yardımcı olamam."

Kristal bakışlarıyla onu kıstırdı. "Bana iyi bir dansçı olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Ama beni ne kadar güzel takip ettiğine bakılırsa *bunun* bir yalan olduğu açık."

Adamın dansını onaylamasına mı sevinsin, yoksa dokuz yılın tek bir değişiklik olmadan geçtiğini düşünmesine mi kızsın bilemiyordu. "Üvey annem beni istediğimden daha fazla dans dersi almaya zorladı. Sonuç bu."

"Anladığım kadarıyla onlardan nefret ediyorsun," diye söylendi. "Derslerden yani."

Omuz silkti. "Onları sadece ailemi memnun etmek için yaptım. Kimya o zaman da öncelikli ilgi alanımdı, şimdi de öncelikli ilgi alanım."

"Hımm," diye mırıldandı, sesi ikna olmamış gibiydi. Birbirlerinin yanında yerlerini aldılar ve kalan çiftler ortada dans ederken beklemeye başladılar. "Peki bu özel kimyasal çabayla neden bu kadar ? Bunu kalbinizin iyiliğinden dolayı yapmadığınıza eminim."

"Hayır, kesinlikle. Bilim ve kalplerin birbiriyle hiçbir ilgisi yoktur."

Bu onu gülümsemesi için ürkütmüş gibi görünüyordu. "Eminim aynı fikirde olmayanlar da vardır."

"Var mı? Ne kadar tuhaf. Bilimde önemli olan tek şey deneylerin sonuçlarıdır. Bu yüzden tercih ediyorum. Gerçekler yalan söylemez. Bir deney bir şeyi ya kanıtlar ya da ."

Sesini alçalttı. "Ve siz de ... şey ... içinde arseniğin varlığını kanıtlamak istiyorsunuz."

"Evet. Yüzyıllardır kötü adamlar tarafından kullanılıyor. Bunu tespit etmek için daha iyi bir test geliştirerek buna bir son vermek istiyorum. Eğer yöntemim planladığım gibi işe yararsa, o zaman başkaları da sevdiklerinin zehirle öldürüldüğünü kesin olarak öğrenebilecek."

Yakındaki bir dansçının nefesi kesildi ve Thornstock kadına ters ters baktı. Sonra alçak bir sesle, "Korkarım cinayet balo salonu için uygun bir konu değil. Senin ... şeyinden bahsetmemeliyiz.

. . setle işimiz bitene ve daha özel olabileceğimiz zamana kadar hedefliyor."

Başını salladı. Ama deneyleri hakkında konuşmaya devam etmeyi tercih ederdi. Ya da herhangi bir şey, gerçekten. Çünkü "özel" olmaktan söz ettiğinde kanında elektriklenme olmuştu. Ve konuşmadığı zamanlarda, Majesteleri'nin becerikli elinin onun belinde olduğunu ya da dans ederken onu kendisine doğru çevirdiğinin fazlasıyla farkındaydı.

Bütün kapıları bahçeye doğru açık olan oda pek sıcak değildi ama yanakları hâlâ sıcaktı. Birlikte attıkları her adım, midesinin onu öptüğü geceki gibi takla atmasına neden oluyordu. Bunu anlamıyordu. Adam bilim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve onu kişisel olarak hiç önemsemiyordu. Öyleyse neden onun üzerinde böyle bir etkisi vardı?

Yengesi onun ne kadar usta bir dansçı olduğu konusunda yalan söylememişti. Olivia bunun için ona hayranlık duymak istemiyordu ama duyuyordu. Aldığı birçok ders sayesinde, pistte bu kadar zahmetsiz görünmek için ne kadar uğraştığını öğrenmişti.

Müzik sonunda sona erdi ve adam kızın elini tutarak uzaklaşmalarını sağladı. "Sana kız kardeşimin yeni bahçesini göstereyim mi? Gwyn bununla aşırı derecede gurur duyuyor."

Olivia sadece başını sallayabildi. Onun kendisiyle özel olarak konuşmak istediğini biliyordu ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Greycourt'un görevini üstlenmesinin nedenlerini açıklayacak ve sonra Thornstock onayını verecekti.

Greycourt'un üvey kardeşinin onayına *ihtiyacı olup olmadığından* tam olarak emin değildi ama planlarını açıklamak Thornstock'un itirazlarına son verecekse, bu amacına ulaşmasına yardımcı olacaktı.

Şimdi keşke onun yanında kalbinin göğsünde gümbür gümbür atmasını engelleyebilseydi.

Thorn, Bayan Norley'i başka bir set başladığı için çoğunlukla boş olan içecek odasına götürdü. Kimse bakmayana kadar bekledi, sonra onu hızla kapıdan geçirdi ve taş basamaklardan bahçeye indirdi.

Bir çeşmenin yanında sakin bir yer bulur bulmaz ona döndü. "Söyleyin bana Bayan Norley, bunu neden yapıyorsunuz?"

"Seninle bahçeye gelmek mi? Bana çok az seçenek bıraktın."

Kasıtlı olarak mı anlaşılmaz davranıyordu? "Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi sinirli bir şekilde.

"Üvey kardeşinin babasından geriye kalanları arsenik için test etmeyi neden kabul ettiğimi soruyorsun."

"Aynen öyle. Bunun için para almadığınızı biliyorum."

"Kardeşiniz bana ödeme yapmayı teklif etti, ancak yıllar içinde toplumun söylenmeyen birkaç kuralını öğrenmeyi başardım ve bunlardan biri de rütbeli bir kadının para için çalışamayacağıdır. Bu yüzden elbette çabalarım için para almayı reddettim. Ailem bunu onaylamazdı."

Gülümsemeye karşı koydu. "Ama yaptığınız şeyi onaylıyorlar mı?"

"Şey, hayır. Eğer bilselerdi, muhtemelen yapmazlardı. Babam Bana daha iyi bakmadığı için annemi suçlar, annem de dehşete düşerdi. O benim şımartılmış bir gibi yaşamamı tercih ediyor." İç çekti. "Bu tür bir hayatı sıkıcı buluyorum."

Onu suçlayamazdı, yaşlandıkça kibar toplum içinde dolaşmayı daha sıkıcı bulmaya başlamıştı. Bekle, neden ona sempati duyuyordu? "Başka bir deyişle, söylenmemiş ya da başka türlü kurallara *her zaman* uymuyorsunuz."

"Şimdi de beni yemliyorsun." Uzaklara , ay ışığında parıldamasına neyin sebep olduğunu anlamak istercesine çeşmenin suyunu inceliyordu. "İlk tanıştığımızda kuralları fevkalade bir şekilde çiğnediğimi gayet iyi biliyorsun. Genelde onlara uymaya çalışıyorum. Sadece her zaman başarılı olamıyorum."

Devonshire'ların balosunda geçirdikleri geceye yaptığı gönderme onu hemen o loş kütüphaneye, kadınsı kıvrımlarının hissine, ağzının tadına ve onu her yerde takip ediyor gibi görünen frangipani ve yasemin kokusuna geri götürdü - kesinlikle egzotik olmayan bir kadın için egzotik bir koku. Tadının hâlâ o kadar tatlı olup olmadığını, teninin hâlâ o kadar ipeksi olup olmadığını merak etti.

Ona dokunmak ve için yanıp tutuşuyordu.

Bu düşünce bir yemini bastırmasına neden oldu. Belli ki öpüşmelerini hatırlamasını *istiyordu*. Onu konudan uzaklaştırmanın yolu buydu. Ama onun dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

"Yani bu deneyler için para almıyorsunuz," dedi soğuk bir ifadeyle. "Bunları sadece sıkıcı hayatınızı renklendirmek için mi yapıyorsunuz? Ya da belki de bunları yapmaya hiç niyetiniz yok. Bir ceset üzerinde deneyler yapmak genç bir hanımın hoşlanacağı türden bir eğlence gibi görünmüyor. Belki de sadece evden uzakta bir ya da iki hafta geçirip zengin bir dükün hesabına güzel vakit geçirmek istiyorsunuz."

Bir an için ona bakakaldı. Sonra kaşlarını çattı. "Sen gerçekten de tanıdığım en sinir bozucu adamsın."

Balo salonuna geri dönecekmiş gibi döndüğünde, adam onu kolundan yakaladı. "Bunu yapmanın gerçek nedenini açıklayana kadar gitmiyorsun."

"Her şeyden önce," dedi kolunu kurtarıırken, "sizi ilgilendirmez ama ceset üzerinde deney yapmayacağım. Yerel yargıç olarak, kardeşiniz babasının kalıntılarının mezardan çıkarılmasını denetleyecek ve ona test için hangi parçaların yararlı olacağını bir listesini verdim."

Bu onu şaşırttı. Bu, onun dahil olacağını tahmin edemeyeceği bir planlamayı ima ediyordu.

"İkinci olarak, bunu daha iyi referanslar kazanmak için yapıyorum. Bu deneyler beni ünlü bir kimyager yapacak, çünkü hiçbir

uzun süredir gömülü olan bir ceset üzerinde arsenik için mevcut testleri kullanmayı başarmıştır."

Bu da farklı bir endişeye yol açtı. "Yani bulgularınızı yayınlamak niyetindesiniz."

"Bir kimyager ancak yayınları kadar iyidir ve benim sadece bir tane yayınım var." Çenesini yukarı kaldırdı ve ay ışığı altın rengi saçlarının üzerinden süzüldü. "Tabii ki sonuçları yayınlamak niyetindeyim. Neden yayınlamayayım ki? Diğer kimyagerler de yapıyor."

"Diğer kimyagerler bir kraliyet dükünün kalıntılarını test etmiyorlar." Nefesinin altında küfretti. "Kardeşimin yayınlama planlarınızdan haberi var mı?"

"Eğer bilmiyorsa, pek zeki değildir. Yoksa neden bu görevi üstleneyim ki?"

"Ama ona açıkça söylemediniz."

Dudakları gerildi. "Hayır. Buna gerek olmadığını düşündüm."

"O farklı hissedebilir." Onu omzundan yakalayarak yüzünü kendisine çevirdi. "İşte sana toplumun söylenmemiş bir kuralı daha. Dükler skandal yaratacak işlere bulaşmazlar. Ve hiçbir şey cinayetten daha skandal değildir. Kardeşim, sırf siz bir kimyager olarak itibarınızı yükseltmek istiyorsunuz diye özel ilişkilerinin basında konuşulmasını istemeyecektir."

Kadın gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ama babasının katili yargılanmadan adalete teslim edilemez ve hiçbir şey bundan daha aleni olamaz."

Zekiydi. Bunu ona vermeliydi. "Yine de testiniz Grey'in babasını *kimin* zehirlediğini kanıtlayamaz, sadece bunun yapıldığını kanıtlar. Suçluyu bulana kadar katil hakkında ipucu vermek istemiyoruz. Bu da sonuçlarınız hakkında bir süre sessiz kalmanız gerekebileceği anlamına geliyor. Bunu yapmaya istekli misiniz?"

Temkinli bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Eğer kardeşinizin babası için adaleti sağlamak için gereken buysa, ben buna tamamen razıyım... en azından bir süreliğine. Eninde sonunda adımın davayla ilişkilendirilmesi bana fayda sağlar. Ne de olsa Valentin Rose'un yöntemleri bu şekilde biliniyor. Bu yüzden yayınlamadan önce duruşma sonrasına kadar beklemek bana yakışır."

"Ne kadar sürdüğü önemli değil mi?"

Başını eğdi. "Yıllarca devam ederse tabii ki olmaz. Benim keşfettiğim yöntemleri bir başkası da keşfedebilir ve o kişinin yayını ilk olması nedeniyle en önemli yayın haline gelir. Bu işi kimlik kazanmak için üstlendim; deneyleri benden önce bir başkasının kaydetmesi riskini göze alamam."

Bu mantıklıydı ama asıl mesele bu değildi. Grey, kimin yaptığını kanıtlamanın bir yolu olmasa, babasının cinayetini tüm dünyanın duymasını gerçekten ister miydi? Nedense Thorn bundan şüpheliydi.

Ve Bayan Norley'nin Grey'i zorlayacak gücü vardı. Thorn'un Leydi Norley'le yaptığı pazarlık tutmuş olabilirdi ama *Bayan* Norley'le böyle bir pazarlık yapmamıştı. Genç kadının üvey annesiyle aynı dedikoduları bildiğini varsayarsak, Thorn'un ona nazik davranması gerekecekti. Grey, Thorn'un babasının itibarının zedelenmesini umursamazken, annelerini bu konuda bir şey duymaktan korumayı önemserdi. Yani Bayan Norley, Lydia'nın tüm çocuklarını kendi dümen suyunda dans etmeye zorlayabilirdi.

Düşünülmesi gereken başka bir konu daha vardı. "Ya arsenik bulamazsanız? Ya Grey yanılıyorsa ve babası *gerçekten* ague'den öldüyse?"

Kaşlarını çatması ona farklı bir sonuç umduğunu gösteriyordu. "O zaman yöntemlerimin bir duruşmanın zorluklarına dayanabileceğini kanıtlamak için başka bir yol bulmam gerekecek."

Başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim ki, hipotezlerini kanıtlamak için ölüler üzerinde deneyler yapmaya istekli olacak kadar kimyayla ilgilenen bir kadınla tanışmak beni şok etti. Ben bir erkeğim ve benim bile böyle bir şeye ilgim yok."

Omuz silkti. "Sen bir bilim adamı değilsin. Ya da ben öyle duydum."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Tekrar. "Benim hakkımda başka ne duydun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben ... um ... şey ..."

"Bayan Norley," dedi onun beklenmedik kadınsı tepkisi karşısında şaşırarak, "utanmanıza gerek yok. Şöhretimin gayet ."

"O zaman sana ne olduğunu söylememe gerek yok," dedi kesin bir ifadeyle.

Gülmekten kendini alamadı. Bu kadın daha önce tanıştığı hiçbir kadına benzemiyordu. "Merakımı şımartın. Ne kadar olduğunu asla bilemem

Genç, bekâr hanımlara benden bahsedilir." Karanlıkta bir bıçak darbesi aldı. "Gerçi üvey annenizin bu konuda lafı dolandırmadığına eminim."

"Hayır, yapmadı," dedi kuru bir sesle. "Nadiren yapar."

Ah, demek genç kadın onun ününü üvey annesinden öğrenmişti. Bir adım daha yaklaştı. Bayan Norley babası hakkındaki dedikoduları üvey annesinin kendisine anlattığını da itiraf edecek miydi? Hatta Leydi Norley bunu yapmış mıydı? Söylememiş olma ihtimaline karşı, Bayan Norley'e kendisi söylemeyi reddetti ama bu onu sorgulayamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Üvey annen benim hakkımda tam olarak ne söyledi?" diye sordu. "Senin iyi biri olmadığını."

"Bir dük ne yaptığını bilmeyen biri olamaz canım, özellikle de benim kadar zengin biri."

Kadın etkilenmiş görünmüyordu. "Annem akşamlarınızı saygın insanlarla değil, hafifmeşrep kadınlarla geçirdiğinizi söyledi."

"Bunu inkar etmiyorum. Sizin gibi ben bazen rütbeli bir insanın hayatını oldukça sıkıcı buluyorum."

"Evet, ama saatlerimi faydalı bir şey yaparak dolduruyorum."

Kıkırdadı. "Ben de öyle. Aylak kadınların da eğlenceye ihtiyacı var. Paradan bahsetmiyorum bile. Ben onlara her ikisini de sağlıyorum. Bu benim için yararlı değil mi?"

Başını salladı, açıkça gülümsemeye karşı koyuyordu. "Umutsuz vakasınız, Majesteleri."

"Bana öyle söylüyorlar. Ve bana sürekli 'Majesteleri' demenize gerek yok. Herkes bana Thorn der. Sen öyle diyebilirsin." Kızarıp kızarmadığını görmek için havanın çok karanlık olmamasını diledi. Biraz daha zorladı. "Ben de sana Olivia diyeceğim."

"Bu senin için oldukça ileri bir , değil mi?"

"Baldızım sana Olivia diyor. Ben neden diyemeyeyim?" Onun, bir kadın başka bir kadına Hristiyan ismiyle hitap edebilirken bir erkeğin bunu yapamayacağına dair standart argümanı öne sürmesini bekledi.

Bunun yerine, ona şüpheyile baktı. "İyi. Ama annem etraftayken olmaz. Ya da ailenden herhangi biri."

". Bu bizim küçük sırrımız olacak." Kızın dağınık buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı ve bu yakınlık kızın titrek bir nefes almasına yol açtığına memnun oldu. Onun bu kimya işindeki amacından emin değildi ama belli ki hâlâ ondan etkileniyordu. "'Annenden' bahsetmişken, bir koca arayarak onu zorlamadığın için hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim."

Olivia çenesini uzattı. "O ve babam ilk kez sahneye çıkmam için ısrar ettiler. Ben yaptım. Kimse benim için teklifte bulunmadı. Ben de bu süreci tekrarlamayı reddettim."

"*Kimse senin için teklifte bulunmadı mı?* Bir dükün sizin için teklifte bulunduğunu ve reddedildiğini hatırlıyor gibiyim."

"Bu farklıydı." Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bunu kastetmemiştin. Beni öptüğünde her zamanki gibi eğleniyordun. Annem seni bir teklif yapmaya zorlayana kadar, benimle gerçekten evlenmek gibi bir niyetin yoktu."

"Benim 'her zamanki gibi'-Bekle, üvey annenin beni zorladığını *biliyor muydun?*"

"Elbette biliyordum. Bunu acı verici bir şekilde belli ettin."

Bu şantajı bildiği anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle ona söylemeye de niyeti yoktu. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi.

Sonra ifadesinin geri kalanı kaydedildi. "Belli olduğumu fark etmemiştim."

Yüzü taş gibi sertti. "Evet, öyleydin. Ve ben de mihraba sürüklenecek bir koca istemedim."

"Sadece bir saattir tanıdığım bir eş istemedim."

"Bu adil." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Ama bu seni reddettiğimde neden bu kadar sinirlendiğini açıklamıyor. Ben sadece ikimizin de istediği şeyi yaptım."

Bu şekilde söylediğinde, kulağa kötü ruhlu gibi geliyordu. Yoksa onun böyle hissetmesini mi istiyordu? "Biraz iltifat edip sana elimi uzatmam için yalvarsaydım beni kabul edeceğini mi söylüyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen hayır."

Ona doğru ilerledi. "Öpüşmemiz seni heyecanlandırmadığı için mi?" "Ben öyle bir şey demedim." Şimdi düpedüz gergin görünüyordu.

Güzeldi. Onun gergin olmasını seviyordu. O zaman gardını indirdi. "Demek öpücüğümüz seni heyecanlandırdı."

"Emin değilim "

"Emin değil misin?" Adam bir adım daha attı ve Olivia çeşmeye doğru geri çekildi, neredeyse düşüyordu ki adam onu sabitlemek için kolunu beline doladı. "Evet, *Olivia*? ? Çünkü öpüşmemiz beni kesinlikle heyecanlandırdı. Ve bu konuda yalnız olmadığımı yemin edebilirim."

Gözleri büyüdü ve çekici ağzı açık kaldı.

"Ama belki de bundan emin olmalıyım," diye devam etti. "İkimiz için de."

Sonra başını eğerek ağzını onunkine kapattı.

Üçüncü Bölüm

Olivia onun omuzlarını tuttu ama sadece dengesini korumak için. Onun öpücüklerinden hoşlandığı için değil.

Oh, şeytan alsın, tatlı kezzap yağı kadar yanıcı ve neredeyse onun kadar tehlikeli olan öpücüklerini seviyordu. Onun dudaklarının tadının ne kadar lezzetli olduğunu, ona yakın durmasının kalbini nasıl hızlandırdığını ve dizlerini nasıl titrettiğini unutmuştu. Adam onda anlayamadığı duygular uyandırmıştı. Ve her zamanki gibi, ne zaman bir şeyi anlamasa, anlayana kadar kendini daha da büyük bir şevkle o şeyin içine atıyordu.

Bu yüzden ellerini adamın boynunda birleştirdi -muhtemelen gömleğinin yakasını ve kravatını ezerek- ve daha önce yaptığı gibi kendisini öpmesini bekleyerek ağzını ona açtı.

Onun yerine, yüzüne bakmak için geri çekildi. "Soruma hiç cevap vermedin. Üvey annen burada mı? Bahçede bir yerde mi saklanıyor?"

"Bahçede saklanıp saklanmadığını nereden bileyim? *Seninle* dans ediyordum. Ama evet, baloda bir yerlerde. O benim şaperonum."

Bakışlarını ona dikti. "Bunun evlenme teklif etmem için beni kandırmaya yönelik başka bir girişim olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Seni *kandırmak*! Aman Tanrım, sen kendini beğenmişin tekisin." Adam buna sinirlenince ekledi: "Beni buraya getiren *sendin*, o yüzden bunu neden yaptığını sadece sen bilebilirsin. Bu nedenle, öpücüğü başlatan da sendin."

"Ah. Doğru." Kendini küçümseyen bir kıkırdama duyuldu. "Mükemmel bir nokta."

Başını iki yana salladı. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, teklif edersen seni *yine* geri çevireceğime söz veriyorum."

"Teklif etmeye niyetim yok," dedi kırılğan bir ses tonuyla.

Göğsündeki hızlı hayal kırıklığını görmezden geldi. Onu öpmek hoşuna gitse bile, böylesine kendini beğenmiş, kibirli bir adamla evlenmek istemiyordu. Alışkanlıklarıyla babasına çok benziyordu. "O zaman kabul etmeye niyetim olmadığına göre, anlaştık. Ama beni öperken yakalanma konusunda gülünç derecede endişeli görüldüğünüze göre, muhtemelen içeri dönüp-"

Sözlerinin geri kalanını ağzıyla boğdu.

İtiraz etmeyi düşündü. Adam bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve bu durum her an daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu.

Ama sonra daha önce yaptığını yaptı ve dilini onun ağzının içine soktu ve kadın eridi. Onu bu şekilde öpmek cennet gibiydi. Kibirli olmasına şaşmamalı. O da meleklerin öptüğü gibi öpüyordu.

Adam kızın alt dudağını ısırdı, bu da kızın içinin ısınmasına neden olan bir başka garip davranıştı. "Bundan çok fazla anlam çıkarmamalısın," diye fısıldadı.

Bu sözlerin ona verdiği acıyı görmezden gelerek, "Sen de öyle yapmamalısın," diye fısıldadı.

"Seni öpmekten hoşlanmam, benim-" "Daha çok öpüşme," diye mırıldandı. "Daha az konuşma."

Kıkırdayarak onu, bahçeye biri girerse görünmeyecekleri bir bankın yanına çekti. Bu onu telaşlandırmalıydı. Ama korkutmadı.

Onu yanına çekti, sonra da elmacık kemiği boyunca kulağına doğru lezzetli küçük öpücükler kondurmaya başladı. "Kimyager olduğuna emin misin?"

Ona bir kaşını kaldırmak için arkasına yaslandı. "Rakehell olduğuna emin misin? Çünkü kesinlikle öyle davranmıyorsun."

"O zaman bunu yapmaya başlasam iyi olur," diye homurdandı.

Bu sefer onun boynunu öptü. Hatta boğazındaki nabzını bile yaladı ki bu onu iğrendirmesi gerekirken aynısını ona da yapmak istemesine neden oldu.

Hoşuna gider miydi? Cesaret edebilir miydi?

Denedi, adamın gül ağacı yağı ve sabun kokusundan keyif aldı. Adamın bıyıklarının sıyrılması da hoşuna gitmişti, inleyerek ağzını göğüslerinin arasına gömmesi de. Ne kadar kötüydü!

Ne kadar heyecan verici. Başını kavradı, onu koynundan çıkarmak istiyordu ama onun yerine daha da yaklaştırdı. Oh, Tanrım. Hızla yolunu kaybediyordu. Her şeye rağmen adam bir çapkın olmalıydı.

"Tenin saten gibi," diye mırıldandı göğüslerine doğru. "Ve çok güzel kokuyorsun. Tadının nasıl olacağını sadece hayal edebiliyorum-"

"Olivia?" diye seslendi arkalarından bir ses. "Burada mısın? Gwyn hep birlikte sohbet edebilmemiz için seni bulmamı istedi."

Beatrice'ti. Thorn parmağını dudaklarına götürdü ama Olivia kadının buraya gelip onları birlikte keşfetmesini beklemeyi planlamıyordu.

Banktan kalktı. "Buradayım. Oturmuş çeşmeyi seyreliyordum." Taş basamakları hızla çıkarak Beatrice'in kapının yanında durduğu yere geldi. "Wolfe'gerçekten de çok güzel bir bahçesi var, değil mi?"

"Öyle," dedi Beatrice Olivia'nın ötesine, karanlığa bakarken.

Olivia aldatma konusunda iyi değildi, ama Thorn'un tekrar onunla yakalanmasına izin verirse, bunu bir şekilde bilerek yapmadığına *asla* inanmayacaktı. Çok saçma bir şekilde şüpheliydi.

Kolunu Beatrice'in koluna doladı. "Leydi Gwyn'le konuşmak için sabırsızlanıyorum. Annem ve ben bu akşam içeri girerken onunla tanıştırıldığımızda, ancak iki kelime konuşabildik. gece burada büyük bir heyecan var, öyle değil mi? Tam da bu yüzden biraz hava almak için dışarı çıktım."

Tanrım, gevezelik ediyordu. Hayatında hiç gevezelik etmemişti. Çünkü daha önce kandırmak için hiç çalışmamıştı.

Görünüşe göre bu gece onun için ilklerle dolu olacaktı. "Thorn'u gördün mü?" Beatrice şüpheli bir ifadeyle sordu. "Buraya geldiğinde seninle birlikte olduğuna yemin edebilirim."

"Oh. O ... um ... bana sadece bahçeyi gösterdi ve aceleyle içeri geri döndü. Sanırım daha fazla ratafia aramaya gidiyordu."

Beatrice'in yüzü aydınlandı. "Bu benim kayınbiraderimin sesine benziyor." Olivia'nın elini okşadı ve kapıya doğru yöneldi. "Eminim ki

tekrar ona."

Olivia öyle olmamasını umuyordu. Vücudu deneyimli bir çapkının ilgisine daha fazla dayanamazdı.

Tanrıya şükür bundan sonra onu görmek zorunda kalmayacaktı. O ve Greycourt'lar yarın malikânelerine doğru yola çıkacaklardı ve o da kendini bir kez daha işine verebilirdi.

Keşke fantezileri için taze yakıt bulamasaydı da geceleri sakin geçseydi. Ama bunun gerçekleşmesinin uzun zaman alacağından şüpheleniyordu.

Thorn bankta oturdu, Beatrice ve Olivia'nın gittiğinden emin olana kadar bekledi, sonra bir süre daha tahrikinin yatışmasını bekledi. Her şeyin canı cehenneme. Olayları kötü idare etmişti. Olivia'ya Grey'in malikânesinde ona göz kulak olacağını söylemek niyetindeydi.

Bunun yerine, onunla hiç de akıllıca olmayan şeyler yapmaya geri dönmüştü. Grey's'te onu uzak tutma yeteneği için iyiye işaret değildi.

Belki de gitmemeli.

Sanki yapmamalıymış gibi. Hâlâ kadının bunu yapma nedenlerine ikna olmamıştı. Ve görüldüğü kadar şeffaf olduğunu kanıtlasa bile, bir kimyager olarak pekâlâ beceriksiz olabilirdi. Kimya hakkında ne biliyordu ki? Grey ne biliyordu ki?

Ayağa kalktı. Bayanlar gitmişti. Ve önünde uzun bir gece vardı. Birazdan Vickerman son oyununu oynayacaktı, dolayısıyla Thorn -daha doğrusu Konrad Juncker- eğer yarın Grey ve diğerleriyle birlikte Carymont'a gitmek istiyorsa tiyatro müdürünü yine ertelemek zorunda kalacaktı.

Elden bir şey gelmezdi. Bunu Juncker'e açıkça söyleyecekti. Londra'da büyümüş olan Juncker, Thorn'dan daha fazla Alman değildi ama Thorn'un oyunlarını yazarken çok yakın arkadaş olmuşlardı.

Thorn başından beri çalışan bir yazar olduğunun bilinmesi konusunda isteksizdi. Bunun bir nedeni Juncker'ı kullanmanın ona sağladığı özgürlüktü. Thorn, araştırma yaptığını kimse fark etmeden güveçlerin arasında rahatça dolaşabiliyordu.

Diğer neden ise ailesini korumaktı. Tanıdığı tek baba olan üvey babasının ölümünden önce, babasının Prusya'daki büyükelçilik kariyerine zarar vermek istememişti. Ve şimdi tüm ailesi burada olduğuna göre, Thorn kendisini ve onları ifşa etmekten daha da çekiniyordu. Juncker yapmaktan mutluydu. Maceraları onu ünlü yapmış ve bu da şiirlerinin yayınlanmasına yardımcı olmuştu. Arada bir Juncker oyunlar için bir iki parça bile yazıyordu. Ne de olsa şairler fazla kazanmıyordu ve Thorn da arkadaşına bu iş için para ödemekten mutluydu.

ve Thorn'un eserleri için yapmak istediği her türlü yazı.

Thorn balo salonuna girdiğinde kendisini ailesinin yarısı tarafından kuşatılmış halde buldu. Annesi Bonham'ın yanında duruyordu ve bu durum Thorn'u rahatsız ediyordu, Olivia ise onun yanında duruyordu. Leydi Norley'e baktı ama odanın diğer ucunda annesinin en yakın arkadaşı Leydi Hornsby ile sohbet ediyordu. Hareketlerine bakılırsa, birbirlerini rahat edebilecekleri kadar uzun süredir tanıyorlardı. Hmm.

"Bakın bahçeden kim *gelmiş*," dedi Gwyn gözleri parlayarak. "Sizin ve Bayan Norley'nin neredeyse aynı anda temiz hava almayı seçmeniz kadar tuhaf."

"Onları rahat bırak canım," dedi annem. "Thorn yeni tanıştığı genç ve saygın bir kadını bahçeye çıkaracak kadar aptal değildir. Eminim yolları bile kesişmemiştir."

Thorn ince uyarı duyduğunda bunu anlayabilirdi. Bu onun bileğini tokatlama şekliydi. "Annem haklı. Bayan Norley benim için tamamen güvende. Her neyse, ben aslında dışarıda, Binbaşı Wolfe'un övünüp durduğu yeni kısırağa bakıyordum."

Kayınbiraderi söze girdi: "Çok iyi bir müdavim, değil mi?" "Gerçekten de öyle," diye yalan söyledi Thorn.

Gwyn ve Beatrice bakışlarını değiştirdiler. Ona bir an bile inanmadılar. Grey bile bakışlarını Thorn'a dikmiş, Olivia ise sanki ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi sakın sakın şirkete bakıyordu.

Bu sadece ona güvenilemeyeceğini bir kez daha kanıtladı. Çoğu kadın bir erkekle yakalandığı için kendisiyle dalga geçilmesine tepki gösterirdi. Yine de yanaklarında bir kızarma bile olmadı.

Düşünecek olursak, onun *hiç* kızardığını gördüğünden emin değildi. Ne yazık ki, bu sadece onu bir tane kazanmak için ne gerektiğini merak etmesine neden oldu.

olsun.

"Anne, bir süre kasabadan uzak kalacağım. Yarın Grey, Beatrice ve Bayan Norley ile birlikte Carymont'a gitmeyi planlıyorum."

Olivia'nın bakışları ona yöneldi ve yanaklarına renk geldi. Ah, demek onu kızartabiliyordu, ama ona attığı hançerli bakışa bakılırsa utancı çabucak öfkeye dönüştü. Belli ki hiç mutlu değildi, adamın da amacı tam olarak buydu. Onu gardını almak için. Onun akrabalarının yanında uslu durması gerektiğini bilmesini sağlamak.

Ancak ailesinin tepkisini hızlıca gözden geçirdiğinde, güllesini rahat grubun içine fırlatmasının Olivia'dan daha fazlasını öfkeliendirdiğini gördü.

"Gri!" Beatrice sesinde incinmişlikle haykırdı. "Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Grey, Thorn'a kötü bir bakış attı. "Daha bu gece karar verildi, tatlım. Aslına bakarsan kısa bir süre önce. Thorn araya girdiğinde sana söylemek üzereydim."

Beatrice ikna olmamış görünüyordu.

"Suffolk'ta bir mülk satın almayı umuyorum," diye yalan söyledi Thorn umursamazca, "bu yüzden ailemle birlikte oraya gidip orayı gözlemleyebileceğimi ve sonra da dönmek için bir şezlong kiralayabileceğimi düşündüm."

Göz ucuyla Gwyn ve annesinin ona sırtıttığını gördü. Bırak sıritsınlar. Her yerde aşk eşleşmeleri görüyorlardı ve Olivia'dan hoşlandığını düşünüyorlarsa, gelip gitmeleri hakkında ona fazla sorun çıkarmazlardı.

Öte yandan Binbaşı Wolfe'u okumak zordu. Thorn'un kayınbiraderi *her zaman* esrarengiz biriydi ama bu gece kesinlikle anlaşılmazdı. Bu adam ne düşünüyordu? Wolfe zaten Grey'in babasının ölümüyle ilgili şüpheleri hakkında epeyce şey biliyordu, bu yüzden Carymont'a yapılan yolculukla ilgili kendi sonuçlarını çıkarıyor olabilirdi. Bu arada Beatrice ona bunun gerçek nedeninden bahsetmiş olabilirdi. O ve kardeşi çok yakındılar.

En azından binbaşı *onların yanında*ydı. Bacağı kötü olsun ya da olmasın, Wolfe herkes için zorlu bir düşman olabilirdi.

"Bağışlayın beni Leydi Gwyn," dedi Olivia, ona doğru bir bakış atmadan, "ama yarın yola çıkacaksam, bu gece bol bol uyusam iyi olur. Sanırım annemi alıp uşağınıza arabamızı çağırmasını söyleyeceğim."

"Elbette canım," dedi Gwyn ona bilmiş bir bakış atarak. "Koşullar göz önüne alındığında, katılmayı başardığınız için bile memnunuz. Sizi geçireyim."

Lanet olsun. Suffolk'a gideceğini herkese söylememeliydi. Şimdi gecenin geri kalanında Gwyn, Beatrice ve annesinin sorularına katlanmak zorunda kalacaktı.

Cehenneme kadar yolu vardı. Olivia ve Gwyn uzaklaşır uzaklaşmaz annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de gitsem iyi olur anne, Bayan Norley'le aynı sebepten. Grey'in sabah yola çıkmasını geciktiren kişi olmak istemiyorum. Geç kalkmaktan ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

Grey alaycı bir gülümsemeyle, "Sabah sekizde yola çıkmayı planlıyorum," dedi. "Ya da daha erken, eğer ."

Thorn bir iniltiyi bastırdı. "Başka bir deyişle, her zamanki şafak vakti kalkışınız. Elimden geleni yapacağım."

"Ama Carymont uzak değil, değil mi?" Bonham araya girdi. "Yani geç başlasanız bile kolay bir yolculuk *yapacaksınız*."

Thorn adama dik dik baktı. Bonham'ın bırakın orada durup annesine buzağı gözüyle bakmayı, konuşmaya girmeye bile hakkı yoktu. Adamda görebildiği şey Thorn'un tamamen gözünden kaçmıştı. Altmışlı yaşlarında bir beyefendiye göre yakışıklıydı; kırışmış saçları, sağlam vücudu ve sarkık çeneleri yoktu ama Thorn yine de onun varlığına içerliyordu.

"Ne olursa olsun kolay bir yolculuk geçireceğiz," dedi Thorn. "*Aile* ile seyahat etmek her zaman keyiflidir."

Bonham ona hayalet gibi bir gülümseme fırlattı. "Ailem ve Bayan Norley ile demek istiyorsun."

Lanet olsun ona. "Tabii ki."

Sonra, annem kıkırdarken, Thorn yürüyüp gitti. Çıkarken öfkelenmemeye çalıştı, kaba davrandığını biliyordu ama umursamıyordu da. Onun

Bayan Norley'le karşılaşması onu kötü bir ruh haline sokmuştu ve Juncker'la oyun hakkında yaptığı konuşma da bu ruh halini düzeltecek gibi görünmüyordu. Olivia bu gece biraz uyuyabilirdi ama kendisinin uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Neyse ki Juncker'ı Albany Oteli'ndeki lojmanında bulmuş ve gece yarısı tavernaları dolaşıp adamı aramak zorunda kalmamıştı. Juncker'in odaları bir bekârın isteyebileceğinden çok daha güzeldi ve Thorn'un parası olmadan bunu karşılayamazdı.

Adam onu kapıda karşıladığında Thorn şaşırmadı, dışarı çıkmak için giyinmişti. "Thorn!" Juncker bağırdı. "Bana katılmak için tam zamanında geldin. Piccadilly'deki şu yeni meyhaneye gidiyorum, barmaidlerin kıçları güzel ve daha da güzel-"

"Yapamam." Juncker'in yanından iterek geçip eski kanepeye çöktü. "Sabah Suffolk'a gidiyorum."

Juncker'in ruh hali bir anda değişti. Kaşlarını çatarak kapıyı kapattı. "Oyun ne olacak? Bu hafta bitireceğinizi söylemiştiniz."

"Biliyorum ama bir işim . Seyahatleyken son üzerinde çalışacağım."

"Hep böyle söylüyorsun," diye homurdandı Juncker, "ama hiç yazmıyorsun. Londra'dan ayrıldıktan sonra senden herhangi bir yazı görmeyi ummuyorum."

Juncker adım atmaya başladı, kırçıl kaşları gerçekten de korkutucu görünüyordu. Boyu tek başına bile korkutucu olabilirdi ama koyu mavi gözleri ve çılgınca dağınık sarı saçları - "korkmuş baykuş" tarzı deniyordu- onu deli gibi gösteriyordu. Beyefendiler genellikle ondan uzak dururdu.

Bayanlar yapmadı. Juncker işkence görmüş yazar figürünün ta kendisiydi ve kadınlar buna her zaman bayılırdı.

Juncker ona ters ters baktı. "Neden Vickerman'a oyunları senin yazdığını söylemediğini anlamıyorum. O zaman ne zaman şehirden ayrılсан, sana izin vermekten mutluluk duyacaktır. Cephaneliğinde bir dük olduğu için çok mutlu olur."

"Sorun da bu zaten. İnsanların bunları benim yazdığımı bilmesini istemiyorum ve Vickerman bunu sadece bir gün boyunca gizli tutmayı başarabilir. Eğer o da olursa."

"Sanırım."

"Ayrıca, benim için yazmazsan, nasıl bu kadar iyi yaşayacaksın?" Juncker'in omuzları çöktü. "Doğru."

Thorn sinirli bir şekilde, "Tanrı aşkına, üzölmeyi bırak," dedi. "Vickerman anlayacaktır. Ona ilham perinizin tatilde olduğunu söyleyin yeter."

"O ilham perilerine inanmaz. Senin de çok iyi bildiğin gibi o soğuk ve nakit paraya inanır. Ve sen istediğin gibi davranmaya gittiğin için onun için iş üretemediğimde çok huysuzlaşıyor." Juncker suçlayıcı bir bakışla Thorn'un üzerine yürüdü. "Sadece o değil. Eğer dikkatli olmazsan, lanet olası oyunları kendim yazacağım ve senin de canın cehenneme."

Thorn güldü. "Tüm karakterler iambik pentametre ile konuşacak sanırım." Juncker yemi yutmayınca Thorn ekledi: "Endişelendiğin şey paraysa, Vickerman oyunun parasını ödeyene kadar sana biraz avans verebilirim."

Juncker homurdandı. "Bu para değil. En azından henüz değil. Ben sadece Tiyatroda bir oyun oynamayalı uzun zaman oldu. İnsanlar ilgilerini kaybediyor gibi görünüyor."

"Eğer öyleyse, *c'est la vie*. Her güzel şeyin bir sonu vardır."

"Bunu söylemek senin için kolay. Para konusunda endişelenmene gerek yok. Soğukta kalacak olan benim."

Arkadaşının kederli bakışlarını görünce, elini omzuna koymak için ayağa kalktı. "İambik pentametre konusunda sadece şaka yaptığımı değil mi?"

Juncker'in sertçe başını sallaması Thorn'u derinden etkiledi.

Thorn içini çekti. "Sen iyi bir şairsin. Ve genel olarak iyi bir yazarsın. Üzerinde çalıştığın romana ne oldu? Okuduklarım çok iyiydi ve artık Londra çevrelerinde ünlü olduğuna göre, muhtemelen yayınlamakta zorlanmazsın."

"Eğer bitirirsem." Arkadaşı çekildi. "Seninkinin aksine, *benim* ilham perim tatile gitti, gemiden düştü ve boğuldu. Beşinci bölümden öteye gidemedim." Juncker kafasına vurdu. "Burası toz gibi kuru, her yer örümcek ağı."

"Bu duyguyu iyi bilirim," dedi Thorn. "Sadece yazmaya devam edin. Gelecektir."

Juncker, "Görünüşe göre kendi tavsiyene uyman gerekiyor," diye mırıldandı. "Aylardır bu son üzerinde çalışıyorsun."

"Doğru." Sıkıntı içindeydi. Ta ki bu geceye kadar. Olivia'yla tartışmak arzusundan daha fazlasını uyandırmıştı. Bir iki karakteri iğnelemek için bile olsa elinde bir kalem olması için kaşınmasına neden olmuştu. "Bak ne diyeceğim. Seninle dışarı çıkmama ve o meyhaneyi ziyaret etmene ne dersin? Seni . Belki örümcek ağlarını bile temizler."

"Belki de," dedi Juncker. "Sanırım bana katılmayacaksın."

"Bu gece değil."

Thorn'un Grey'lere gitmeden önce birkaç saati daha vardı. Ve bu saatleri verimli bir şekilde geçirmek niyetindeydi. Ne de olsa seyahat ederken oyunu bitirebilirdi.

Dördüncü Bölüm

Olivia'nın gecenin yarısını alması gerekmişti ama sonunda ertesi sabah yola çıkmadan önce paniğini kontrol altına almayı başarmıştı. Peki ya Majesteleri, lanet Thornstock Dükü de onlarla geliyorsa? Sanki otobüs yolculuğu onun kendini beğenmiş gülümsemelerine ve bilmiş sırtışlarına katlanmak zorunda kalacağı tek zamandı.

Ve onun flörtleri. Zekice, sinir bozucu flörtleri midesini bulandırıyor, kanını . Adam bu şişeleyip satmalıydı. Sadece içeriğini incelemek için bile bir şişe alabilirdi. Ama görünüşe göre bugün onun için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Adam arabaya girip kardeşinin yanındaki koltuğa yerleşir yerleşmez başını arkaya yasladı ve hemen yere yığıldı

Uyuyor.

Olivia onu saplantılı bir şekilde izlememeye çalıştı ama bu çok zordu. Dinlenirken bu kadar mutlu ya da çekici görünen bir adam daha önce hiç görmemişti.

Özellikle de yüzündeki kılların farklı kısımları. Her zaman aşırı bakımlı görünen babasının ve her zaman bakımsız görünen amcasının aksine, Thorn mükemmel görünüyordu. Yan bıyıkları gür değildi, kaşları kırpılmıştı ama aşırı değildi ve saçlarında pomat yoktu. Pomattan nefret ederdi - yağlı görünürdü.

Ve Tanrım, ama hafif bronz tenine karşı küçük, koyu kahverengi yarım aylar gibi uzun kirpikleri vardı. Belli ki dışarıda vakit geçiriyordu, ama daha derin bronzlaşmış bir tene sahip olan ağabeyi kadar olmasa da. Bunu daha sonra Beatrice'e sorması gerekecekti.

Bu kabalık olur muydu? Emin değildi. Toplumun kurallarını hiçbir zaman doğru tutamazdı. Özellikle de mantıklı olmayanları.

Kısa bir süre sonra Thorn horlamaya başlayınca Greycourt kıkırdadı. "Thorn'un her an her yerde nasıl uyuyabildiğine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bir keresinde onu Lordlar Kamarası'nda hararetle bir tartışmanın ortasında uyuklarken görmüştüm. Hepimizin dikkati dağılmıştı; eğer onu dürtüp uyandırmasaydım Thorn kürsüden düşecekti."

Thorn gözlerini bile açmadan mırıldandı: "Bu aşağılık bir yalan. Hayatımda hiçbir zaman bir banktan düşmedim, dürtülsem de dürtülmesem de."

Beatrice ve Olivia kahkahalara boğuldu.

Beatrice yatıştırıcı bir sesle, "Uyumaya devam et," dedi. "Sessiz olacağımıza söz veriyoruz."

"Böyle bir şey için söz vermiyorum," dedi Grey. "Son dakikada gelmeye karar vermesi *benim* suçum değil. Muhtemelen dün geceyi güveçte geçirmiştir."

Thorn tek gözünü açtı. "Dün geceyi bazı mali işleri halletmekle geçirdim, haberin olsun. Ve eğer şafakta ayrılmak için ısrar etmeseydin, çok daha neşeli olurum." Diğer gözünü açtı, koltukta doğruldu ve şimdi mucizevi bir şekilde berberden yeni çıkmış gibi görünen saçlarını parmaklarıyla taradı.

Kıyafetleri buruşmamıştı bile! Beyaz kravatı hâlâ düzgünce bağlıydı, mavi sabahlığı düzgün duruyordu ve dar pantolonu kaslı kalçalarını vurguluyordu. Hiç şüphesiz "şıklık" terimini kim icat ettiyse, bunu Thornstock Dükü'yle tanıştıktan sonra yapmıştı.

"Ve eğer ben benim hakkımda konuşmayı planlıyorsanız," diye devam etti Thorn, "sanırım uyanık kalacağım." Ona çok yıkıcı bir gülümseme fırlattı. "Bayan Norley'e benim hakkımda yalanlar söylemenize izin veremem."

Gülümsemesinin ona verdiği aptalca zevk patlamasıyla savaştı. Onun bu yeteneğine güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Ününüzü zaten biliyorum, Majesteleri. Yani beni şaşırtacak bir şey söyleyecek değiller."

Greycourt kardeşinin dizine bir tokat attı. "Belli ki Bayan Norley'de aradığını bulmuşsun, eski dostum. O senin sinsi ilgine ve komik zekana kanmıyor."

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdi. Thorn'un gülümsemesi solmuştu ama gözleri hâlâ ona bakarken dans ediyordu ve umutsuzca tekrar uyumasını diledi.

Öyle bir şansı yoktu. Şimdi ona odaklanmıştı ve bir böcekbilimcinin böceğe yaptığı gibi, onu tahtasına sabitlemeye kararlıydı.

"Bu deneylerinizi merak ediyorum, Bayan Norley," dedi, onu gardını almaya iten fazla rahat bir sesle. "Diğer kimyagerler bunun imkânsız olduğunu düşünürken, size Grey'in babasının kalıntılarında arsenik bulmayı başarabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Dük'ün diğer kimyagerlerle olan ilişkileri hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, denemeye bile yanaşmıyorlar."

"Şu Valentin Rose denen adam bile mi?" Thorn sordu.

Rose'u tanımasına şaşırان kadın, "Ne yazık ki Bay Rose öldü," dedi. "Ah," dedi Thorn.

"Arsenik için testler geliştiren başkaları da oldu. Kardeşinizin görevine hazırlanırken Scheele, Metzger, Rose ve Hahnemann gibi kimyagerlerin geliştirdiği bilinen tüm testleri inceledim ve test ettim. Ne yazık ki Hahnemann hariç hepsi öldü ve Hahnemann Saksonya'da yaşıyor, bu yüzden onu buraya getirmek mümkün değil."

Thorn, onun bu görevi deneyen adamları bilmesine bile şaşırmış görünüyordu. Bu onu rahatsız etti.

"Testlerinin her birinin kusurları var," diye devam etti. "Ben, sıkı deneyler sonucunda, onların yöntemlerinin en iyisini kullanan daha iyi bir test buldum. Benimki mahkemelerde işe yarayacaktır. Bu yüzden kardeşiniz beni bu iş için görevlendirdi - çünkü amcam ve Bayan Fulhame benim testimin bu durumda başarılı olabileceğini düşündüler."

Thorn ona sanki kanatları çıkmış gibi bakıyordu.

"Ne?" dedi. "Doğru yöntem hakkında kendi fikriniz var mı? Sonuçlarımı iyileştirecekse her türlü öneriye açığım."

"Ee ... önerim yok. Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bir bacağını uzatarak eteğini okşadı.

Sertçe yutkundu ama Thorn'un bunu kasıtlı olarak yaptığından şüpheliydi. Sadece onun genel yakınlığına tepki veriyordu. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı iki beyefendiyle aynı arabayı paylaşmamıştı, hele de onu birden fazla kez öpen bir adamla.

Her zamanki gibi gerginliği gevezelik etme eğilimini ortaya çıkardı. "Yöntemim o kadar da karmaşık değil. Mezardan çıkarma işlemi tamamlandığında, önceki Greycourt Dükü'nün kalıntılarından geriye ne kaldığına bakıp test etmek istiyorum. Majesteleri bana babasının mumyalandığını söyledi ve eğer öyleyse bu bir sorun olabilir çünkü arsenik bazen mumyalama için kullanılır. Ancak kirlenmemiş uygun örnekler bulabileceğimi varsayarsak, önce onları nitrik aside tabi tutacağım ve ardından bunu çinko ile birleştireceğim. Bunun formülü $As_2O_3 + 6 Zn -$."

"Size yalvarıyorum Bayan Norley, formül yok!" dedi Greycourt. "Sizi temin ederim ki benim ve kardeşim için hiçbir anlamları yok. Ve eğer Thorn size aksini söylüyorsa, yalan söylüyordur."

"Grey kesinlikle haklı," dedi Thorn. "Kimyayı sadece içtiğim likör ve şarabı geliştirdiği ölçüde seviyorum. Ama bu beni bir sonraki soruma götürüyor. Kullanılan zehrin arsenik olduğundan neden bu kadar eminsiniz?"

Olivia, "Dük'ün babasının semptomlarıyla ilgili tarifine göre hareket ediyorum," dedi. "Bunlar aynı zamanda arsenik zehirlenmesinin belirtileri olan ague ya da kolera belirtileri ve arsenik en yaygın zehirlerden biri. Sonuçta bu kimyasala '*poudre de succession*' denmesinin bir nedeni var."

Beatrice, "Miras tozu" diyen kocasına baktı. Arsenik için kullanılan Fransızca takma ad."

"Ama doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Olivia, "zehir olarak kullanılan beyaz arsenikten bahsederken aslında arsenik trioksiti kastediyoruz."

"Oh, elbette, kesin olalım," dedi Thorn. "Hassasiyetten bahsetmişken, laboratuvar olmadan tüm bu testleri nasıl yapacaksınız?"

"Kardeşin benim için bir tane yaratacak kadar cömert davrandı," dedi Olivia.

Beatrice Olivia'nın elini okşadı. "Ondan işini yapmak için ihtiyaç duyacağı şeylerin bir listesini istedik. Sonra Grey gerekli tüm eşyaları satın aldı ve malikâneye getirtti."

Olivia, "Yine de bileşenlerinden bazı maddeleri formüle etmem gerekecek," diye ekledi. "Ve her yerde bulunması zor olan birkaç madde getirdim."

"Tabii ki," dedi Greycourt, "tüm kimyasalları Bayan Norley'i tatmin edecek şekilde nasıl ayarlayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, bu yüzden şu anda eski mandıramızdaki kutularda duruyorlar. Ama bina bir laboratuvar için yeterince iyi hizmet verecektir."

"Neden eve koymuyorsunuz?" Thorn yüzündeki ifadeyi gizleyerek konuştu. "Tanrı biliyor ya, bunun için odanız var."

"Bayan Norley evimizde bize ya da eşyalara zarar verebilecek tehlikeli kimyasalların bulunmasından endişe ediyordu."

Olivia, nedenini anlayamasa da Thorn'un bunu şüpheli bulduğunu söyleyebilirdi. "Kimyasallarımdan bazıları yanıcıdır. Eğer bir şekilde tutuşup zehirli dumanlar çıkararak Beatrice'in bebeğine zarar verirlerse çok üzülürüm."

"Sen de ben de," dedi Greycourt. "Bunun zaten olmayacağını umuyordum ama işi şansa bırakmamakla akıllılık ediyorsunuz. Çok minnettarım. Ve mandıranın amaçlarınıza uygun olacağını düşünüyorum."

"Duvarlara yeterince raf sığdırabildiniz, değil mi?" Olivia sordu. "Ve birkaç masa?"

Greycourt gülümsedi. "Her şeyin sizin istediğiniz gibi yapıldığından emin oldum. Gerisi size kalmış."

"Teşekkür , ."

Olivia'nın, en yeni ekipmanlar ve bol miktarda kimyasal madde ile kendi laboratuvarına sahip olma düşüncesinden ne kadar heyecanlandığını göstermemek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Oraya gitmek ve her şeyi kurmak için sabırsızlanıyordu.

"Thorn öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Bahsettiğiniz kimyagerleri tanımıyorum ama bilim çevrelerinde iyi tanındıklarını varsayıyorum," dedi.

"Gerçekten de öyleler," dedi. "Akşamları gözden geçirebilmek için dergi makalelerini yanımda getirdim. Dilerseniz siz de inceleyebilirsiniz."

Greycourt kıkırdadı. "Kulağa sürükleyici bir okuma gibi gelmiyor mu Thorn? Seni her zamanki Shakespeare, Fletcher ve bulabileceğin en eski oyun yazarları diyetinden çok daha fazla eğlendirecektir."

Thorn'un tek cevabı kardeşine kötü bir bakış atmak oldu. "Thorn'un favori eğlencesi," diye açıkladı Greycourt , "ya tiyatroya gider ya da oyun okurdu. Koleksiyonunu görmelisiniz

dramatik edebiyatın. Oldukça kapsamlı."

Thorn asık suratla, "Bazen dergi makaleleri okurum," dedi.

"Kimya hakkında mı?" Beatrice sordu.

Şimdi *Beatrice*, düşesin sırtmasına neden olan kötü bir bakışa maruz kalmıştı.

"Aslında ben de tiyatroyu çok ," dedi Olivia, ama neden Thorn'u savunma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi. "Babam ve annemle birlikte elimden geldiğince sık giderim. Çok fazla oyun okumam, ancak oynadıklarını gördüğümde benim için canlanırlar. Ama bir kez , geri dönüp oyunu keyifle okuyabiliyorum."

Thorn doğrulup oturdu. "Çoğu insan, bir insanın *bir şeyi görmesi* gerektiğini anlamıyor.

tam etkiyi elde etmek için bir oyun."

"Kesinlikle!" Olivia bunu anlayan başka birini bulduğuna , "Kesinlikle!" dedi. "Okuduğum ilk Shakespeare oyunu *Much Ado about Nothing*'di ve komik kısımların en az yarısını kaçırmıştım. Shakespeare'in neden bu kadar büyük bir yazar olarak görüldüğünü anlamıyordum. Sonra sahnelendiğini gördüm-"

"Covent Garden'daki Kraliyet Tiyatrosu'nda Benedick rolünde Charles Kemble'in oynadığı mı?" Thorn sordu, gözleri parlıyordu.

"Evet!" Olivia söyledi. "Muhteşemdi. az daha ünlü kardeşleri kadar iyi."

Greycourt, "Karısı da Beatrice rolünde harikaydı," diye araya girdi. Olivia ve Thorn ona bön bön bakınca ekledi: "Ben de zaman tiyatroya giderim. Beni ne sanıyorsunuz, hiçbir şey bilmiyor muyum?"

Thorn tek kaşını kaldırdı. "Benimle tiyatroya kaç kez gittiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve o zaman bile, seni oraya sürüklemek zorunda kaldım."

Greycourt savunmacı bir tavırla, "Bağırış çağırıştan hoşlanmıyorum," dedi. "Eğer seyirciler uslu durursa, ben de daha çok eğlenirim."

"Bu konuda sana tamamen katılıyorum," diye söze karıştı Olivia. "Ben bağırış çağırıştan, portakal fırlatmaktan ve benzeri şeylerden hoşlanmıyorum. Ama annem bana şimdi kendi zamanından çok daha iyi olduğunu söylüyor. O zamanlar Malvolio ne zaman sahneye çıksa, alaylar ve çığlıklar o kadar yükselirmiş ki, kimse onun repliklerini duyamazmış."

"Ah, evet, *On İkinci Gece*, favorilerimden bir diğeri." Thorn başını eğdi. "Belki de adınızı-"

"Hayır!" dedi o ve Beatrice hep bir ağızdan. Sonra birlikte güldüler.

"Bunu ona zaten sordum," dedi Beatrice.

"*Herkes* bana bunu soruyor," diye ekledi Olivia. "En azından Shakespeare'i seven herkes."

"Oh, anlıyorum, inan bana," dedi Beatrice. "Herkesin adımı *Much Ado about Nothing*'deki karakterden düşünmesinin ironisi, oyunu hiç görmemiş ya da okumamış olmam."

"Hoşunuza gideceğinden eminim," dedi Olivia. "Ve Beatrice harika, sivri dilli bir kadın kahraman."

Thorn, "Bu bizim Beatrice'e uyuyor, orası kesin," dedi. Beatrice retikülüyle ona vurduğunda güldü, sonra Olivia'yı sorgulamaya geri döndü. "Anladığım kadarıyla Shakespeare'in komedilerini trajedilerine tercih ediyorsun?"

"Beni güldüren her şeyi tercih ederim. Kardeşinizin de ustalıkla gösterdiği gibi, kimya çok kuru bir konu olabilir. Bunu seviyorum ... ama bazen beni bir süreliğine bu konudan uzaklaştıracak bir şeye de ihtiyaç duyuyorum. Son zamanlarda en sevdiğim oyun yazarı Konrad Juncker adında bir adam. Sanırım Alman ama ismi Danimarkalı ya da İsveçli de olabilir."

Thorn'un bakışlarıyla karşılaştı ve onun gülümsemesinin aniden solduğunu görünce şaşırdı. "Her neyse," diye devam etti, "Felix adında bir yabancıнын Londra'da züppe hayatı yaşamasıyla ilgili hikâyeleri beni hep gülmekten kırıp geçirir. Onları gördün mü?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Thorn. "Gerçi geçenlerde Covent Garden'da harika bir yeni oyuna gittim-"

Greycourt, "Juncker oyunlarından en az birini izlemiştinizdir," diye araya girdi. "Hatırlıyorum çünkü beni oraya sürükleyen sendin." Yüksek sesle düşündü. "*Yabancı Bir Londra'daki Maceraları* değildi - onu hiç görmedim - ama daha sonraki oyundu. Belki de *Londra'da Başboş Bir Yabancı Beyefendinin Daha Fazla Macerası*?"

Thorn uzun süre acı çeken bir bakışla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her , üzerimde pek bir etki bırakmamış olmalı. Hatırlamıyorum."

Olivia dikkatini Greycourt'a çevirdi. "*The Wildest Adventures*, vesaire, vesaire olabilir mi? O film sinemayı tıklım tıklım doldurmuştu. Babamın locası olmasaydı asla izleyemezdim."

Greycourt çenesine vurdu. "Bu o olabilir. Leydi Grasping ve Leydi Slyboots ile olan mıydı?"

"Aslında," dedi Olivia, "şimdiye kadarki tüm oyunlarda yer aldılar. Biliyorum, çünkü bu ikili benim en sevdiğim komedi karakterleridir."

"Shakespeare'inkinden bile mi?" Thorn bir kaşını şüpheci bir şekilde kaldırarak sordu, ama aynı zamanda onun cevabıyla çok ilgileniyor gibiydi. Bunun gurur verici olduğunu düşündü.

"Şey ..." Bunu düşünmek zorunda kaldı. "Evet, sanırım öyle. Çünkü benim için Shakespeare'inkilerden çok daha gerçekler, her ne kadar bir yabancı tarafından yazılmış olsalar da."

Greycourt, "Juncker'in yabancı olduğunu düşünmüyorum aslında," dedi. "Sadece adı Alman."

"Bu onun İngiliz sosyetesindeki olağanüstü bilgisini açıklıyor," dedi Olivia. "Londra'daki herhangi bir balo salonunda çöpçatan annelerle ve Grasping ve Slyboots gibi entrikacı genç hanımlarla tanışabilirsiniz. Onları ustaca tasvir ediyor ve onlarla öyle güzel dalga geçiyor ki, yanlarım ağrıyana kadar gülüyorum."

"İzlediğim oyunda, adı her neyse," dedi Greycourt, "Leydi Grasping, eş arayan yaşlı bir markizi etkilemek için kızı Leydi Slyboots'a iğne oyasındaki becerisini gösterme fikrini alır. Ancak Leydi Slyboots, kendisiyle flört eden yakışıklı Felix'ten o kadar etkilenir ki, markizin pantolonunun paçasını nakışına diker. Sonra, tabii ki, marki gitmeye çalışır ama gidemez ve kumaşı arkasından yırtacak kadar sert çekerek donunu ortaya çıkarır ve annesi bayılır"

"Ooh, ooh, bu sahneye bayıldım!" Olivia söyledi. "*The Wild Adventures of a Foreign Gentleman Loose in London*'da geçiyor."

Greycourt memnun bir gülümsemeyle, "Sanırım bu kadar, evet," dedi.

"En sevdiğim bölüm," diyor Olivia, "Leydi Grasping'in Leydi Slyboots'u ilk kez Bath'a götürdüğü bölüm. Görmek ve görülmek için Grand Pump Room'a giderler ve Leydi Grasping, Leydi Slyboots'a kendisine bir kadeh şampanya getirmesini söyler. Leydi Slyboots, maden suyu bardakları sunan bir uşaktan şampanya olduğunu düşündüğü bir şey alır ve annesine verir. Tabii ki Leydi Grasping şampanyayı içer, sonra da bir süredir peşinde koştuğu seçkin bir kontun üzerine kusar."

Leydi Slyboots, hışımla çekip gider, Leydi Slyboots da peşinden koşarak ona hâlâ şampanya sandığı şeyi ikram eder."

Olivia arkasına yaslandı. "Her neyse, tiyatrodan iyi komedi oyuncularıyla oynadığında çok komik oluyor."

"Grey, beni şu Juncker oyunlarından birine götürmelisin," dedi Beatrice. Olivia, düşesin daha önce bir oyuna gitmemiş olmasına şaşırarak ona baktığında Beatrice ekledi: "Londra'ya ilk kez bir yıl önce geldim. O zamana kadar hiçbir yerde hiçbir tür oyun izlememiştim."

"Ah, seni zavallı şey!" Olivia iç geçirdi. "Juncker'ınkilerle şansını kaybetmiş olabilirsin. Söylentilere göre bir daha yazmayı planlamıyormuş."

"Bunu nereden duydun?" Thorn sordu.

"Dedikodu paçavralarından birinden sanırım. Ya da belki tiyatrodan? Hatırlamıyorum."

"Bu oyunlardan kaç tane var ki zaten?" Beatrice sordu.

"Sanırım beş," dedi Greycourt.

"Altı," dedi Thorn. Herkesin bakışları ona , "Ne? Ben sık sık tiyatroya giderim. Hiç oyunların programlarını bile bilirim."

Greycourt kardeşine kaşlarını çatı. "Dur dakika, Juncker senin arkadaşın değil mi? Bunu unutmuşum."

Thorn belirgin bir şekilde sertleşti. "Sadece bir tanıdık, gerçekten," dedi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

"Bir dahaki sefere onu gördüğünde," dedi Olivia, "başka yazmayı planlayıp planlamadığını sor."

Greycourt, "Bu konuşmadan neden bu kadar rahatsız olduğunu şimdi anlıyorum, Thorn," dedi. "Kıskanıyorsun."

"Ne?" Thorn dedi ki. "Juncker'ı neden kıskanayım ki?" Olivia Greycourt'a, "Harika bir noktaya değindin," dedi. "Kardeşiniz bir dük.

|

"Sıradan bir oyun yazarını nasıl kıskanabilir anlamıyorum."

"*Ben* bir düküm," dedi Greycourt. "İnan bana, biz de diğer insanlar gibi aynı insani duygulara sahibiz. Kardeşim hakkında bilmediğin bir şey o da Thorn'un salata günlerinde yazarlıkla uğraştığıdır.

Hiçbir şeyi bitiremedi. Bu yüzden bu adamın tiyatrodaki beş oyun birden oynama başarısını kıskanıyor-"

"Altı," dedi Thorn yorgun bir sesle.

"Doğru. Altı," dedi Greycourt. "Hmm." Olivia'ya baktı. "Yani dedikodulara göre artık yazmıyor mu?"

Başını salladı.

"Nedenini anlayabiliyorum. Temelde aynı konu üzerine yazılacak altı oyun çok fazla. Yani, Londra'da bir adamın başı kaç şekilde belaya girebilir ki?"

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı Thorn nefesinin altından.

"Bizi aydınlatmayın," dedi Greycourt. "Kadınları rezil edeceksin." "Ya da bir sonraki maceranızda size katılmamız için yaygara koparırsınız."

Beatrice, Olivia'ya göz kırparak söyledi.

Göz kırpması Olivia'nın gülmesine neden oldu. Bu otobüs yolculuğundan bu kadar keyif alacağını tahmin etmemişti. Görünüşe göre havadan sudan konuşmak doğru insanlarla keyifli olabiliyordu.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi Beatrice, gözlerinde gizemli bir parıltıyla. "Bakalım Juncker'ın hangi maceralarını Thorn da yaşamış tahmin edebilecek miyiz?"

Thorn'un buz gibi bakışları taşı dondurabilirdi. "Öncelikle, maceralar Juncker'a ait değil. Onun karakteri Felix'in. İkincisi, Juncker'ın tüm oyunlarını izleyen tek kişi Bayan Norley olduğu için benim maceralarımın Felix'inkilerle nasıl örtüştüğünü tahmin etmek oldukça zor olacaktır."

"Peki, o zaman macerayı Bayan Norley seçsin," dedi Beatrice, sanki başından beri amacı buymuş gibi. "O zaman biz de senin benzer bir maceraya katılıp katılmadığını tahmin ederiz, sen de bize kimin doğru tahmin ettiğini söylersin. Oldukça eğlenceli bir oyuna benziyor."

"Ya da saçma bir tane," diye mırıldandı Thorn.

Greycourt yaslandı. "Bilmiyorum, eski . Bence oldukça eğlenceli olabilir. Ve önümüzde uzun bir yolculuk var."

Thorn'un itirazlarına rağmen Olivia oyunlardaki maceraları zihninden geçirmeye başlamıştı bile. "Buna ne dersin? Felix sarhoş oluyor-"

"Şu ana kadar Thorn'un bunu yaptığını rahatlıkla söyleyebilirim, hem de birden fazla kez," dedi Greycourt ve Thorn'dan ters bir bakış aldı.

Beatrice kocasına, "Bırak da bitirsin," diye .

"Sarhoş oluyor ve bir kontesi fahişe sanıyor," dedi Olivia, "sonra da gece için kadının hizmetini almaya çalışıyor."

Greycourt, "Londra'daki dolarların yarısı muhtemelen bunu yapmıştır," dedi.

"Yapmadım," dedi Thorn. "Artık bu saçmalığı kesebilir miyiz lütfen?"

"Kulağa oldukça klişe geliyor, biliyorum," dedi Olivia, "ama gerçekten zekice

oyunda. Felix kontesin söylediklerini yanlış anlıyor, kontes de Felix'in söylediklerini yanlış anlıyor ve bir süre böyle dönüp duruyorlar."

Greycourt, "Dönüp dolaşıp aynı ağabeyimin kadınlarla flört ederkenki haline benziyor," diye söylendi.

"Şu anda mantıklı konuşmuyorsun bile," diye homurdandı Thorn.

"Belki de farklı bir macera düşünmeliyim," dedi Olivia. "Bu kadar tartışmalı olmayan bir macera."

Sonra arabanın yavaşladığını hissettiler. Thorn dışarı baktı. "Great Chesterfield'dayız ve ben açlıktan ölüyorum. Kahvaltı yapmadım. Bakalım hancı bize sandviç ve bir sürahi bira verebilecek mi?"

"Oh, evet, sandviçler kulağa harika geliyor," dedi Beatrice. "Açlıktan ölüyorum."

"Grey kuru bir sesle, "Bu sabah her zamanki beş yumurtan yerine sadece üç yumurta ve sosis yemene şaşmamalı," dedi.

Beatrice, "Varisin için her şeyin en iyisi," diye espri yaptı.

Greycourt'un bakışları karısının karnına inerken ifadesi yumuşadı. "Ya da annesi kadar zeki olacağından emin olduğum güzel kızım."

Bu şefkatli an Olivia'da garip bir kıskançlık uyandırdı. Babası ve üvey annesi birbirlerine karşı hiç bu kadar derin duygular beslememişlerdi, hatırlayabildiği kadarıyla kendi babası ve annesi de öyle. Olivia her zaman bunun tüm aristokrat birlikteliklerin tipik bir özelliği olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de, diğer sosyete evliliklerine bakışı bu varsayımını doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ama Beatrice ve Greycourt'u birlikte görmek, yanılıp yanılmadığını merak etmesine neden olmuştu. Belki de farklı türde bir evlilik yapmak mümkündü. Bir dükle bile.

Konu evlilik fikrine katlanmaya geldiğinde adı gibi huysuz olan Thorn'la değil.

"Daha birkaç saatimiz var," dedi Greycourt, "zaten at değiştirmek için durmak zorundayız. yüzden buradaki handa biraz yemek yiyebiliriz." Kardeşine sırttı. "Ama oyunumuzdan sanmayın. Yola döndüğümüzde devam edebiliriz."

Thorn alaycı bir tavırla, "Harika," dedi. "."

Olivia oldukça canlandı. *Bu* eğlenceli olacaktı.

Beşinci Bölüm

Arabaya döndüklerinde Thorn arkadaşlarının "oyununu" bozmaya çalıştı. Ama çok geçmeden bunun faydasız olduğu anlaşıldı. Başını belaya sokmaya kararlıydılar, özellikle de Olivia, Thorn'un bütün oyunlarını okumuş , çünkü şimdiye kadar hafızasından şaşırtıcı sayıda macera çıkarmıştı.

Şu anda Beatrice için iki, Grey için dört ve Olivia için üç doğru tahmin vardı. Küçük bavul, geçmişte yaptıklarını neredeyse ailesi kadar iyi tahmin edebildiğini kanıtlıyordu.

"Oh!" Olivia parlak bir sesle, "Üçüncü oyundan bir tane buldum. Felix ve bir arkadaşı metresleriyle birlikte Ranelagh Bahçeleri'ne giderler. Oraya vardıklarında Felix, iki demirepsin aslında orta yaşlı oldukları ama onları gerçek yaşlarının yarısı kadar gösteren bir iksir içtikleri dedikodusunu çıkarır. Şirketin en kibirli kadın ve erkekleri Felix'ten iksirden biraz isteyince, Felix 'gönülsüzce' iksiri onlara verir."

Olivia kıkırdadı. "Ama aslında erik likörü, güçlü bir Alman likörü ve çok geçmeden Felix hepsini sarhoş etti. Onlara artık oldukça genç göründüklerini söylüyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu onları her türlü eğlenceli duruma sürüklüyor, hatta bir adam kendi hizmetçisine adını bile söylüyor, hizmetçinin onu tanıyamayacağı kadar genç görüldüğünden emin."

Thorn neşelendi. *Bu* macerayı çok iyi biliyordu. Dahası, Felix'in oyundaki "arkadaşı" Grey'e dayanıyordu. Thorn kardeşine sinsi bir bakış attı.

Grey'in yüzü çoktan bulutlanmaya başlamıştı. "Bu, Thorn'un yapmış olabileceği herhangi bir şey için çok karmaşık bir hikaye gibi görünüyor."

"Katılıyorum." Thorn çenesine vurdu. "Yine de Juncker'la birlikte Ranelagh Bahçeleri'ne gittiğimiz zamana çok benziyor,

bizimle birlikte-"

"Öyle değil," diye araya girdi Grey. "Hem de ."

Beatrice, kendisine göz kırpan Thorn'a sırtıttı. "Üçünüz Ranelagh Bahçeleri'ne ne zaman gittiniz?"

"Burası 1803'te kapanmadan önce olmalı," dedi Thorn. "Yani ben İngiltere'ye geldikten çok sonra değil, Grey ve benim ara sıra serseriler gibi davrandığımız zamanlar."

Grey, Thorn'a ters ters bakarken, "Çok ara sıra," dedi.

"O zaman bu *benimle* tanışmadan çok önceydi." Beatrice'in gülümsemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Peki, Grey'in metresi nasıl biriydi? En azından bir tane olduğunu bilmeme rağmen bana ayrıntı vermiyor."

Grey başını squab'lara yaslayarak gökyüzüne baktı. "Tanrı yardımcım olsun."

Olivia gözlerini açarak önce Grey'e, sonra da Thorn'a baktı. "Gerçekten metresleriniz mi vardı? İkinizin de mi?"

Nedenini anlayamasa da rahatsız olma sırası Thorn'daydı. "Ben yaptım," dedi kavgacı bir tavırla. "Akranlarımdan yarısı da öyle. Gençtim ve Londra'da yeniydin ve ..." Belli bir genç hanımın evlenme teklifini anlaşılmaz bir şekilde geri çevirmesinin ardından kendine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyordu.

"Ve ne?" Olivia, arsenik testleri için gösterdiği aynı merakla dürttü.

"İlk baştaki herhangi bir geyik gibi yabani yulaflarımı ekiyordum." Sesinin savunmacı çıkmasından nefret ediyordu. "Bu uzun zaman önceydi." Sesi sertleşti. "Ve bu son derece uygunsuz bir konuşma."

Beatrice homurdandı. "Daha önce hiç uygunsuz konuşmalardan çekinmemiştin, Thorn."

"," dedi soğuk bir sesle. "Eğer gerçekten hanımlarımız hakkında her şeyi duymak istiyorsanız-"

"*Lütfen* başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Grey inleyerek konuştu.

"Bütün o küçük tavukların tünemek için eve geldiğini hissediyorsun, değil mi aşkım?" Beatrice hafifçe söyledi.

"Bunu eğlenceli buluyorsun sanırım," diye mırıldandı

Grey. "Kesinlikle öyle," dedi Beatrice alaycı bir gülümsemeye.

Thorn güldü. "*Beni* kötü göstermek için aptalca bir oyun icat edersen olacağı budur Grey." Ve farkında olmadan sırrını açığa çıkardı.

Ancak kimse bunu bir araya getirememiş gibi görünüyordu. Belki de Juncker onlarla birlikte olduğu için. Ya da belki Grey'in Thorn'un kıskanç olduğu yönündeki saçma iddiası yüzünden. Thorn buna izin veriyordu. Gizli benliğini korumak için en iyi yol buydu.

"Peki, yenilgiyi kabul ediyorum," dedi Grey, boynundan yukarıya doğru kızaran bir yüz . "Puanlarımı Bayan Norley'e veriyorum. Bu onu resmi kazanan yapar."

"Ben kazandım!" Olivia, Thorn ve Grey arasındaki alttan alta geçen konuşmalardan habersizmiş gibi konuştu. "Ödül alacak mıyım?"

"Bir ödüle *ihtiyacın* var mı?" Thorn karşı çıktı.

Başını eğdi. "Ödül almadıktan sonra kazanmanın pek bir anlamı yok."

"Size verebileceğim birkaç ödül var, Bayan Norley," dedi Thorn alçak ve boğuk bir sesle, yeniden kızarmayı umarak, "yine de ailenizin onaylayacağını sanmıyorum."

"*Thorn*," diye uyardı Grey. "Bastığın yere dikkat et."

Thorn bir laneti bastırdı. "Al." Okuması için yanında getirdiği gazeteyi ona uzattı. "Ödül olarak bu olur mu?"

Olivia ona alev alev yanan bir gülümseme fırlattı. "Oh, evet, teşekkür ! Bunu seviyorum, çünkü her zaman bilimle ilgili haberlere yer veriyorlar."

Kız böyle gülümsediğinde ona bin tane gazete almak istiyordu.

Onun nesi vardı? Yorgun olmalı. Ya da hasta. Ya da aklını kaçırmış.

Gazeteyi açtı ve açıkça belli bir bölümü aradı.

Sonra mutlu bir iç çekişle okumaya geri döndü.

Hatırladığından daha da teşvik edici olduğu için ona lanet olsun. Kimya hakkında çok şey biliyor gibi görünüyordu ve bu konuda konuşmaktan -ve okumaktan- kesinlikle hoşlanıyordu. Bu da onu hayalindeki entrikacıdan çok mavi çoraplı yapıyordu. Yine de hiç mavi çoraplı tanımıyordu, bu yüzden Olivia'nın bu tipe uyup uymadığından emin değildi.

Aslında, hiçbir tipe uymuyordu. Örneğin elbisesi. Mavimsi yeşil ona dün geceki elbisesini hatırlattı. Diğer kadınlar aynı rengi iki kez giymezdi ama Olivia canı ne isterse onu giyiyordu.

Tanrım, dokuz yıl önce onun sıradışı özelliklerini göremeyecek kadar gafil olmalıydı. Artık ne kadar kötü dans ederse etsin ya da toplumsal kurallara uymakta ne kadar kusur ederse etsin, onun gibi eşsiz bir kadını nasıl takdir edeceğini biliyordu.

Ya da üvey annesinin planında nasıl bir rol oynamıştı? Herhangi bir rol oynayıp oynamadığından emin değildi. Ne söylediklerine ne de davranışlarına bakarak hâlâ bir şey söyleyemiyordu.

Dün gece kendini coşkuyla öpüşmelerine bırakmıştı ama karşılaşmalarını diğerlerinden saklamak için elinden geleni yapmıştı. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Eğer isterse onu yine reddedeceğini söylemişti. Bir dükle evlenmek için entrikalar çeviren sıradan bir kadın gibi görünmeyerek Grey'i bilimsel yeteneği konusunda etkilemeye mi çalışıyordu? Yoksa öpüşmeye ilgi duymasına rağmen evliliğe gerçekten ilgi duymuyor muydu?

Sebebi -ya da sebebinin olmayışı- değişmemişti. Hâlâ ona duyduğu ilgiyi yenilemeye hiç niyeti yoktu.

Yine de onun oyunlarından hoşlandığına inanamıyordu. Bu, onun tüm odağı bir kocayı tuzağa düşürmek olan genç bir kadın olarak çizdiği resme uymuyordu. Ya da daha yeni olan mavi çoraplı kadın imajına.

Her iki durumda da Juncker konusunda tetikte olmalıydı. Leydi Grasping ve Leydi Slyboots'tan bahsettiğinde neredeyse yüksek sesle küfredecekti. Onların kime dayandığını asla tahmin edemezdi. Anlamayacaktır. İncinirdi.

Kızın yaralanıp yaralanmadığını neden *önemsemediği*, çok yakından incelemek istemediği bir gizemdi.

Olivia memnuniyetle iç çekerek kâğıdı yere bıraktı. "Bu bana verebileceğin en iyi ödüldü. Uzaktayken *The Chronicle of the Arts and Sciences*'okumayı özleyeceğimden korkuyordum. Teşekkür ederim."

" ederim. Abone oldum." Ne de olsa tiyatrodan neler olup bittiğini takip etmesi gerekiyordu.

"Ben de öyle," dedi Grey. "İsterseniz benim sayımı okumaktan çekinmeyin."

Annem hep yapar. İşim bittiğinde ona gönderiyorum."

"Bekle, ben de öyle yapıyorum," dedi Thorn. "Annem her hafta iki sayı mı alıyor? Neden bir şey söylemedi?"

"Muhtemelen duygularımızı incitmek istememiştir," dedi Grey. "Ve arkadaşlarına da bir tane veriyor olabilir. Onun ne kadar cömert olduğunu bilirsiniz."

Beatrice oturduğu yerde kıpırdandı. "Annen ve arkadaşlarından bahsetmişken, ikiniz de Grey'in Cora Teyzesi ile aynı zamanda ortaya çıktığını biliyor muydunuz?"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım," dedi Grey. "Bu nasıl olabilir? Annem Cora Teyze'den dokuz yaş küçük ve on yedi yaşında evlendi; eğer aynı zamanda evlendilerse, Cora Teyze ilk kez yirmi altı yaşında evlenmiş demektir. Ama sanırım bu kadar geç beklemek çok da alışılmadık bir durum değil, değil mi aşkım?"

Olivia şaşkın şaşkın bakınca Beatrice, "Kocam yirmi altı yaşında, evlendikten sonra saraya takdim edildiğimi ima ediyor," dedi.

Thorn, "Ve Gwyn otuzuna kadar takdim edilmemişti," diye belirtti. "Ama yurt dışında yaşıyordu. Beatrice'in de Armie Amca gibi dikkatsiz bir vasisi vardı. Ona karşı görevini hiç yerine getirmedi."

"Teyzemin durumunda," dedi Grey, "ailesi varlıklı değildi ve dört kızları vardı. En küçükleri oydu ve gençliğinde çok güzel olduğunu duymuş olmama rağmen, Londra'da bir sezon geçirene kadar beklemek zorunda kaldı."

Thorn bir an bunun üzerinde düşündü. "Aslında Leydi Norley bana onun da annemle birlikte çıktığını söyledi."

"*Bunu* sana ne zaman söyledi?" Beatrice özellikle sinsî bir gülümsemeyle sordu. "Onunla daha dün gece tanıştığını sanıyordum ve partide onunla konuştuğunu görmedim."

Grey'in gözleri parladı. "Ben de öyle."

Olivia'nın bakışlarını üzerinde hissederek, "Annem bunun değildi ama aslında hem Leydi Norley hem de Bayan Norley ile yıllar önce tanışmıştım," dedi. Sonra bu yönde daha fazla soru gelmesini engellemek için aceleyle ekledi, "Ve unutmayın ki Leydi Hornsby ve annem de

birlikte dışarı çıkıyorlar. Yıllardır arkadaşlar. Dört kadını da tanımamız tamamen tesadüf mü?"

"Tabii ki hayır," dedi Beatrice. "Yaşlarımız aşağı yukarı on yıllık bir aralıkta, yani annelerimiz birbirlerini tanıyor, hatta yakın arkadaş olabilirler. Ayrıca, ilk çıkışlarını birlikte yapan hanımlar, birbirleriyle çok fazla zaman geçirdikleri için kopmaz bir bağ kurarlar. Aynı erkeklerle tanışır, aynı etkinliklerin çoğuna katılırlar ve hatta daha önce Londra'da bulunmamışlarsa muhtemelen aynı manzaraları görürler."

Thorn, Grey'e baktı. "Aynı adamlarla tanış.' Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Üzgünüm, eski , ama henüz zihin okuma yeteneğimi geliştiremedim."

Nefes nefese kalan Thorn, "Eğer dört kadın aynı erkeklerle tanıştıysa, o zaman bu erkekler için yarışmış da olabilirler. Ve annem hariç, kadınlardan biri babanızın evlenmek için onu seçmemesine kızmış olabilir."

"Adamı *zehirleyecek* kadar kızgın mısınız?" Beatrice söyledi.

Thorn kaşlarını çatı. Leydi Norley şantaj tenezzül edecek kadar sinirlenmişti, yani en azından bu kadar ileri gitmesi mümkündü. Yine de diğer dükleri öldürerek ne kazanabileceğini kestirmek zordu.

Başını çevirdiğinde Olivia'nın konuşmayı dikkatle dinlediğini gördü. "Belki de bu tartışmayı ailemize bırakmalıyız."

"Neden?" Grey söyledi. "Bayan Norley babamın zehirlenip zehirlenmediğini öğrenmek için onu Carymont'a çağırdığımızı biliyor.

Yani belli babamın öldürüldüğünü düşündüğümüzü biliyor. Artık bu konuda lafı dolandırmaya gerek yok." Olivia'nın rengi soldu. "Dur bir

dakika. *Üvey annemin* önceki Greycourt Dükü'nü zehirlemiş olabileceğini mi söylüyorsun? Evlenmek için *onu* seçmemiş olmasına inat olsun diye mi? Bu kriterlere göre, o yıl çıkış yapan tüm kadın gruplarından herhangi biri olabilirdi. Bu kesin.

en az yirmi hanımın dahil olması gerekirdi."

"Mükemmel bir nokta," dedi Grey. "Yine de vaftiz törenim için Carymont'ta misafir olmaları gerekirdi, çünkü babam o zaman hastalandı. İşte bu yüzden en olası aday Cora halam olurdu. Amcamla, babamla evlenebilme umuduyla evlendiğini söyleyebilirim."

bir gün d kl   miras alacaktı. Babamdan kurtulmak onu bir adım daha yaklaştıracaktı."

Bu Olivia'yı rahatlatmışa benziyordu,      y    artık daha az sıkışık g r  yordu.

"Aslında Grey," dedi Thorn, "vaftiz töreni için Carymont'ta çok sayıda insan olduğunu söylememiş miydin? Baban bu kutlu olaya tanıklık etmeleri için kendisinin ve annenin birkaç arkadaşını davet etmişti?"

"Evet, ama grubun Leydi Norley'i de içerdiğinden şüpheliyim."

"Belli olmaz." Thorn, Olivia'nın bakışlarından kaçındı ama yine de bakışlarının gücünü hissedebilece ini düşündü. "Beatrice'in dediği gibi, hepsi de ilk kez sahneye çıkan aynı kalabalığın içindeydiler."

"Yirmi ya da daha fazla kadınla birlikte," diye hatırlattı Beatrice ona.

"Hiçbiri annemin özel arkadaşı ya da akrabası değildi.

Grey'in babası da bu     , " dedi Thorn.

Olivia çenesini uzattı. "Bunu bilemezsin. Başkaları da olabilirdi."

"Ve ben hâlâ teyzemin en olası aday olduğunu söylüyorum." Grey kaşlarını çatarak ona baktı. " da Leydi Hornsby, annemin yakın bir arkadaşı olarak vaftiz törenine katılmış olması neredeyse kesin."

Thorn, "Muhtemelen annemin bize kimlerin davet edildiğini söylemesini sağlayabiliriz," dedi, "ancak bilmek istememiz için ona bir neden vermemiz gerekir."

Grey başını salladı. "Zehirlenip zehirlenmedi inden emin olana kadar bu konu tartışmalı. Bu y   den spe  lasyonlar ř  anda bizi hiçbir yere götürmez. Testleri yaptırmak için endişelenelim ve sonuçlar zehirlenmeyi gösterirse, bundan sonra ne yapacağımızı düşünebiliriz."

Beatrice pencereden dışarı bakıyordu. "Neredeyse vardık. Tanrı'ya şükürler olsun. Yemin ederim, bu yolculuk her seferinde daha uzun sürüyor."

Grey ona hoş  r yle gülümsedi. "Karım eğer seçme ş ansı olsaydı hayatı boyunca Carymont'ta kalırdı, Bayan Norley. O ş hirli biri değil."

"Başlarda e lenceliydi," diye itiraf etti Beatrice. "Londra Kulesi'ndeki hayvanat bahçesini görmekten ve kuledeki müziği dinlemekten hoşlandım.

Vauxhall. Highbury Barn da bowling yeşiliyle harika bir eğlenceydi. Ama genel olarak Londra'yı çok kirli, çok gürültülü ve çok az sayıda cins köpek barındıran bir yer olarak görüyorum."

Grey, "Ayrıca, tüm partileri ve insanlarıyla Sezonu çok yıpratıcı buluyor," dedi.

"Ben de öyle." Olivia Thorn'a sert bir bakış attı. "Güvenilemeyecek o kadar çok insan var ki. Ya da başkalarında hep en kötüyü gören." Grey ve Beatrice'e zorla gülümsedi. "Yine de tiyatrodan ve bilim derslerinden hoşlanıyorum. Bir de ihtiyacım olan her türlü kimyasalı bulabilmeyi seviyorum. Bu taşrada aynı şey değil, inanın bana."

Grey, "O halde kimyasalların buraya getirilmesi için bize sipariş verdirmeniz iyi olmuş," dedi. "En yakın kasabamız olan Sudbury'de bunlardan çok fazla bulunmayacağına söz verebilirim."

"Sözü açılmışken, Majesteleri," dedi Olivia, "varır varmaz laboratuvarımı kurmaya başlamayı çok isterim, eğer sakıncası yoksa."

"Biliyorsun," dedi Greycourt, "benimle tören yapmaya ve bana sürekli 'Majesteleri' demeye gerek yok. Arkadaşlarım bana Grey der, siz de öyle demelisiniz."

"O halde bana Olivia demelisiniz. Toplumda çok az arkadaşım var, çünkü neredeyse hiç toplumda bulunmuyorum, ama karınızın da bildiği gibi, sizi ve onu arkadaşım olarak görmekten onur duyarım."

"Ya ben?" Thorn çizdi.

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ben sizi daha çok bir düşman olarak görüyorum, Majesteleri."

Bu onu rahatsız etti. Üvey annesini diğerleriyle aynı kefeye koyduğu için ona kızgın olduğu belliydi ama ne bekliyordu ki? Leydi Norley'nin Makyavelist yönünü elbette biliyordu.

"Laboratuvarını kurmaya geri dönersek, Olivia," dedi Grey, "bunu hemen yapmak istiyorsan, benim için sorun değil. Mezardan çıkarma işlemi bittikten sonra zaten hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Beatrice elini Olivia'nın dizine koydu. "Ama önce biraz dinlenmek ya da bir şeyler içmek istemez misin? Zaten kavrulmuş durumdayım ve bir fincan çay içip biraz kestirmeye hazırım."

Olivia gülümseyerek, "Evet, ama sen enceinte'sin," dedi, "ben değilim, bu yüzden akşam yemeğinden önce biraz iş yapacak enerjim var. Gerçekten de başlamak için sabırsızlanıyorum."

Thorn'un anlayamadığı bir nedenle, merkezinde Beatrice'in değil Olivia'nın bulunduğu bir aile saadeti sahnesi gözünün önüne geldi. İyi bir eş ve anne olabilirdi. Ayrıca artık kimya uğraşları için endişelenmek zorunda kalmayacağı için de rahatlayacaktı.

Kimya o zaman da öncelikli ilgi alanımdı, şimdi de öncelikli ilgi alanım.

Yine de bu konuda yanılıyor olabilir.

Kaşlarını çattı. Alışılmadık eğlencesi hakkında ne hissettiği ya da iyi bir eş ve anne olup olamayacağı önemli değildi. *Onun* için bir eş olmayacaktı. Yuva kurmaya karar verdiğinde güvenebileceği, sırları olmayan bir kadın istiyordu. Her yönden düşes olmaya hazır, başka hiçbir şeyi bunun üstünde tutmayan bir kadın.

Düklüğünü her şeyin üstünde tutması? İnledi. Kiracılarına karşı görevini yerine getirmiş ve üvey babasının beklenmedik bir şekilde ölmeden önce ona öğrettiği gibi toprağın iyi bir kâhyası olmaya çalışmıştı. Hatta Parlamento'daki koltuğuna oturmayı beklediğinden daha eğlenceli bulmuştu ama Lordlar Kamarası'ndaki diğerleri gibi güç için yanıp tutuşmuyordu.

Ama Londra sosyetesinden ve onun sürekli dedikodusundan hiç zevk almıyordu. Kabul etmek gerekir ki, balo salonuna her girişinde kadınların reverans yapması ve erkeklerin onu kıskançlıkla süzmesi ilk başlarda hoşuna gitmişti. Ama çok geçmeden böylesine yüce bir rütbeye sahip olmanın yalnızlık olduğunu fark etmişti. Karısı rütbesinin tadını çıkarıp gelişirken kendisi bundan mahrum kalırsa ne kadar yalnız olurdu?

En azından Olivia'nın hayatta bir amacı vardı. Eğlenceli oyunlar yazmak, mülkleriyle ilgilenmek ve ölüme kadar gün saymaktan başka bir amacı yoktu.

Tanrım, onu hüzünlendiriyordu.

"Pekâlâ Olivia," dedi Grey. "Sana eski mandıraya kadar eşlik etmesi için bir uşak göndereceğim ve eşyalarını yerleştirmene yardım edecek."

"Eğer bir uşak verebilirseniz," dedi Olivia, "bu harika olur."

"Bunun için bir neden yok," dedi Thorn. "Size mandırayı göstermekten ve bavullarınızı boşaltmanıza yardım etmekten büyük mutluluk duyarım. Zaten bu vagonda bu kadar uzun süre oturduktan sonra kanımın yeniden hareket etmesine ihtiyacım var. Ayrıca bu laboratuvarın nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum."

Şüpheli insanları uzak tutmak için laboratuvarı için ayrı bir binada ısrar ettiyse, bir sürprizle karşı karşıyaydı. Bugün ve diğer her gün onu gölgelemek niyetindeydi.

"Şimdi kendimi tam anlamıyla çökmüş hissediyorum," dedi Beatrice. "Siz bir şeyler yaparken ben aylaklık ediyor olacağım."

"İstediğin kadar aylaklık etmekte özgürsün tatlım," dedi Grey. "İyi bir sebebin var." Thorn'a bir kaşını kaldırdı. "Ait olmadığı yere dalmak isteyen kardeşimin aksine."

"Çünkü uşaklarınızdan biri kimyasalların ve laboratuvar ekipmanlarının paketlerini açma konusunda benden çok daha fazla şey biliyor."

Grey'in dudakları inceldi.

Olivia, "etmenize gerek yok majesteleri," dedi. "Eminim siz de biraz çay içmek ve odanıza yerleşmek istersiniz."

Olivia'nın temkinli ifadesi şüphelerini daha da artırdı. "Saçmalama," dedi Thorn. "Sana eşlik etmekten keyif alırım." O Grey'e baktı. "Çay konusuna gelince, eminim kardeşim bize biraz göndermekten mutluluk duyacaktır."

"Hemen halledeceğiz," dedi Beatrice aceleyle, belli ki çöpçatanlık işine devam etmeye kararlıydı. "Ve Olivia'nın laboratuvarının tüm ihtiyaçlarını karşılayıp karşılamadığını bize söyleyebileceğinize inanıyorum. Korkarım gerçeği itiraf edemeyecek kadar kibar."

Olivia'nın karakteri hakkında daha az olası bir tanımlama olamazdı. Rol yaptığı kadar masum bir entrikacı olduğuna ikna olsa bile, hayırseverlerine onun için satın aldıkları laboratuvarın kapsamlı bir değerlendirmesini yapmayacak kadar açık sözlü ve dürüsttü. Laboratuvarın yetersiz olduğu tüm yönleri sıralamasını duymak için sabırsızlanıyordu. Belki o zaman onu savunmak için bu kadar aceleci davranmazlardı.

Haklısın. Çünkü Grey ve Beatrice açık ve net konuşmaktan nefret ederlerdi.

Thorn iç çekti. Muhtemelen bunun için onu ailenin onursal üyesi yaparlardı. Onun neyin peşinde olduğunu anlayana kadar kendisini tekrar büyülemesine izin vermeyi reddetti. Ve kimin tarafında olduğunu.

"!" Beatrice neşeyle söyledi.

Dışarı baktığında gerçekten de görkemli evin önüne giden uzun yola doğru ilerlediklerini gördü; Berkshire'daki kendi aile konağı Rosethorn kadar büyük ve görkemli bir konuttu bu.

"Ne kadar güzel bir malikane, Majesteleri. Yani Grey," dedi Olivia gizleyemediği bir huşu içinde. "Bu oymalar kumtaşından mı?"

"İyi bir gözün var." Grey gülümsedi. "Duvarlar kırmızı tuğladan ama kornişler ve diğer dekoratif unsurlar kumtaşı. Laboratuvarınızı kurmayı bitirir bitirmez size burayı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Bu çok hoş olur, teşekkür ."

Arabadan indiklerinde, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Olivia etrafını taramaya devam etti.

Ama Thorn daha karaya çıkamadan Grey onu kenara çekti. "Seninle konuşmam gerek." Olivia uşaklara hangi sandıkların içeri, hangilerinin laboratuvara götürülmesi gerektiğini anlatırken Grey sesini alçalttı. "Şimdi neyin peşindesin? Olivia'nın üvey annesini babamı öldürmekle suçladın."

"Yapmadığınızı bilmiyorsunuz. Üvey kızının teklifinizi kabul etmesinin nedeni bu olabilir, çünkü annesinin onun cinayetiyle bir ilgisi olduğunu biliyor ve testler üzerinde kontrol sahibi olarak bu gerçeği gizlemek istiyor."

"Ancak biz şimdi bunu teklif edene kadar annesinin bir şey yapmış olabileceğini bile bilmiyordu."

Thorn dişlerini sıktı. Grey .

"Annemle Leydi Norley'nin o zamanlar yakın arkadaş olduklarına dair elimizde herhangi bir kanıt da yok," dedi Grey.

"Aslında bu doğru değil. Bunu Bayan Norley'nin önünde söyleyemem ama öyle olduklarını biliyorum. Bayan Norley için teklifte bulunduğumda Leydi bunu bana kendisi söyledi."

"Yine de bu, Leydi Norley'nin babamı öldürmüş olabileceğini kanıtlamaz. Ya da onunla ilgilendiğini bile." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve bunların hiçbirisi Olivia'nın laboratuvarını görmekte neden ısrar ettiğinizi açıklamıyor."

"Olivia'nın -yani Bayan Norley'in- kendi bırakıldığında, bu işten istediğini elde etmek için test sonuçlarını pekala çarpıtabileceği aklınıza geldi mi?"

Grey ellerini paltosunun ceplerine soktu. "Peki bunun ne olduğunu sanıyorsunuz? Annesi, işlendiğini bile bilmediğimiz bir suçtan aklandı mı?"

"Eşeklik etme. Bayan Norley sonuçlarını yayınlamak istiyor. Bir kimyager olarak isim yapmak istiyor. Amacının bu olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Hayır, ama mantıklı. Her bilim ya da kadının amacı budur. Bilinmek. Yeni fikirler, yeni testler keşfetmek. Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Evet, öyle," dedi Thorn. "Bu da onun yöntemlerini şüpheli hale getiriyor. Bir kimyager olarak itibar kazanmak için sonuçları değiştirmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Bu açıdan bakıldığında, her kimyagerin yöntemlerini şüpheli bulursunuz, çünkü hepsi sonuçlarını yayınlamak ister." Grey ona dik baktı. "Bir noktada, Thorn, bir insana söz verdiği şeyi yapması için güvenmek zorundasın."

Bu onu kısa sürede toparladı. "Kimseye güvenmek zorunda değilim. Güvenmeyi de planlamıyorum. Ailem dışında yani."

Kardeşi başını salladı. "Demek *bu* yüzden laboratuvarında ona yardım etmek istiyorsun. Şüpheli bir şey yapmadığından emin olmak için."

"Aynen öyle. Laboratuvarını nasıl kurduğunu izleyerek kimya bilgisi hakkında çok şey anlayabiliyorum."

Grey düpedüz güldü. "Benden daha fazla anlayamayacağın formüller okumaya başladıktan sonra onun yöntemlerini kavrayış şeklin mi?"

"Mesele de bu zaten. Kendi alanı söz konusu olduğunda eğitimsiz olduğumuzu biliyor, bu yüzden bize her şeyi yutturabilir ve biz de etkileniriz."

Ancak kimyasallarla dolu bir laboratuvarla karşı karşıya kaldığınızda, kimyasallar hakkında çok az şey bildiğinizi gizlemek zordur."

"Doğru. Eminim içeri adımınızı attığınız anda cehaletinizi kanıtlayacaksınız."

"*Onu* kastetmiştim." Thorn ona yardım edeceğini yüzünde beliren temkinli ifadeyi unutmamıştı.

"Ne demek istediğini anladım." Grey başını salladı. "Sen umutsuz bir vakasın. Onun yerinde olsaydım, sürekli şüphe yıpratıcı bulurdum, özellikle de yıllar önce gururuna indirilmiş bir darbeden kaynaklanıyorsa. Bak ne diyeceğim. Eğer bunun onunla son sınavınız olacağına söz vererseniz, yanınıza bir uşak göndermekte ısrar etmeyeceğim."

"Peki," dedi Thorn. "Söz veriyorum."

Şanslıysa, bu ona ne yaptığını bilip bilmediğini, amacının aldatma olup olmadığını ve onun nasıl biri olduğu konusunda haklı olup olmadığını kesin olarak söyleyecekti.

Ya öyleyse? Göründüğü gibi biri olduğunu kanıtladıysa? O zaman onunla ne yapmak istiyordu?

O köprüye geldiğinde .

Altıncı Bölüm

Olivia, Greycourt'a laboratuvarında çalışmaya başlayıp başlayamayacağını sormak için Thorn'un etrafta olmamasını beklemiş olmayı diledi. Keşke Thorn'a onu orada istemediğini söyleseydi.

O adamı hiç görmemiş olmayı diledi. Gerçekten de Grey'in babasını annesinin öldürmüş olabileceğini düşünüyordu! Şeytan! Buna nasıl cüret ederdi? Konu kendisi ve ailesi olduğunda, her zaman en kötüsünü düşünürdü.

Lanet olası adam laboratuvarına izinsiz girmeye bile niyetlenmişti! Onun için bu şansı mahvedemezdi. O da buna izin vermezdi.

"Çok sessizsin," dedi Thorn bahçenin içinden geçen çakıllı yolda yürürken.

"Bu bir sorun mu, ?"

Nefesinin altından küfretti. "Dün gece öpüşürken bana 'Majesteleri' demiyordun."

"Üvey annemi cinayetle suçlamıyordunuz."

"Kahretsin, tek söylediğim onun aynı yıl içinde çıkış yapan bayanlar grubunun bir üyesi olduğuydu. Ben sadece içlerinden birinin-"

"Üvey kardeşinin babasını öldürdü. Evet, tüm çıkarımlarınızı biliyorum. Ne kadar açık olduklarından emin değilim, ancak bunları yapmakta kesinlikle özgürsünüz. Sadece beni bunun dışında tutun."

Birkaç dakika kutsanmış bir sessizlik içinde yürüdüler ama o elbette bu işin peşini bırakamazdı. "Birinin Grey'in babasını neden zehirlediğine dair başka nasıl bir açıklaman var?"

"Her şeyden önce, bir bilim kadını olarak, hiçbir konuda spekülasyon yapmamayı tercih ederim. Gerçekleri topluyorum ve sonra hipotezimi kanıtlıyorum. Benim hiçbir

Grey'in babasının olası zehirlenmesiyle ilgili gerçekler henüz bilinmiyor. Bunu yapana kadar, sadece ölüm nedeninin belirsiz olduğunu varsayabilirim."

"Bütün bunlar bir yana," diye tersledi Thorn, "onu zehirleyenin ille de üvey annen olduğunu söylemiyorum. Sadece onu öldürmek için gerekli araçlara ve muhtemelen nedene sahip üç kadın olduğunu söylüyorum."

"*Dört* kadın," diye karşılık verdi

Olivia. "Anlayamadım?"

"Annenizin imkanları ve 'muhtemelen nedeni' de vardı."

Onun yüz karardı. "Benim Anne vardı hiçbir şey için yap ile Sizi temin ederim ki zehirlendi."

Onunla yüzleşmek için durdu. "Hangi kanıta dayanarak?" "Bir kere küçük oğluna bakıyordu."

"Erkekler ne düşünürse düşünsün," dedi Olivia ilkel bir tavırla, "bir kadın hem çocuk bakıp hem de başka şeyler yapabilir." Annesinin -ya da diğer kadınların- Grey'in babasını öldürdüğüne gerçekten inanmasa da, bir noktaya değinmeye çalışıyordu: Şu anda elinde üvey annesinin suçluluğunu kanıtlayacak, *onun* annesinin suçluluğunu kanıtlayabileceğinden daha fazla kanıt yoktu.

"O benim lanet olası annem değildi!" diye bağırdı. Kadın kaşını kaldırıncaya ekledi: "Şüphelerimiz senin bildiğinden daha fazla. Ek bilgi edinene kadar açıklayabileceğimizden daha fazlası."

"*Ben de* tam olarak bunu söylüyorum. Grey'in babasının zehirlendiğini kanıtlayana kadar, ona zehri kimin verdiği konusunda spekülasyon yapmamalıyız."

"Peki. Spekülasyon yapma eğilimimi şimdilik görmezden geleceğim.

Bu sizi tatmin edecek mi?"

"Mükemmel." Patikadan aşağı doğru yürüdü. O ve onun gizli şüpheleri. İsteddiği her şeyi yapmak için gecenin karanlığına karışan babamdan daha iyi değildi.

Adam da onun adımlarına ayak uydurdu. Konuşmadan epey bir yol aldılar, sonra tınısız bir sesle, "Mandıra şu virajı dönünce bir tepenin başında," dedi.

Yürümeye devam etti ama adam bir zeytin dalı uzatmıştı, bu yüzden en azından şimdilik kabul etmesi gerektiğini hissetti. "Anladığım kadarıyla kardeşinizin mülkünü iyi biliyorsunuz."

"Yeterince iyi. Grey ve ben şehirden uzaklaşmak için buraya gelirdik. Carymont onun Londra'ya en yakın mülkü. Bazen

Hatta diğerk bekarları da davet edip bir ev partisi bile verebiliriz." "Hiç kadın olmadan mı?"

"We-e-ell-"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bu konuda ona eziyet etme isteğini bastırdı. "Sen ve Grey çok yakınsınız sanırım."

"Evet. Gerçi artık evli olduğu için daha az." Gözlerini ileriye dikti. "Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir erkek bir kez evlendiğinde, tüm bekâr arkadaşlarını onunla değiştiriyor gibi görünüyor. Ve diğerk çiftlerle."

"Muhtemelen bu yüzden amcam hiç eş almadı. Oxonian arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih ediyor."

Thornun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Ve sen," dedi.

"Evet. Ama aynı anda değil. Bir yeğen, bir eşten farklıdır. Şehirdeki odalarını ne kadar toplarsam toplayayım ya da kimyager olarak çalışmamı ne kadar desteklerse desteklesin, arkadaşları oradayken beni hiçbir yerde istemiyor."

Thorn kıkırdayarak onu şaşırttı. "Muhtemelen sana şehvetle bakmalarını istemediği içindir."

"Ne? Eminim şehvetin ne olduğunu bile bilmiyorlardır."

Homurdandı. "Onlar erkek, değil mi? Güven bana, biliyorlar. Amcan muhtemelen sadece seni korumaya çalışıyordur. Özellikle de arkadaşlarının ziyaretleri önemli miktarda bira, şarap ve alkollü içki içeriyorsa, ki bu tür ziyaretler genellikle öyle olur."

"Arkadaşların için belki. Onun için değil."

Ama bu gözlem ona düşünmesi gereken bir şey verdi. Amcasının belli çevrelerde kendisiyle gurur duymasına rağmen, bir kadın kimyager olmasından utandığı için onu yüce Oxonian arkadaşlarıyla tanıştıramadığını düşünmüştü. Bunun daha çok Thorn'un anlattığı gibi bir şey düşünmek incinen gururunu yatıştırdı.

Şimdi mandıraya varmışlardı. Hiç de hayal ettiği gibi değildi. Şimdiye kadar gördüğü tek mandıraya uygun olarak, küçük bir bina bekliyordu. Bu yüzden düke rafları ve masaları sormuştu.

Ama bu güzel tuğla bina ona isteyebileceği tüm odayı sağlayacaktı. Ve içeri girdiğinde, gördüğü manzara onu memnun etti.

Sadece bol miktarda raf değil, aynı zamanda ihtiyaç duyduğu masalar için güzel bir zemin alanı da vardı.

Grey, babasının daha iyi bir tasarıma sahip yeni bir mandıra inşa ettiğini, dolayısıyla bu mandıranın artık kullanılmadığını açıklamıştı. Ama yine de gün boyunca ona ışık verecek yeterli penceresi ve soğuğu uzaklaştıracak bir şöminesi vardı. şömineye ihtiyacı olabilirdi ama dikkatli olması gerekiyordu. Bacada ne tür kömür ve odun külü kalıntıları olabileceğini bilemezdi. İhmalkrlık yüzünden tehlikeli bir kimyasal reaksiyonun meydana gelmesini istemezdi.

Bu arada, ana çalışma masasını ocağın yakınına yerleştirirdi, böylece kimyasallar alev alırsa, en azından dumanların yükselip havada dağılabileceği ocağa doğru sprebilirdi.

Thorn farkında olmayabilirdi ama bu testleri yapabilme becerisine sürekli meydan okuması onu huzursuz etmeye başlamıştı. Ya bunu başaramazsa? Ya hiçbir şey keşfedemezse?

şu anda bunu düşünemezdi. Grey ona güveniyordu. Bu yüzden Thorn'un onun üzerindeki etkisini görmezden gelecek ve işe koyulacaktı.

Thorn'un sinir bozucu görev yöneticisi Olivia, "Kutuyu ters çevirin ki nasıl işaretlendiğini görebileyim," dedi.

Thorn kutuyu kaydırırken, "Belki de işaretleri her tarafa koymalıydın," diye homurdandı. Çok ağır bir kutuydu bu. Lanet olsun, laboratuvar ekipmanlarının ağırlığı ne kadardı ki?

"Belki de ilk başta önerdiğim gibi işi bir uşağa bırakmalıydınız. ayımızı getiren kişi seve seve yardım ederdi."

Haklıydı. Thorn bundan nefret ederdi. "Bir de şöyle düşün: Bir dke ne sıklıkla emir verebilirsin ki? Ayrıca, bir bilim kadınını iş başında görme fırsatını kaçırmayı düşünmezdim."

"İğneleyici davrandığınızı bilmesem 'bilim kadını' ifadesini iltifat olarak kabul ederdim." Bir masayı işaret etti. "Kutuyu şuraya koy."

Tabii ki onlardan en uzak masayı seçecekti. Gentleman Jackson'da bir ya da iki seans yumruk yumruğa antrenmanını dolduracak kadar egzersiz yapıyordu. Olivia zaten yarım saatini almıştı.

Laboratuvarının hangi parçasının hangi masada durması gerektiğine karar vermesi, kutuları birden fazla kez taşımalarını gerektiren bir süreçti. Ardından kutuları masalara ya da daha sonra yerleştirilecek rafların altına yerleştirmek için bir yarım saat daha gerekti.

Mendilini çıkarıp alnını silmek için durakladı. Şapkasını uzun zaman önce çıkarmıştı, kadın da bonesini. Şapkasız ne kadar çekici göründüğünü fark etmemeye çalıştı, o kalın saçın ne kadar çok saçtan oluştuğunu ve o saçların beline dökülmesini ne kadar çok istediğini hayal etmemeye çalıştı.

Etrafına baktı ve tüm kutuların ayrıldığını fark etti. "Bu sonuncusuydu." Tanrı'ya şükür. "Peki sırada ne var?"

Altın buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. "En iyi kısmı. Bavulları açmak."

"En iyi kısmı *bu* mu?"

"Benim için öyle. Kutuların içindekiler çoğunlukla ait oldukları yerde olmalı, ancak yine de bazı eşyaların yerlerinin değiştirilmesi gerekecek."

"Anladığım kadarıyla onları hareket ben olacağım."

"Ne olduklarına bağlı. Bir kavanozu başka bir masaya ya da rafa taşıyabilirim. Ama dinlenmek isterseniz bir fincan çay için daha durabiliriz."

Kadının fingirdek gülümsemesi karşısında dişlerini sıktı. Kadın onun gururunu nasıl inciteceğini çok iyi biliyordu. "Ben iyiyim. Ayrıca, çay şimdiye kadar soğumuştur ve limonlu keklerin hepsini yedik."

Bu onu ürkütmüş gibiydi. Uşağın daha önce küçük bir masa, iki sandalye ve bir tepsi içecek koyduğu yere baktı. "Oh. Demek öyle." Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Bir proje üzerinde çalışırken kendimi çok kaptırıyorum ve saatin ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum."

"Fark ettim." Cep saatini çıkardı. "Grey ve Beatrice genellikle taşra saatlerine uyarlar, ama seyahat ettikleri günlerde değil, yani akşam yemeğinden önce hâlâ biraz vaktimiz var."

Sonraki bir saat boyunca kutuları açacak ve her bir eşyayı inceleyip nereye gideceğine karar vermesi için ona bırakacaktı. Masadan rafa geçerken, yolculuk için bozulmuş ekipmanları düzenleyip organize ederken ve kurarken saf bir mutluluk ifadesi takındı.

Daha önce hiç duymadığı maddelerin adları vardı - aqua regia, potas nitratı, muriatik asit, yeşil vitriol, pelin tuzu, eter ruhu ve bir düzine başka gizemli bileşik.

"Ne? Semender gözü yok mu?" diye yaptı.

"Tam şurada," dedi, bir kavanozu göstererek.

"Etiketinde 'Hardal Tohumu' yazıyor."

"Biliyorum. Hardal tohumu dahil edilmemeliydi. Ona ihtiyacım olmayacak." Adam ona bön bön bakınca ekledi: "*Demek bu* yüzden yıllar önce bana 'semender gözü' ile ödeme yapma konusunda şaka yaptın. Gerçekten kertenkele gözü olduğunu düşünmüştün. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama 'gözü' hardal tohumu demek."

"Şaka yapıyorsun."

"Hiç de bile."

"Ne hakkında ve diğer malzemeler için ve cadılar' demlemek içinde

Macbeth?" diye sordu. "'Kurbağa parmağı, yarasa yünü ve köpek dili' mi?" "'Kurbağa parmağı' düğün çiçeğidir. 'Yarasa yünü' çobanpüskülü yapraklarıdır."

"Ah, ama kesinlikle 'köpeğin dili' tam olarak söylediği şeydir."

Neşeyle güldü. "'Köpek dili' tazı dilidir, bazen yabani karakafes otu da denir. Cadıların demliği, çoğunu iyi bir bitki bahçesinde bulabileceğiniz çeşitli doğal malzemelerden oluşur."

"Bu büyük bir hayal kırıklığı."

"Neden?"

Bu soruyu beklemiyordu. "Onlar cadı. Kötü ve korkutucu olmaları gerekiyor."

"I düşünmek onların kötülük geliyorgelen nasıl onlar kullanım *Macbeth*'i yoluna çıkan insanları öldürmeye teşvik etmek için kehanetlerini kullanırlar. Ama evet, Shakespeare kulağa özellikle dehşet verici gelen bitkileri seçmek için bitkilerin çoklu isimlerinden yararlandı." Olivia başka bir kavanozu işaret etti.

"Kimyasalların da isimleri vardır. Örneğin potas nitrat bazen güherçile olarak adlandırılır. Malzemeler hakkında daha fazla şey öğrendikçe isimleri de değişiyor.

onları."

"*Macbeth*'i benim için mahvettin," dedi hiddetle. "Cadılar mutfakta salata hazırlayan Fransız aşçım da olabilir."

"Dürüst olmak gerekirse, *Macbeth*'i hiç sevmedim. Çok fazla insan öldürölüyor. Komedileri tercih ederim."

"Öyle demiştin." Onun mizah sevgisini sevimli buluyordu. Onun da oyunlarını beğenmesi sevindiriciydi ama onun gibi hırslı bir kadın için oldukça şaşırtıcıydı. Sonra bir düşünce geldi. "Neden kimyayı seçtin?"

"Ne?" dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

"Doğa bilimci ya da astronom olabilirdiniz. Zaten kuyruklu yıldızları ve benzerlerini keşfeden birkaç kadın var, bu yüzden astronomi keşfedilmesi o kadar da zor bir alan olmazdı. Neden kimya?"

"Bir kere, amcamın büyüleyici deneyler yapmasını ve klor gibi daha önce kimsenin izole etmediği elementleri keşfetmesini izleyerek büyüdüm. Bir başka açıdan, kimyanın amacını seviyorum - dünyamızın kimyasal bileşenlerini keşfetmek. Bu sayede bu kimyasalları insanlığın iyiliği için manipüle . Astronomi bunu yapamaz."

Thorn çalışma masalarından birinde büyük bir kavanozun durduğu yeri işaret etti. "Bu arsenik insanoğlu için iyi değil. Ve kimya hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama güherçilenin barutun temel bileşenlerinden biri olduğunu biliyorum."

"Güherçile eti tuzlamak için de kullanılır. Arsenik bile cam üretiminde işe yarar. Kimyasallar sadece tuğladır. Binalar yapmak için kullanılabilirler ya da silah olarak kullanılabilirler. yüzden kimyasalları suçlamayın. Onları kullanan insanları suçlayın."

Kadının evden getirdiği bavuldaki listeyi kontrol edişini izledi. Şimdi aynı sandığa doğru yürüdü ve birkaç defter çıkardı.

"Bahsettiğiniz dergiler bunlar mı?" diye sordu. "Onlardan kupürler, evet. Çalışırken onlara başvurmam gerekecek."

Onları, üzerinde birkaç kavanoz bulunan bir masanın üzerine koydu. Sonra en uçtaki kutuyu açmak için döndü, kutunun içinde çoğu camdan yapılmış birkaç parça mekanizma vardı.

Ağrıyan kaslarından da anlaşılacağı üzere, kimya laboratuvarlarında çok sayıda cam eşya bulunuyordu.

"Sanırım o kutunun içindekileri bir araya getireceksin," dedi.

"Neden? Yapamayacağımı mı sanıyorsun?"

Kızın kavgacı ifadesi ona muhtemelen bir şeyi itiraf etme zamanının söylüyordu. "Yapabileceğini biliyorum. Bir kimyager olarak yeteneklerinle ilgili kalan tüm şüphelerim, o diğer karmaşık laboratuvar ekipmanını kurduğun sırada bir yerlerde yok oldu." Ona belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Hem de bir yön listesi bile olmadan. En azından benim yol tarifine ihtiyacım olurdu. Evde laboratuvar ekipmanlarının montajını genellikle hizmetçilerim yapar."

Onun gülmesini ya da bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bunun yerine, sırtı ona dönük, kutunun içine bakarak orada durmaya devam etti.

"Beni yanlış anlama Thorn," dedi. "Bu öğleden sonraki yardımın için sana minnettarım. Ama artık yapabileceğin bir şey kalmadı, o yüzden eve dönüp akşam yemeği için giyinmelisin."

Ona doğru bir adım attı. "Neden? Varlığım seni rahatsız mı ediyor?"

"Tabii ki hayır." Kızın dikkatini masayı düzenlemeye vermesi
Çoktan hazırladığı defterler ona farklı şeyler söylüyordu. "Sadece seni aileden uzak tutmak istemiyorum."

Arkasından yaklaşarak mırıldandı: "Ailemle yeterince sık vakit geçiriyorum. Ama bunca yıldır, ilk tanışmamızdan bu yana seninle toplum içinde bir kez bile karşılaşmadık. Ve ben seninle karşılaşmayı seviyorum. Seninle konuşmak." Bir elini kızın beline koyarak ona uzaklaşması için bolca zaman tanıdı. "Sana dokunmak."

Ağır bir nefes aldı ama olduğu yerde kaldı. Bunu bir davet olarak algılayan adam, diğer kolunu kadının beline dolayarak şakağını öpebilmek için onu kendine doğru çekti. Dudaklarının altında nabızı hızlandığında, kulağını öpmek için cesaretlendi. Sonra ensesini.

"Tanrım, her zaman çok güzel kokuyorsun. Bunu nasıl başarıyorsun?" "Parfümle," dedi hafifçe. "Başka nasıl olacak?"

Bir kahkaha attı. Çoğu kadın hiçbir şey kullanmıyormuş, kokuları tamamen doğalmış gibi davranırdı. "Sanırım siz de kendiniz yapıyorsunuz."

"Tabii ki." Kulağını yaladığında, nefes nefese bir sesle devam etmesi biraz zaman aldı. "Parfümcüler sadece kimyagerlerdir.

. ... ellerinde bulunan farklı malzemeler."

"Fransız şeflerin salata yapması gibi," diye mırıldandı. "Eğer istersen."

Aklı her ne kadar bunun akıllıca olmadığını haykırsa da, istediği şey ona daha samimi şekillerde dokunmaktı. Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Yine de, eğer kız sinirlenir ve hışımla malikâneyi terk ederse Grey onu asla affetmeyecekti.

Ama Thorn öyle yapacağını sanmıyordu. Hışımla ayrılmak onun tarzı değildi.

Böylece beline koyduğu elini bir göğsünün yanına dayanana kadar kaldırdı. Ve kadının tek tepkisi iç çekmek olunca, bir sonraki cüretkâr adımı atarak eliyle göğsünü kapattı.

"İyi ... Tanrım ..." diye fısıldadı.

Onun göğsünü nazikçe, utanmadan okşadı. "Hoşuna gitti, değil ?"

"Oh, evet." Sonra durakladı. "Yani ... demek istediğim ..." "Zevk aldığınızı asla inkâr etmeyin. Gerçekten zevk almadığınız sürece."

Redingot elbisesi o modadaki çoğu elbiseden daha açık renkliydi ama elbisesi ve kalçaları arasında göğüs uçlarını hissedemiyordu. Ve bunu çok istiyordu. Bu yüzden redingotun önden kapalı olan düğmelerini açmaya başladı.

Sertleşti. "Ne-Şimdi ne yapıyorsun?"

"Elbisenin içinde seni okşamak istiyorum." Sesini alçalttı. "Eğer izin verirsen."

Bir anlık tereddütten sonra, "," diye fısıldadı.

Verdiği cevapla kanı sıçradı ve sonra elbisesinin içine ve ardından göğsünü avuçlamak için elbisesinin dayanıksız bir kabına girdiğinde daha da yükseğe sıçradı. Adam ince keten elbisesinin içinden göğsünü okşamaya başlayınca, kızın nefesi kesildi. Adam göğsünü yoğurdu, sonra meme ucunu okşadı ve nasıl düğümlendiğinin tadını çıkardı. Ve kadının verdiği küçük kırık iç çekiş, neredeyse elindeki dolgun göğsünün hissi kadar erotikti.

Tanrım, sertleşmeye başlamıştı. Kadının, kalınlaşan sikini arka tarafında hissetmemesini umuyordu. Yine de saklayabilecek gibi değildi.

Göğsü onun dokunuşuna o kadar duyarlıydı ki daha fazlasını arzuluyordu. Onu tatmak için bir şans.

Şimdi bu yeni eşiği aşma telaşıyla, onu yüzünü kendisine çevirdi. Sonra onu masanın üzerine kaldırdı ve dergilerin üzerine oturttu.

"Thorn!" diye bağırdı. "Dikkatli ol!"

"Yapacağım, tatlım." Redingotunun üst kısmını açtı. "Seni asla incitmem, biliyorsun."

"Kastettiğim bu değildi." Adam kadının kalçalarından birini indirirken kadının nefes alış veriş hızlandı. Sonra da tabiri caizse büzgülü yakasını çözdü ve çıplaklığını gözlerinin ve parmaklarının önüne sermek için aşağı çekti.

Ve ağız.

Oh, Tanrım, evet. Onu emmek için başını eğdi ve kesinlikle öldüğünü ve cennete gittiğini düşündü. Kız burada da yasemin kokuyordu ve adam pantolonunun içine boşalabileceğinden korktu. Şu anda acı verici bir şekilde dar gelmeye başlamıştı.

Onu biraz kaydırıp ve kadın onun omuzlarını yakaladı. "'Dikkatli ol' dediğimde, demek istediğim"

Görünüşe göre, dilini çıplak meme ucunun üzerinde gezdirmeye ve kıyafetlerinin arasından diğerini hafifçe çimdiklemeye başladığında kelimeler beynini terk etti. Şu anda, eteklerini kaldırıp güzel kalçalarını da keşfetmesi fazla zaman almayacaktı.

Tanrı onu korusun, ama onu çok güçlü bir şekilde arzuluyordu. Bunun delilik olduğunu biliyordu ama yine de onunla yatma düşüncesini azgın beyninden .

Hayır, şu anda düşünen beyni değil, sikiydi.

Ve lanet olsun, eğer onu serbest bırakmak istemiyorsa.

Yedinci Bölüm

Olivia'nın aklından binlerce düşünce geçiyordu ama sadece bir tanesi öne çıkmaya devam ediyordu.

Daha fazla. Şimdi. Evet. Güzel.

Eğer beyni bunu söylemeyi bırakırsa, onu neden uyardığını hatırlayabilirdi. Ama şu anda bu imkânsız görünüyordu. Çünkü adam göğüslerini öyle bir emiyor, öyle bir ısıyor ve dilini öyle bir yalıyordu ki kendinden geçmek istiyordu.

Hiç bayılmazdı.

Ve onun çıplak göğsünü yalayıp yutarken, bir yandan da giysilerinin arasından diğerini okşuyordu. Bu onun dikkatini dağıtıyordu.

Bunun harika hissettirmesi mi *gerekiyordu*? Yoksa çapkınlıkta bu kadar iyi miydi? Çünkü bunca zamandır yapmayı öğrendiği şey buysa, ondan kaçmak için sosyeteye girmeyi bırakmış olması çok yazıktı. Onunla karşılaşabilir ve bunu daha önce yaşayabilirdi.

"Tadın çok lezzetli," diye homurdandı göğsüne karşı. "Seni saatlerce okşayabilir ve emebilirim."

"Bu akıllıca olmaz."

"*Bu*, şu anda, akıllıca değil." Diliyle tembelce kızın areolasının üzerinde gezindi. "Yine de beni durdurmadı."

Ya da onun. Annesi bir keresinde onu bir erkeğin dürtülerini kontrol altında tutmanın kadının sorumluluğu olduğu konusunda uyarmıştı. Eğer bu doğruysa, Olivia'nın bu konuda çok kötü olduğu açıktı.

Ama onun da dürtüleri vardı ve adam her birini harekete geçiriyordu. Başının tepesini öperek ve saçlarındaki sandal ağacı kokusunu içine çekerek şımarttığı onu koklama dürtüsü gibi.

Ona dokunma dürtüsü gibi... Ellerini ceketinin içine sokarak yeleğine doğru gerilen muhteşem kaslarını hissetti.

"Tanrım, evet," diye homurdandı. "İşte." Kadının ellerinden birini pantolonunun ortasına doğru çekti ve oradaki garip çıkıntının üzerine bastırdı.

"Bu bir kod parçası mı?" diye sordu.

Bir kahkaha attı. " gibi bir şey." "Artık erkeklerin bunları giydiğini sanmıyordum."

"Sadece ovala. Yukarı ve aşağı."

Bunu yaptığı anda et olduğunu fark etti. Bir *erkek* etiydi ve oldukça da kalındı. Tepkisel olduğundan bahsetmiyorum bile. Okşadıkça genişliyor gibi görünüyordu.

"Onu ovmak iyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

"Oh, evet." Gözleri kayarak kapandı. "Çok güzel bir rüya gibi. Cennet gibi." Derin bir iç çekti. "İstersen seni böyle ovabilirim."

"Benim seninki gibi etten bir çubuğum yok."

"Tanrıya şükür. Bu sürtünecek başka bir şeyin olmadığı anlamına gelmez." Kadının eteklerini yukarı çekmeye başladı. "İşte. Sana göstereyim."

Onu tekrar masanın üzerinde kaydırды ya da belki de defterlerin üzerinde kaydı. Ama de baktı ki, masanın bir şey düşüp yere çakıldı. O yöne doğru bir bakış attı ve aldığı zevk buharlaştı. O kavanozun içinde ne olduğunu biliyordu ve çok geçmeden ...

Onu sertçe itti. "Bırak beni. Bununla ilgilenmek zorundayım. Şimdi!"

"Camı daha sonra temizleyebiliriz, tatlım."

Onun yanından kıvrılarak geçti ve masadan kaydı. "Anlamıyorsunuz. O cam kavanozda küçük bir parça beyaz fosfor vardı ve bu fosforun her zaman su içinde saklanması gerekir. Çünkü fosfor bir kez kurduğunda, hava çarptığında kendiliğinden tutuşacaktır."

Onu geri çekmeye çalıştı. "O zaman bırak tutuşsun. Zemin taş zaten."

"Onu yalnız bırakamam, üzgünüm." Kendini ondan kurtararak, daha önce bir kova kum koyduğu yere aceleyle ilerledi, bir sulama

teneke kutu, bir kavanoz bikarbonat soda ve sadece bu tür bir amaç için sağlam bir süpürge. "Beyaz fosfordan çıkan duman zehirlidir."

Gerçekten de ateşin tıslamasını şimdiden duyabiliyordu. Aceleyle ateşin üzerine kum, sonra kumun üzerine su attı. Ateşten ince bir beyaz duman yükseldiğinde nefesini tuttu ve süpürgeyle dumanı dikkatlice ocağın içine itti.

"Bu, bacadan çıkacak olan dumanın icabına bakacaktır," dedi ona. "Neyse ki fosfor karbonla reaksiyona girmiyor ve küçük bir parçaydı, bu yüzden muhtemelen hepsi yandı. Ama her ihtimale karşı, biraz ayrılmalıyız."

"Artık her şey kontrolün altında," diye . "Yapamaz mıyız?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "İnan bana, o dumanı içine çekersen sana yapacaklarından hiç hoşlanmayacaksın."

"Sanırım böylesi daha iyi." Kendi içine çekilmiş gibiydi. "Zaten muhtemelen akşam yemeği vakti gelmiştir. Ve neredeyse gün batımı da."

Haklıydı. Her ne kadar daha uzun süre kalıp çalışmayı dilese de, karanlıkta tek başına eve dönmeye çalışmak istemiyordu. En azından araziye tanıyana kadar.

Kıyafetlerini düzeltmek için odanın diğer ucunda durakladı. "Şu andan itibaren seni laboratuvarda istemiyorum Thorn." Onunla gelmeye devam ederse hiçbir şey yapamayacaktı. "Bu çok tehlikeli."

"Bu sadece bir kazaydı," dedi. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

"Bunun bir önemi yok. Seni burada tutamam."

"Neden?" diye . "Görmemem gereken bir şey göreceğimden mi korkuyorsun?"

"Tanrı aşkına, beni bunu söylemeye zorlayacaksın, değil mi? dağıtıyorsun, mı? Kendine engel olamıyorsun. Kadınlarla flört etmekten ve oyalandırmaktan hoşlanıyorsun ve ben de bu konuda becerikliyim." Olivia kendini onun gözlerinin içine zorlamadan önce redingotunun düğmelerini iliklemeyi bitirdi. "Ama bu deneyler benim için çok önemli. Sırf sen kendin olduğun için bu işi yüzüme gözüme bulaştırmayı reddediyorum."

"Yaptığımız şeyden zevk almadın mı?"

Gözleri soğumuştı ve bir kez daha konuşurken çok açık sözlü olduğunu biliyordu. Ama nasıl konuşması *gerektiğini*

söylemiştim. "Tabii ki hoşuma gitti." Beklediğinden çok daha fazla. "bu değil."

"Tek mesele bu," dedi lanet olası adam. "Evlilikte o imkânsız rüyayı, aşkı ve mutluluğu aramıyorsanız tabii."

Bugün Grey ve Beatrice arasında gördüklerini düşünerek mırıldandı, "Ya bunun mümkün olduğunu düşünüyorsam? Ağabeyin ve yengen mutlu bir aşk yaşıyor gibi görünüyor."

"Şanslılar." Sesi acı geliyordu. "Ama ihtimaller buna karşı. Çoğu zaman aşk bir yanılsamadır."

"Hiçbir yere varamayacak faaliyetlere kapılmamak için bir neden daha."

"Bir yere varmak zorunda değiller. Sadece eğlenceli olması gerekiyor. Laboratuvarda bulduğumuzda ağzımız sıkı olduğu sürece _."

"Sorun sağduyu eksikliği değil!" Nefesini tutarak sakinleşmek için mücadele etti. "Anladığım kadarıyla sağduyu konusunda nadiren endişeleniyorsun, yoksa ününü kazanamazdın. Ama ne düşünürsen düşün, ben senin metreslerinden biri ya da kirli bir güvercin . Laboratuvarımda dikilip beni işimden alıkoymana izin verirsem, o zaman tam da kardeşine beni aptal gibi göstermeye çalıştığın kişi olurum."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Ben ... Ben demedim ki. . ."

"Yöntemimi insan kalıntıları üzerinde test etmek için hiçbir zaman bu kadar iyi bir fırsat yakalayamayacağım. Grey bana tarih yazmam için bir şans veriyor. Seninle çalıntı anlar yaşama şansını heba ederek ona borcumu ödeyemem."

O anlar ne kadar lezzetli olursa olsun.

Bu tehlikeli düşünceden sıyrıldı. Adam fosforun ışıltılı parlaklığı, kadın ise sıradan, günlük havaydı. Birlikte zehirli bir duman yaratıyorlardı. Ve o buna izin veremezdi.

Ona yeni bir ilgiyle bakıyordu. "Yıllar önce beni reddetmenin gerçek nedeni bu muydu? Çünkü-"

"Düşes sizi almam için beni gönderdi," diye kapıdan bir ses geldi. "Akşam yemeği birazdan servis edilecek ve ikinizin de yemek yemek isteyebileceğinizi düşündü."

kıyafetlerini değiştir."

Uşak tarafından hazırlıksız yakalanan Olivia yanaklarının ısındığını hissetti. "Dönmeye hazır mısınız Bayan Norley?" diye sordu uşak, Fenerini yüksekte tutuyordu.

"Evet," dedi.

"İkimiz de öyleyiz," diye araya girdi Thorn, sesi bir dükünki kadar buz gibiydi. Onun açık sözlülüğü yüzünden mi? Yoksa sadece çok ileri gittiğini fark ettiği ve şimdi telafi etmek istediği için mi? Her iki durumda da

onunla yalnız kalmaktan kurtulduğu için minnettardı.

"Bir şeyle ilgilenmem için bana bir dakika verin," dedi ve aceleyle ocağa geri döndü.

Kumun altında muhtemelen daha fazla fosfor olmayacağını biliyordu ama bir yandan onu arıyormuş gibi yaparken bir yandan da son macerasından kalan izler olup olmadığını kontrol ediyordu. . . Thorn'la yaşadığı maceranın izlerini kontrol ediyordu. Ana salona bir erkeğin yatağından yeni çıkmış bir fahişe gibi görünerek gelirse utancından ölürdü. Gerçi uşak Thorn'la birlikteyken geldiyse. . .

Tanrım, bunu düşünmeye bile değmezdi. Böyle aptalca bir şey yaparken yakalanırsa kimse onu bir kimyager olarak ciddiye almazdı. Kesinlikle hiçbir erkek onunla evlenmezdi.

Gözlerini kırptırdı. Ne zamandan beri evliliği önemsiyordu? Adamın dikkatini dağıtmasına izin vermesinin sonucu buydu; hiç istemediği şeyleri arzulamaya başlamıştı. Bunun için ona lanet olsun!

Savunmasını toparlayarak iki adamın kendisini beklediği yere yürüdü.

"Her şey yolunda mı?" Thorn sordu, daha öncesine göre biraz çözülmüş gibiydi.

"değil. Gidebiliriz."

Sonra ayrıldılar, sadece kapıyı ağır bir kilitle emniyete almak için durakladılar. Lord Hazretleri'nin mandıra seçiminin mükemmel olmasının bir başka nedeni de buydu. Mandıralar bazen hırsızların ya da hayvanların orada depolanan peynirleri çalmasını ya da yemesini önlemek için kilitlenirdi.

Yola koyulduklarında, ışık uşağın fenerinin hoş karşılanacağı kadar azaldı. Neyse ki bu, ikisinin başka bir özel konuşma yapmasını da engelledi.

Thorn konuşmadan önce epey bir yol sessizce yürüdüler. "Yarın mezardan çıkarma töreni var. Buna tanıklık etmek istiyor musun?"

"Oh, Tanrım, hayır," dedi. "Kardeşin neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve yerel adli tabip de yardım etmek için orada olacak..."

"Düzgün yapıldığından emin olmak istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Benim alanım kimya, efendim. Korkarım bu bilim hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek gibi bir arzum da yok. Deneylerimi laboratuvarımın rahatlığında gayet iyi bir şekilde tamamlayabilirim."

"Sanırım ben gideceğim," dedi Thorn. "Daha önce hiç mezardan çıkarma görmedim. Ve bundan sonra, belki de-" Uşak geldiğinden beri ikinci kez kendini tuttu. "Bunun bir önemi yok. Ne olacağıyla kişisel olarak ilgilendiğimi söylemem yeterli."

"O halde kesinlikle katılmalısınız, Majesteleri." Thorn sesini alçaltarak mırıldandı. "Yani 'Majesteleri'ne geri döndük, öyle mi?"

"Bence en iyisi bu," diye fısıldadı.

"Seninle laboratuvara gelmememin en iyisi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Kesinlikle."

"Kimin için en iyisi?" diye sordu.

Cevap vermedi. Gerçek şu ki, hiçbir fikri yoktu ve bu yakın zamanda değişecek gibi de görünmüyordu.

Thorn yemekten sonra Olivia'yla yalnız kalmayı ummuştı ama Beatrice'le birlikte erkekleri beklemek için salona gider gitmez kısa bir süre konuşmuşlar, sonra da yatak odalarına çıkmışlardı. Ya da uşak öyle demişti.

Bu da ona ve Grey'e içki ve sigara içmek ve önemli bir şey konuşmamak kalıyor. Ta ki . . .

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" Grey kendine bir bardak daha konyak doldururken sordu.

"Elbette," dedi Thorn. "Karın çok hoş biri, bunu sana geçen yıl daha onunla evlenmeden önce söylediğimi hatırlıyorum."

Grey tek kaşını kaldırdı. "Karımdan bahsetmiyordum ve bunu sen de biliyorsun."

Thorn sert bir bakışla boş bardağını Grey'in önüne koydu. "Bayan Norley hakkında konuşmamayı tercih ederim. Bu sadece bir tartışmaya yol açacaktır."

"Aslında, onunla ilgili olarak senin görüşüne yaklaşmaya başlıyorum." Grey, Thorn için biraz konyak doldurdu. "Bu işi yapabileceğinden emin değilim. İkinizi yemeğe çağırmak için gönderdiğim uşak laboratuvarında cam kırıkları olduğunu ve havada yanık kokusu olduğunu söyledi. Ve o daha deneylerine başlamadı bile."

Grey'in geveze uşağına lanet olsun. "Bu onun hatası değildi. Eşyaları kaldırmasına yardım ederken, fosfor denen bir şeyin kavanozunu düşürdüm. Görünüşe göre, suyun altında tutulmadığında alev alıyormuş."

Grey Thorn'a dikkatle baktı. "O zaman kavanozu kırılabileceği bir yere koymamalıydı."

"O ." Thorn konyağından büyük bir yudum aldı. "O da benim hatamdı. Masanın üzerindeki bazı eşyaları ittim, bu da kavanozu kenara itti ve sonra da yerinden çıkardı."

"Başka eşyalar, ha? Bunların ne olabileceğini bir düşüneyim - belki de Bayan Norley'nin kendisi?" Thorn'un bakışları Grey'e kayınca kardeşi kahkahayı bastı. "Ondan hoşlandığını *biliyordum*."

"Çok eğlenceli," diye mırıldandı Thorn. "Sen tam bir Punch ve Judy'sin."

"Unutmayın. Ben de senin yerindeydim ve bir kadına kendini kaptırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum." Grey ayıldı. "Ama sana hatırlatmalıyım ki, o biri değil. Yanında ona göz kulak olacak üvey annesi olmayabilir, ama Beatrice ve ben bu konuda devreye girmekten ve başını belaya sokmadığından emin olmaktan mutluluk duyarız."

"Güven bana," diye homurdandı Thorn, "kendi başının çaresine bakabilir."

"Bunun bir kimya laboratuvarında doğru olduğuna şüphe yok. Ama çapkınların nadide dünyasında bunu yapabileceğinden o kadar emin değilim. Kadınlarla aran iyi."

"Tanrı aşkına, keşke insanlar bunu söylemeyi bıraksa. Olivia'ya karşı bir şey hissetmiyorum, inan bana. Evlilik teklifimi reddetti, hatırladın mı?"

"Şimdi de *Olivia* oldu, öyle mi?" Grey araştırdı.

Thorn ona ters ters baktı. "Ne istersen düşün, ama sana geçen yıl söylediğim şey hâlâ geçerli: Ben bir kadını asla mahvetmem. Yıllar önce beni çöpçatanlıktan sakınmam gerektiği konusunda uyarın sendin."

anneleri ve entrikacı kızları. Ve ben dersimi aldım - entrikacı kızı tehlikeye atmaktan kaçının."

"Anlıyorum. Laboratuvardaki kaza dersinizi nasıl gösterdi."

"Lanet olsun Grey, sana Bayan Norley hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim." Thorn yarısı boş bardağını masaya koydu ve ayağa kalktı. "Yorulдум. Sanırım erken emekli olacağım."

Grey sadece güldü. "Korkak."

"Sapskull."

Kardeşi bakışlarını kısmıştı. "Roué." "Lanet olası göt."

"Eğer kibar davranmayacaksan," Grey, "iyi geceler."

"Yapabileceğinin en iyisi 'iyi geceler' ise ..." Thorn kapıya doğru yöneldi, sonra orada durakladı. "Bu arada, ben de seninle mezardan çıkarma işlemine geliyorum. Kendi babamın cesedini mezardan çıkarmam diye nasıl çalıştığını görmek istiyorum, gerçi bana pek bir şey söyleyebileceğinden şüpheliyim kaza hakkında."

"Asla bilemezsin. Gelmek istersen sorun değil, ama saat onda adli tabiple buluşacağım, o yüzden geç saate kadar uyuma, sümüklüböcek."

"Yapmayacağım, pislik herif." Olivia'yı kahvaltıda yakalayıp yakalayamayacağını görmek için bile olsa tavuklarla birlikte kalkmaya niyetliydi.

Ama ertesi sabah zamankinden çok daha erken bir saatte aşağı indiğinde Thorn, Olivia'nın çoktan laboratuvara gittiğini fark etti. Şeytan onu alsın. Onunla birkaç dakika yalnız kalmak çok mi istiyordu?

Görünüşe göre öyleydi, çünkü Grey ve Beatrice aşağı indikten sonra uşak hepsine Bayan Norley'nin o akşam yemek için laboratuvara bir tepsi gönderilmesini istediğini bildirdi. Onlara katılamayacak kadar işiyle meşgul olacağını söylemişti.

Thorn kendi kendine, mezardan çıkarma işlemi devam ederken zaten ona ayıracak vakti olmayacağını söylemişti. Ama gerçek şu ki, gecenin yarısını onun hem dün hem de yıllar önceki ilk karşılaşmalarında söylediği ve yaptığı her şeyi sindirerek geçirmiş ve varsayımlarında aceleci davranmış olabileceğini fark etmişti. Üvey annesinin yıllar önce onun başına ördüğü çoraplar hakkında samimi bir tartışma yapmalarının zamanı gelmişti. Ama kız ondan kaçarken bunu nasıl yapabilirdi?

En azından mezardan çıkarma işlemi beklediğinden daha ilginç olmuştu. Grey'in babasının cesedi mezarda oldukça iyi korunmuştu, bunun nedeni kısmen birinin onu mumyalamak için yaptığı titiz iş, kısmen de tabutunun içinde bulunduğu kireçtaşı mezardı. Ya da adli tabip öyle açıklamıştı.

Ölüleri mezardan çıkarmak korkunç bir iş olsa da, Grey'in babasının bazı organlarının kurşun kaplı sandıklarda muhafaza edildiğini görünce o ve Grey rahatlamıştı. Görünüşe göre bu bazen soyluların, özellikle de çok yüksek rütbeli olanların defnedilmesi için yapılıyordu.

Organlar Olivia'nın testleri için gerekli olan en önemli parçalar olduğundan ve bir duruşma durumunda da korunmaları gerekebileceğinden, adli tabip her birini kurşun kaplı başka sandıklarda saklanmak üzere ikiye böldü. Adli tabip ayrıca saç, deri ve tırnak örneklerini de topladı, çünkü Olivia bunlarla da ilgilendiğini söylemişti.

Grey ilk yarısını malikânenin buzhanesine götüreceğini ve duruşma başlayana kadar orada kalacaklarını söyledi. Diğer yarısını Olivia'ya götürmesi için Thorn'a verdi.

"Bir uşak kullanırdım," dedi Grey, "ama eşyalar taşınırken başlarına bir şey gelirse kendimi asla affetmem."

Thorn ürkütücü tekliflerinin Olivia'nın laboratuvarına giden yolu açacağını umduysa, oldukça yanılmıştı. Olivia kapıyı açtı, sandıkları kabul etti ve sonra Thorn yüksek sesle itiraz etse de kapıyı yüzüne kapattı.

Onun işine göz kulak olma konusunda kesinlikle kötü bir iş çıkarıyordu. Artık buna ihtiyaç duyduğundan değil. Bunu itiraf etmek ona acı veriyordu ama Grey onun ve yetenekleri hakkında haklı olduğunu kanıtlamıştı. Bu dün çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Yine de onunla konuşmak zorundaydı. Çünkü Grey'in babasının zehirlenerek öldüğünü doğrulamak için yeterli testleri yaptıktan sonra onu burada tutacak hiçbir şey yoktu. Beatrice'in bir refakatçiye ihtiyacı olmadığı açıktı ve Olivia'nın da sosyeteye girmek gibi bir arzusu yoktu, bu yüzden Olivia'nın eve erken dönüşünü açıklaması gereken tek kişi üvey annesi olacaktı. Kuşkusuz Olivia bunu inandırıcı kılmanın bir yolunu bulabilirdi.

Ama buradan ayrıldıktan sonra, onu bir daha görmek için hiçbir nedeni yoktu. Asla. Ve bu onu rahatsız ediyordu. Aralarında çözülmemiş çok fazla mesele bırakmışlardı. En azından bazı konularda gerçeği öğrenmek istiyordu. Bunu hak ediyordu, değil mi?

Neyse ki üst kattaki misafir odası eski mandıraya giden ve oradan gelen yola bakıyordu. Böylece yemekten sonra bir elinde bir bardak konyak, diğesinde bir gazete ile pencerenin yanında nöbet tutmaya başladı. Artık binanın ışıkları yanıyordu ve kadının laboratuvarında yanacak lamba ya da mum bırakmayacağından oldukça emindi.

Saat ona yaklaşırken ışıkların teker teker söndüğünü gördü. Sonunda Olivia bir pelerine bürünmüş olarak ortaya çıktı ve patikadan aşağıya doğru yöneldi.

Tanrı'ya şükür.

Thorn konyağından son bir yudum aldıktan sonra onu oyalamak için merdivenlere yöneldi.

Sekizinci Bölüm

Olivia, bir elinde gözden geçirmek istediğı dergi ve defterlerle eve girerken uykulu uşağın pelerini almasına izin verdi. Sonra sersemlemiş bir bekleyişle merdivenleri tırmandı. Planının ilk önemli unsuru iyi gitmişti. Yarın Grey için asıl önemli olan konuyu ele alacaktı. Bunun için her şeyi laboratuvarında hazır bırakmıştı. Nasıl uyuyabilirdi ki? Çok heyecanlıydı.

İçindeki kimyager bu gece devam etmek istiyordu. Ancak uykusuzluk kolayca hata yapmasına neden olabilirdi ve hiçbir şeyin bunu düzgün bir şekilde yapmasının önünde durmasını istemiyordu. Ayrıca, testlerin zaten birkaç saatten fazla süreceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden deneylerinde çok önemli bir hata yapmaktansa malzemelerini gözden geçirmek daha iyiydi.

Hâlâ testleri -en iyi nasıl uygulayacağını ve belgeleyeceğini ve ilk önce hangisiyle uğraşması gerektiğini- düşünüyordu ve neredeyse üzerine gelene kadar merdivenlerin başında Thorn'u görmedi bile.

Sıçradı. "Beni böyle korkutma!" Son adımlarını atarken ona kaşlarını çattı. "Hem neden bu kadar geç kalktın?"

"Seninle konuşmak istedim. Ve beni laboratuvarına almayı reddettiğin için ..." Adam öyle tipik bir omuz silkmeye sözlerini bitirdi ki, kız başını sallamaktan kendini alamadı.

"Diğer herkes emekli oldu mu?" diye sordu. "Biz hariç herkes."

"O zaman sevindim. *Birine* her şeyin nasıl gittiğini anlatmalıyım ve bunu yapana kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette, sırdaşınız olmama izin verin," dedi. "Sadece kimya hakkında hiçbir şey bilmediğimi unutmayın, ki sanırım

dün oldukça iyi gösterdi."

Bir kahkaha . "Doğru, ama ben düklük hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım ödeşdik."

"Gel, mavi salona geçelim," dedi. "Kimse uyanık değil ve uslu duracağıma söz veriyorum."

Onun uslu durmasını *istediğinden* emin değildi. Ama bunu ona söylemenin akıllıca olmadığı da açıktı. Londra'da onun için asla teklifte bulunmayacağını açıkça belirtmişti ve küçük bir eğlence uğruna itibarını lekelemesine izin vermeyi reddetti.

Laboratuvarda geçirdiği uzun bir günün ardından biraz eğlence kulağa hoş gelse bile.

Neyse ki kapıyı açık bırakarak onu içeri sokarken, "Bu odanın burada olduğunu bile bilmiyordum! Ne kadar güzel." Görkemli delft çiniler şömineyi çevreliyordu ve kobalt mavisi brokar kumaştan sade kanepeden zarif yazı masasına ve mavi-beyaz toil kumaştan perdeler kadar her şey onu tamamlamak üzere tasarlanmış gibiydi.

Onlara biraz daha ışık vermek için mumları yaktı. Kanepenin bir ucuna oturduktan sonra ona diğer uca oturmasını işaret etti.

Ama bunu yapamayacak kadar heyecanlıydı. Günlüklerini ve defterlerini yazı masasının üzerine, içinde iki bardak ve konyağa benzeyen kristal bir sürahi bulunan bir tepsinin yanına koyduktan sonra şöminenin önünde yürümeye başladı.

Kıkırdadı. "Bu geç saatte seni bu kadar enerjik yapan ne? Sana daha önce getirdiğim şeyde arsenik bulunduğunu söyleme sakın."

"Hayır, henüz değil. Önemli olan içinde arsenik bulamadığım şey." çatıldı. "Anlamıyorum."

"Grey'in babasının mumyalandığını biliyorsun, değil mi? Şansım yaver gitti ve kalpten mumyalama sıvısı çıkarabildim. Ve içinde arsenik yoktu."

"Yani zehirlenmemiş."

"Bunu henüz bilmiyorum." Thorn'un önünde durdu. "Bazı mumyalayıcılar arsenik asit bulunan bir sıvı kullanırlar. Ama Grey'in babasının mumyacısı kullanmadı, Tanrı'ya şükür."

Hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Arsenöz asit ..." Durakladı, meslekten olmayan birinin terimleriyle düşünmeye çalıştı. "Arseniğin bir çeşidi gibi - eğer mumyalama sıvısının içindeyse, herhangi bir testte arsenik olarak ortaya çıkacaktır. İyi bir kimyager de bunu bilir, bu yüzden mahkemede arseniğin zehirden değil mumyalama sıvısından geldiğini iddia etmeye çalışabilir. Ama şimdi diğer organlarda arsenik olup olmadığını test edebiliriz ve eğer arsenik bulursak zehirden kaynaklandığına şüphe kalmaz."

"Ah, anlıyorum." Dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğildi. "Şimdiden sonuçlarını kanıtlamayı düşünüyorsun."

"Şimdiden bir duruşmayı düşünüyorum, evet." Tekrar volta atmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, Grey'in annesinden, akrabalarından ve eski hizmetçilerinden aldığı babasının ölümüyle ilgili açıklamalara bakılırsa, *akut* bir arsenik zehirlenmesi vakası gibi görünüyor. Yani arsenik triksitin saç ve tırnakları etkilemesi için zaman bile olmamış. Bir önceki Dük ague hastalığına yakalandıktan sonra bir gün içinde ölmüştü. Eğer arsenik varsa, midede hala izleri olabilir. Bağırsaklar neredeyse kesin olarak içerecektir."

"Artık Grey'in babasının anatomisi hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyorum," dedi kuru bir sesle.

"Ve ben yeterince bilmiyorum." Kanepeye oturdu. "Bu konuda heyecanlı olmadığına inanamıyorum."

"Öyle *olduğuna* inanamıyorum." Yüzünü ona dönerek bir bacağını kaldırdı, böylece dizini kanepeye dayayabildi. "Yani, keşfinizin arsenik testi yapmak için ne kadar önemli olduğunun farkındayım, ama bu .

. . sizi heyecanlandırdığı kadar beni heyecanlandırmıyor." "Çünkü sen bir kimyager değilsin."

"Tanrı'ya şükür." Gözlerini ona dikti. "Benden çok kötü bir kimyager olurdu." "Ama eminim mükemmel bir dük olursun."

"Bundan emin değilim." Ağır bir nefes çekti. Bu ona şunu hatırlattı. "Özür dilerim ama benimle bir şey hakkında gerektiğini söylediğini unutmuşum. Neydi o?"

Dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Sana ilk buluşmamızla ilgili bir şey sormak istiyorum."

Bir iç çekişi bastırdı. Bunu konuşmalarının zamanı çoktan geçmişti. Keşke o yorgun düşene kadar *beklemeseydi*, diye düşündü.

ondan kaçıyordu ve bu onun hatası değildi. Belki de bununla yüzleşmek ve işi bitirmek daha iyiydi.

"Aslına bakarsan," dedi, "ben de sana bunu sormak istiyordum." Kalbi çarpmaya başladı. "Ama önce sen sor. Seni en sevdiğim konunun incelikleriyle çok uzun süre eğlendirdim zaten."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı ve yazı masasının yanına gitti. Daha önce içtiği belli olan bardağı yeniden doldurduktan sonra tepsideki diğer bardağı aldı ve ona doğru salladı. "Biraz konyak ister misiniz?"

"Biliyorsun, bayanlar konyağı sek içmemeli." "Evet, ama *kimyagerler* ne isterlerse içebilirler."

Tek kaşını kaldırarak, "Bana sert içkiler içirmeye mi çalışıyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu.

Yüzünde tembel bir sırıtma belirdi. "Şimdi, ben böyle bir şey yapar mıyım?"

"Yapacağını biliyorsun." Ve o da buna aldırmazdı. Oh, Tanrım. Bu kadar geç saate kadar çalışmak belli ki beynini bulandırmıştı.

"Yine de tadına bakmak isterim," dedi ona. Birazcık tatmaktan zarar gelmezdi, mi? Ve onunla pervasızca yalnız kalmanın verdiği bir şey, başka pervasızca şeyler yapma isteği uyandırdı.

Boş bardağı yere bıraktı ve ona doğru geldi. "O zaman benimkini tadabilirsin." Ona kendi bardağını uzattı. "Al bakalım."

İlk yudumu ateş gibi düştü ve öksürmesine neden oldu. Ama odanın soğuşunda içini ısıtan bir içkiydi, bu yüzden tekrar yudumladı. "Bu güçlü." İçkinin kendisi kadar baş döndürücü olan bu his onu iyice yaramaz hissettirdi. Bardağı ona geri uzattı. "Benim için çok sert."

Oldukça büyük bir yudum aldı. "Buna alışırsın."

"Oyalıyorsun," dedi usulca.

"Beni yakaladın," dedi alaycı bir kahkahayla. Sonra gözlerini bardağına . "O gece Devonshire'ların balosunda öpüşürken yakalanmamızı mı istiyordun?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Grey o gece beni çöpçatan annelere ve entrikacı kızlara karşı dikkatli olmam konusunda uyarmıştı. O günden bu yana geçen yıllar içinde tavsiyesinin ne kadar yerinde olduğunu gördüm." Bakışlarını kızın içine dikti. "Ama . . . ve niyetinden hiç emin olamadım."

Göğsündeki ezici acı, balonun ertesi sabahı soğuk teklifini yaptığında hissettiklerine benziyordu. "Yani benim ... benim ..." Nefes alamıyordu. "Seni evlenmek için tuzağa düşürdüğümü düşündün."

"O zamanlar öyleydim. Beni yalnız bırakan sendin. Ceketimi ve yeleşimi çıkarmam için beni cesaretlendiren sendin."

İçinde ani ve şiddetli bir öfke kabardı. "*Beni* öpen sendin."

"Doğru. Varsayımlarımı yeniden düşünmemin bir nedeni de bu."

Ayağa fırladı. "Kütüphaneden çıkarken zahmet edip durup benimle konuşsaydın, böyle bir niyetim olmadığını açıklardım."

"Zaten muhtemelen sana inanmazdım."

"Ama ertesi gün teklifinizi reddetmem size asla böyle aldatıcı bir şey yapmak istemediğimi anlatmış olmalı."

"Beni öptükten sonra fikrini değiştirdiğini söyledi. Belki de çok ileri gittim ya da-"

"Öpüşmeniz iyiydi," diye mırıldandı. "Ama evlenme teklifiniz biraz daha geliştirilebilirdi."

"Doğru." Kadının yüzünü inceledi. "Çünkü ilk etapta bunu yapmak istemediğimi 'açıkça' gösterdim. En azından geçen gece böyle demiştin."

"Bu doğru. Belli ki babamın evinden başka bir yerde olmak ve bana evlenme teklif etmek istiyordun. neden geldiğini bilmiyorum." Kadın ona baktı. "*Benim* sorum da bu. Sen bir düktün. Bir iki kelimeyle her türlü karışıklıktan kurtulabilirdiniz ve kimse buna karşı çıkmaya cesaret edemezdi."

"Şunu belirtmeliyim ki, eğer rütbemi bu amaçla kullanmış , mahvolurdunuz. Teklifi ben yaptığım ve siz reddettiğiniz için sadece bir olarak görüldünüz. Özellikle de üvey annen itibarımı zedelemek için bu kadar çok çalıştıktan sonra."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O sadece herkesin söylediği şeyi söyledi."

"Aslında hayır. O zamana kadar, alışkanlıklarımda İngiliz'den çok Alman olmak dışında pek bir ünüm yoktu. Üvey annen seni bir dükü terk etmekle suçlamamak için bir yol bulmalıydı, bu yüzden insanlara beni çapkınlığım yüzünden reddettiğini söyledi. Böylece patavatsızlığımız farklı bir açıdan görüldü."

Ses tonu alaycı bir hal aldı. "Ben saf bir genç kadından faydalanan kötü kalpli bir orospu köpeği oldum, sen de bana karşı koyan erdemli bakire oldun. Bu onun açısından zekice bir stratejiydi." Brendisini yudumladı. "Ve bir bakıma benim de işime geldi, çünkü toplum kötülerini sever. Ne de olsa dedikoducuların hakkında konuşacakları *biri* olmalı. Üvey annen *senin* hakkında dedikodu yapmamalarını sağladı."

Olivia orada öylece durdu, afallamıştı. "Ne? Hiçbir fikrim yoktu." Ona sertçe baktı. "Bekle, senin ve opera şarkıcılarını ve neşeli dulları fethettiğin, baştan çıkardığın eşlerin ve sık sık gittiğin genelevlerin hikâyelerini okuduğumu biliyorum. Tanrı aşkına, daha dün bir metresin olduğundan bahsettin. Sadece bu da değil, bizden

..

. sonuçlarından korkmadan bu tür faaliyetlerde bulunabilirsiniz. Yani ününüz tamamen üvey annem tarafından yaratılmadı."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama rolü benim için icat ettiğinde, karaktere girmemek için bir neden göremedim. Eğer onun sahte dedikodularına katlanmak zorundaysam, bunu yaparken eğlenebileceğimi düşündüm. Bu şekilde kendi maceralarımı seçebilirdim." Ses tonu düzleşti. "Ama başkasının oyunundaki karakter olmak yerine kendim olmayı tercih ederdim."

Ne kadar garip bir . Yine de tiyatrodan hoşlanıyordu. Ve bunun zavallı adama nasıl hissettirdiğini anlayabiliyordu.

Şüpheli tarafı yeniden ortaya çıktı. Zavallı adam, ha! Kendisine çapkın olarak ünlenmekten hoşlanmadığını söylemiş olabilirdi ama belli ki yine de eğlenmişti. Annesinin bu rolü oynaması için onu bu *kadar* zorlamasına gerek yoktu. "Annemin dedikodusunun senin üzerinde bu kadar etkili olduğunu bilmiyordum. O geceye dair gördüğüm tek şey, seni reddettiğim için bana duyduğu öfke ve bu yüzden incinen gururundu.

Dürüst olmak gerekirse, bu bana mantıklı gelmedi. Hâlâ da gelmiyor. Ben sadece ikimizin de istediği şeyi yapıyordum."

"Reddedilmek istediğim şey değildi. İlk senin için teklifte bulunmaya zorlanmamak istedim. Üvey annen ve benim, kimsenin itibarının zedelenmemesi için işleri koymamızı istedim. Ne yazık ki, tek bir çıkış yolu görebiliyordu. Bu yüzden beni zorladı."

"Ama nasıl? Bunu bana hala söylemedin."

Bakışlarını ona dikti. "Üvey annenin ailemle ilgili bir sırla bana şantaj yaptığını gerçekten bilmiyor muydun?"

Şantaj! Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. "Tabii ki yapmadım. Bunu nasıl düşünebilirsin ki? Ayrıca, annem senin hakkında saklamaya değer ne biliyor olabilir ki?"

"Benim hakkımda değil. Annem hakkında."

Kalbi karnına doğru düştü. "*Annen* mi? Kız kardeşinin balosunda tanıştığım güzel kadın mı?"

"Evet. O güzel kadın ilk kez üvey annenle aynı zamanda sahneye çıkmıştı, hatırladın mı? Ve 'Annene' göre, o zamanlar iyi arkadaşlarmış. Bu yüzden bana ne ile şantaj yapacağını biliyordu."

Bunun üzerine dizleri titredi. Kendini kanepeye bıraktı. "Teklifinizde daha fazlası olduğundan emindim. Sonunda bir pazarlıktan bahsettiğinizi duydum ama-"

"Kapıları dinliyordunuz, değil mi?"

"Bilerek yapmadım. Sadece kapının yanındaki bir sandalyeye düştüm." Omuzlarını dikleştirdi. "Bir anda sindirmem gereken çok şey vardı ve oturmak zorunda kaldım."

Sesi yumuşadı. "Aynen şu anda yaptığın gibi." Kanepede onun yanına oturdu. "Al bakalım. Bundan bir yudum daha al."

Adam bardağı eline sıkıştırmaya çalıştığında, kadın başını hayır anlamında salladı. "Bana şantajdan bahset."

"Eğer içmeyeceksen ..." Konyağı yudumladı, mum ışığında gözleri kararmıştı. "Eğer sana , bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğine yemin etmelisin. Kardeşlerime bile söylemedim. Annem bunu öğrenirse çok üzülür ve ben bunu istemiyorum."

"Ben de öyle." Hiç düşünmeden onun elini kendi eliyle kapattı. "Bana inanmalısın."

"" Kadın elini çekmeye başladığında, Gwyn elini kendi elinin içine aldı. "Bunun farkında olmayabilirsin ama Gwyn ve ben doğmadan hemen önce babamız, aile konağımız Rosethorn'dan Londra'ya giderken bir araba kazasında öldü. Üvey annen onun metresiyle buluşmaya gittiğini iddia edene kadar bu konuda bildiğimiz tek şey buydu. Nereden bildiğini söylemedi ama eğer senin için bir teklifte bulunmazsam bunu tüm dünyaya anlatmakla tehdit etti."

Bunun büyüklüğünü kavradı ve kaskatı kesildi. "Yanlış anlamış olmalısınız. O yapmaz yapmış olması mümkün değil ..."

"O yaptı. Ona sor."

"Sordum! Seni tehdit ettiğini söylerken ne demek istediğini sordum. O da ... seni toplum içinde mahvetmekle tehdit ettiğini söyledi." Bakışları ona doğru kaydı. "Yine de merak ettim-"

"Ben bir dükken ve başka bir dükün üvey kardeşiymen bunu nasıl başarabildi? . Ama annemle ilgili hikayeler yaymasına izin verseydim, bu sadece beni değil, tüm aileyi incitebilirdi. O zamanlar üvey babam bir büyükelçiydi ve suçlamaların üstünde sayılırdı. Nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ders verirdi. Ve Gwyn ... şey .."

Olivia'nın elini sıktı. "Annem bize her zaman babamızın hayatının aşkı olduğunu söylerdi. Gwyn buna inanırdı. *Ben* de inanırdım. Ve gerçekten annemin de inandığını düşünüyorum. Yani babam bir metres tuttuysa, bu tüm evliliklerinin bir yalan olduğu anlamına geliyordu. Annemin yalan olabilecek böyle bir dedikoduya maruz kalmasına izin veremezdim. *Gwyn*'in de buna katlanmasına kesinlikle izin veremezdim."

"Tabii ki hayır. Ama sırf bunu önlemek için neredeyse hiç tanımadığınız bir kadınla evlenmeye razı mıydınız?"

oymalı ahşap taburenin üzerine koyduktan sonra, elini iki elinin arasında tutabilmek için biraz dönerek ona baktı. "Üvey annen bizi birlikte keşfetmeden önce senden yeterince hoşlanıyordum. Seninle evliliğe tahammül etmeyi öğrenebileceğimi düşünmüştüm, çünkü sen ve ben karşı açık bir çekim hissediyorduk. En azından *bu* konuda dürüsttük."

"Ama sonra teklifini reddettim." Adamın başparmağı elinin üzerinde daireler çizmeye başladığında nefesini tuttu. "Hepimizi deli sanmış olmalısın."

Gülümsemeye zorlayarak yakın elini kurtardı ve kolunu kadının arkasındaki kanepenin üst kısmına doğru uzattı. "Üvey annen senin sadece kur yapmaya ihtiyacın olduğunu söylemişti. Belki de haklıydı."

Parmakları şimdi kızın boynuna çok yakındı.

Fark etmemeye çalıştı. "Ben kur istemedim; kimyager olmak istedim." Daha önce söylediği bir şey kafasına dank etti. "Evlenme teklif etmeyi reddederek beni 'mahvetseydin', aslında çok mutlu olurdum. Hayatımın geri kalanında kimyadan başka bir şey yapmamamı sağlardı."

Gözlerini ona dikti. "Seni mahvolmaktan kurtarmayı reddettiğim için en ufak bir hakarete uğramazdın, değil mi?"

"Belki bir ya da iki günlüğüne." Adam daha yakına eğildiğinde, kadının nefesi kendine rağmen hızlandı. "Kimya üzerine ilk önemli makalem yayınlandığında bunu unutmuş olacaktım."

"Yapar mıydın? Gerçekten mi?" Parmağını ensesinde hafifçe gezdirdiğinde, kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Sanki bunu gibi, sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Kimya ve kur yapma birbirini dışlamak zorunda değil, biliyorsun. Bayan Fulhame'i al. 'Bayan' sadece gösteriş için değilse, hem kimyayı hem de evliliği açıkça yönetiyor."

Olivia onun sözlerinin -ve samimi hareketlerinin- içinde yarattığı heyecanla savaştı. "Kocasını bir doktor. Rütbe ve konum olarak eşitler." *Ve gecelerini bir metresle ya da kulübünde kumar oynayarak geçirmiyor.* Thorn şeytani parmağını kadının çenesine götürüp başka tarafa bakmasını engelleyince kadın titrek bir sesle ekledi: "Seninle benim durumumuz pek aynı değil."

"Ama yine de bana tokat atmıyorsun. Ya da odadan fırlamıyorsun. Ya da baldızım için ağlamıyorsun."

Haklıydı, lanet olsun ona. "Çünkü uslu duracağına söz vermiştin," diye belirtti.

"Verdiğim sözleri her tutmam," dedi ince bir gülümsemeye. "Ben bir orospu köpeğiyim, unuttun mu?"

"Ama ben bir fahişe değilim." Ve artık onun kötü kiŝilięinden de emin değildi. Annesinin ona şantaj yapması hakkında söyledikleri Olivia'nın onun hakkında bildiğini sandığı her şeyi sorgulamasına neden olmuştu.

"Hayır, değilsin," dedi. "Daha da acısı."

"İstediğin bu mu? Bir fahişe mi?"

"Pek sayılmaz." Dudaklarının bir köŝesi yukarı kıvrıldı. "Her zamanki gibi, sahip olamayacağım şeyi istiyorum."

Sözler onu aşağı ısıttı. Gerçekten de kanı biraz daha ısınsa alev alev yanacaktı. "Bu konuda yalnız değilsin. Benim için iyi olmayanı istemem dışında."

"yle mi?" Gözleri yanan bakır klorürün erimiŝ mavisiydi. "O zaman dn bıraktığımız yerden devam edersek biz de aynı derecede suçlu oluruz."

Sonunda onu öptü, bir kadına ihtiyaç duyulduğunu, istendiğini ... arzulandığını hissettiren o yavaş, duygulu tarzıyla. Bunun kadınlardan istendiğini almaya alıŝmıŝ bir adamın yarattığı bir yanılsama olmasından hâlâ korksa da, yanıldığını ummaktan kendini alamıyordu.

Onu öpmeye devam ederken, elini pantolonundaki sert çıkıntının üzerine koydu ve sonra elini kullanarak eteklerini bacaklarından yukarı kaydırmaya başladı.

"Kapı hâlâ açık" diye fısıldamak için ağzını yırttı.

Kıkırdadı. "Bunu fark etmeyi sana bırakıyorum, tatlım. Gecenin bu saatinde bu katta kimse yok. Akşam uŝaęımı gönderdim, hizmetçiniz muhtemelen üst kattaki yatak odanızda sizi beklerken uyukluyordur ve Grey ile Beatrice st kattaki yatak odalarındadır. Yani endişelenmenize gerek yok."

"Yakalanma eğilimimiz göz önüne alındığında, kapı kapalı olsaydı yine de daha az huzursuz hissederdim." Ayağa kalktı. "Ben yaparım."

Aceleyle koridora baktı ve orada kimsenin olmadığını görünce kapıyı kapattı. Ama kanepeye doğru geri döndüğünde, adamın çoktan önünde olduğunu gördü.

"şimdi, nerede kalmıŝtık?" diye homurdandı.

Onu kapıya yaslayarak öyle bir tutkuyla öptü ki, bu pŝ onun kemiklerini eritti. Kalın etinin bastırdığını hissetti,

adamin ne istediğini hatırladı ve eliyle adamin belirgin çıkıntısını kapattı.

"Oh, Tanrım, evet," diye fısıldadı. "Oramı okşa. Lütfen, tatlım."

Kadın bunu yapmaya başladığında, adam onu öpmeye devam etti ama daha önce hiç göstermediği bir vahşilikle. Bu onu korkutmalıydı ama tek yaptığı onu daha çok arzulamak oldu. Sonra elini eteklerinin altından geçirerek tamamen çıplak olduğu kalçalarının arasına soktu. Nefes nefese kalmıştı, öfkeyle değil ama adamin ne yapabileceğini bekleyerek. Ve onu orasından kavrayıp yavaşça ve duyusal bir şekilde ovmaya başladığında, elinin altında parçalanacağından emin olduğunu düşündü.

Çok *iyi* hissettirdi. İnanılmaz derecede zevkliydi. Kadın daha fazlasını istemek için adamin eline doğru sallandı ve adam kadının dudaklarına kıkırdadı.

Adamin okşadığı yer kaygan ve ıslaktı, gerçi vücudunun bu hale nasıl geldiğini kimse tahmin edemezdi. Ama adamin okşamaları zaten onu kavuran alevleri körükledi ve ne tür olduğunu bilmese de tatmin olmak için can atmasına neden oldu.

Görünüşe göre ne tür olduğunu biliyordu, çünkü bir parmağıyla buklelerini ayırdı ve sonra içine daldı. *İçine!*

Ve çok lezzetliydi. Çıldırtıcıydı. Şimdiye kadar yaşadığı en egzotik duyguydu.

"Bekle," diye mırıldandı ve boştaki eliyle pantolonunun paçasını açıp donunun düğmelerini çözmek için aşağı uzandı. Sonra kadının kendisini okşamakta olan elini tutarak içeri çekti, böylece kadın da onun çıplak bedenini okşayabilecekti. "Yakala, sana yalvarıyorum."

O da öyle yaptı. Ve adamin tahrik olmuş penisi kadının elinde daha da sertleşti.

Adam inledi ve kadın onun acı çekmesine neden olduğundan emin bir şekilde bıraktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Elini geri koyarak, "Bana zarar vermiyorsun, yemin ederim. Sadece çekmeye devam et. Çok sert değil. Evet, *evet!* Aynen böyle." Kulağına bir öpücük kondurdu. "Bu inanılmaz bir his, tatlım. İnanılmaz. Tahmin bile edemezsin."

"Bende ... biraz var," diye soluk soluğa kaldı çünkü adamın parmağı daha da cesaretlenmiş, okşamak için onu aklını başından alan sert bir nokta bulmuştu.

"Hoşuna gitti, değil ?" Nefes alış verişi de düzensizdi ve her geçen an daha da düzensizleşiyordu.

"Söyleyemiyor musun?" diye . Nasıl olduğunu tam olarak bilmese de her an patlayabileceğini düşünüyordu. "Bu ... sen"

Söyleyecek bir şey . "Evet, hoşuma gitti."

Boğuk bir kahkaha atarak onun boynuna sarıldı. Aniden odayı sarsacak kadar yüksek bir patlama sesi duyuldu.

Geri çekildi ve elini kadının bacaklarının arasından çekti. "*Bu* da neydi böyle?"

Yarım saniyeliğine, belki de patladığını düşündü. Ama tabii ki bu çok saçmaydı. Dürtülerinin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak elini adamın çekmecelerinden çekti. "Buralarda kimse havai fişek patlatmıyor, değil mi?"

"Ekim ayında mı? Hayır."

Adam pantolonunu bağlarken kadın da eteklerini aşağı çekti. İkisi de aceleyle pencereden dışarı baktı ve kızın kalbi sıkıştı.

Yeni laboratuvarı artık yoktu. Alevler mandırayı sarmış, gökyüzüne sıçramıştı. Ara sıra başka bir kimyasal serbest kalıyor, mavi, yeşil ya da mor renkte yanıyordu. Olivia bunun güzel olduğunu düşünebilirdi... eğer tüm umutları için ölüm anlamına gelmeseydi.

"Örneklerim!" diye bağırdı ve kapıya doğru koştu.

Ama Thorn ona yetişmeden önce ancak koridora kadar gidebildi. "Hayır, güvenli değil. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki oradaki tüm kimyasallar henüz yanmamış olabilir. Eğer güherçile patlarsa ya da-"

"Endişelenmeniz gereken şey güherçile değil. Sodyum hidroksit gibi yanmasına hiç izin verilmemesi gereken ama muhtemelen zaten yanmakta olan şeyler var. *Bunun* dumanı da zehirlidir."

"Sodyum hidroksit nedir?" diye sordu.

"Siz onu kül suyu olarak bilirsiniz."

"Lanet olsun. Ateşte kül suyunun iyi olmayacağını ben bile biliyorum." Alt kattan gelen sesler hizmetkârların alarma geçtiğini gösteriyordu. Thorn ona, "Burada kal," dedi. "Hizmetçilere ateşin kendi kendine sönmesini beklemelerini söyleyeceğim. Evden yeterince uzakta ve yeterince yüksekte.

başka bir şeyi tutuşturmaması gerekir."

Adam aceleyle merdivenlerden indi ve kadın da onun peşinden koştu. İster kabul etsin ister etmesin, ne yaptığını bilmiyordu, bu yüzden ona ihtiyacı vardı.

Dibe yaklaştığında hizmetçilerden biri bağırdı: "Hanımefendi, ateş o kadar sıcak ki yanına yaklaşamıyoruz. Şöminede yanan kömürler falan bırakmış olmalısınız."

"Ben başlatmadım, yemin ederim," diye itiraz etti. "Kömürleri suyla ıslatmaya her zaman dikkat ederim ve asla bir mumu yanar halde bırakmam-"

"İşte ihtiyacımız olan şey su!" diye seslendi başka bir uşak. "Kovalar dolusu su!"

"Hayır!" diye bağırdı, önerilerde bulunan hizmetkârların ani gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışarak. "Bu durumu daha da kötüleştirebilir!"

Ama kimse onu duyamıyordu. Grey ve Beatrice merdivenlerin başında belirdiğinde, hizmetkârlar efendilerine bir şeyler yapmaları için seslendiler. Grey'in çarpık düğmeli banyosuna ve dağınık saçlarına bakılırsa yeni uyanmıştı ve hâlâ neler olup bittiğini anlamamıştı, bu yüzden onlara bir faydası dokunmayacaktı.

Sonra Thorn merdivenlerde daha yükseğe çıktı ve herkesin dikkatini çeken kulak tırmalayıcı bir ısıklık çaldı. Gürültü kesilince şöyle dedi: "Yangın yanan kimyasallardan oluşuyor. Bu yüzden Bayan Norley'i dinlemeliyiz, çünkü kimyager o ve patlayan da onun laboratuvarı. Olaylarla nasıl başa çıkılacağını herkesten daha iyi bilir."

Ona açıkça saygı göstererek kenara çekildi, ardından Grey ve Beatrice'i durumdan haberdar etmek için aceleyle merdivenleri çıktı.

"Size yalvarıyorum," dedi Olivia, "hiçbir şeyi suyla ıslatmaya çalışmayın. Bu kimyasalların bazıları ateşte zararsızdır ama suda patlar. Diğerleri havada patlar. Eğer ateşe yaklaşmak *zorundaysanız* -ki açıkçası tavsiye etmem- söndürmek için tuz ya da kum kullanın."

Bir uşak ona "Neden yanına yaklaşmamalıyız hanımefendi?" diye sordu. "Çünkü hangi kimyasalların yandığına bağlı olarak, zehirli O alevlerden gazlar yükselecek ve bunlardan hiçbirini solumak istemezsiniz."

Bir başkası da şöyle bağırdı: "*Onu* neden dinliyoruz ki? Yangını ilk başlatan o zaten."

Olivia sinirlendi. "Yemin ederim yapmadım-"

"Bayan başlatmadı!" diye seslendi başka bir adam. "O çocuk başlattı."

Bu herkesi şok ederek sessizliğe büründürdü.

"Ne çocuğu?" Thorn adama sordu. O ve Grey aceleyle merdivenlerden indiler ve hamile olduğu her halinden belli olan Beatrice'i geceliği ve sargısıyla merdivenlerin başında bıraktılar.

"Dışarıda biraz hava alıyordum, Majesteleri, o sırada bir çocuk gördüm - on beş yaşından fazla olamazdı - eski mandıradan kaçıyordu. Ona durması için ama sonra her yer patladı ve onu gözden kaybettim."

Hizmetkârlar kendi aralarında mırıldanmaya başlayınca Grey Thorn'a döndü ve sesini alçalttı. "Sence gerçeğe çok yaklaştı mı olabilir miyiz? Birileri bunu engellemek için Bayan Norley'nin laboratuvarını havaya uçuracak kadar ileri gidebilir mi?"

Thorn'un rengi soldu. "Sanırım bu mümkün."

Olivia başını salladı. "Hangi kimyasalları tutuşturacaklarını bilmeleri gerekir ve-"

Thorn alçak bir sesle, "Hiçbir şey bilmelerine gerek yok," dedi. "Laboratuvarınızda sadece bir kavanozu devirerek yangın çıkarmıştım, hatırladınız mı?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Grey.

Thorn'a bakarken yanakları kızardı. "Bekle, ona söylemedin-"

"Ona yanlışlıkla bir kavanozu devirdiğimi söyledim, ki bu doğru." Thorn hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Olivia, bu adam, her , sadece kavanozları kırarak ve etrafa bir şeyler fırlatarak bir patlama başlatmış olabilir mi?"

"Kesinlikle. Ama çalışan bir laboratuvar da bulunabilecek türden kimyasallar düşünüldüğünde, bu onun için çok aptalca olurdu."

"Burada kimyagerlerle uğraşmıyoruz, tatlım," dedi Thorn, kardeşinin önünde sevgi sözcüğünü kullandığının farkında bile değildi. "Yani, çocuğun ne hakkında o kadar çok şey bilmesi mümkün değil."

Thorn ön kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldi ve hâlâ yanmakta olan ateşin bulunduğu laboratuvara doğru baktı. Kadın da onu takip etti.

"Hiçbir şey yapmazsak kendi kendine sönecek mi?" sordu.

"Sanırım öyle."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Emin değil misin?" "Nasıl ? Daha önce bir laboratuvarın patladığını hiç görmedim."

"Doğru," dedi aceleyle. "Tabii ki hayır. Ama en iyi hareket tarzımızın onu kendi haline bırakmak olduğuna inanıyorsunuz."

"Evet, kesinlikle. Şükürler olsun ki bu gece çok az rüzgâr , bu yüzden kıvılcımların diğer binaların çatılarına sıçrama ihtimali pek yok. Yangının sönmesi çok uzun sürmez ve Grey'in de yangının daha çabuk sönmesi için adamlarının zehirli dumandan boğularak ölmesine ihtiyacı yok."

Grey arkalarından gelirken, "Ben kesinlikle bilmiyorum," dedi. "Ama en azından yapılabilecek iki şey var."

Hizmetkârlarına dönerek, birkaçına laboratuvarı tahrip etmiş olabilecek delikanlıyı aramalarını, da sırayla yangının mandıra dışında hiçbir şeyi tutuşturmamasına dikkat etmelerini emretti.

Sonra da herkese yatmalarını söyledi.

Hizmetçiler çeşitli görevlerini yapmak üzere dağılırken Grey ona döndü. "Buna sen de dahilsin Olivia. Laboratuvarda geç saatlere kadar kalmış olmalısın çünkü Beatrice ve ben emekli olduğumuzda sen hâlâ dışarıdaydın. Ama herkes gibi senin de uykuya ihtiyacın var."

"Onu dinleyin," dedi Thorn.

"Uğruna çalıştığımız her şeyi kaybetmişken nasıl uyuyabilirim?" dedi. "Örnekler gitti ve kalıntılardan geriye kalanları kullanabileceğimizi sanmıyorum."

Grey yatıştırıcı bir sesle, "Buzhanede hâlâ o numune seti var," dedi.

İçinde bir umut "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kahretsin, sana söylemeyi unuttum," dedi Thorn. "Adli tabip, duruşma için yeni örneklerle ihtiyacımız olabilir diye her şeyi ikiye böldü. Sen sadece yarısını aldın. Bu öğleden sonra örnekleri getirdiğimde bir şey söylemek istedim ama ..."

"Seni içeri almazdım," dedi.

"Bu gece bahsetmediğim için özür dilerim."

Gülümsedi. "Umurumda değil. Bu harika bir haber! Deneyleri hala yapabilirim! Tabii ki, bir adam ayarlamamız gerekebilir."

Geceleri laboratuvara göz kulak olun ve yeni kimyasallar ve ekipman göndermemiz gerekecek." Aklına yapılması gerekenler geldi. "Aklıma gelmişken hemen bir liste yapmalıyım. Günlüklerim ve defterlerim de yukarıda, Tanrı'ya şükür güvendeler.

"Tüm bunları sabah konuşuruz." Thorn, Grey'e kasvetli bir bakış attı. "Şimdilik dinlenmelisin Olivia."

Kendisiyle ilgilenmesinden gurur duymamaya çalışarak çenesini uzattı. "Alışveriş listelerimi yaptıktan sonra."

"Önce," dedi Thorn sertçe. "Yoksa yemin ederim günlüklerinizi ve defterlerinizi yarına kadar kilitlerim."

O da yapardı. İkisi bir şeylerin peşindeydi. Bunu anlayabiliyordu.

"Çok iyi, madem ısrar ediyorsun," diye mırıldandı. "Ama sadece yangın daha da kötüleşirse beni getireceğine söz verirsen."

"Yemin ederim," dedi Thorn. "Şimdi defol git."

İç çekti. Ama yangın sönene kadar yapabileceği başka bir şey yoktu. Ayrıca, Grey'in de tahmin ettiği gibi, sadece uzun bir gün için değil, duyguları da çılgınca dalgalandığı için çok yorgundu. Her ne kadar yeni laboratuvar için malzeme toplamaya başlamayı çok istese de, yorgunluğu onu ele geçirmeye başlamıştı.

Bu yüzden her şeyi yarın sabaha erteleyecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Thorn uzakta durmuş, neredeyse şafak sökene kadar devam eden yangının kalıntılarını inceliyordu. Orada burada bir yığın şey ya yanıyor ya da kısa süreliğine parlıyordu ve arada sırada bir tutam duman çıkıyordu. Ama alevler büyük ölçüde sönmüş gibiydi, yine de Olivia'yla konuşana kadar hiçbir şeyden emin olamazdı.

Sanki onu hayalinde canlandırmış gibi, birden onu yanında hissetti. Çok hafif olan kokusu onu varlığından haberdar etti. Laboratuvarın onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, laboratuvarın yıkılışını görmenin onu nasıl etkilediğini ancak hayal edebilirdi.

"Erken kalkmışsın," dedi sesinde bir tutuklukla. Adam onunla yüzleşti. "Sen de öyle."

Diğer tipik genç bayanlar gibi, güzel ve kırılgan bir tül elbise giymişti. Ancak üzerine örttüğü yeşil yünden yapılmış sağlam şal, onun tipik bir genç bayandan daha dirençli olduğunu gösteriyordu. Burada, laboratuvarının başına gelenlerden sonra bile devam etmek için can atıyordu... hatta önüne serilen yıkıma rağmen.

Bu ona ilk tanıştıkları zamanı hatırlattı. . . ve dün geceki o ilk buluşmayla ilgili ifşaatları. O asla görüldüğü gibi biri değildi. Bunu hatırlamak en iyisiydi.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu.

"Biraz. Sen uyudun mu?"

"Biraz," diye yalan söyledi. Grey'le birlikte ne yapacaklarına karar vermek için epeyce uzun bir süre uyumamışlardı ve şimdi ona kararlarını onsuz söylemek zorundaydı. Onun yeni planlarına uyacağından emin değildi. Ama bunu açıklamadan önce ... "Ne düşünüyorsun? Yangın büyük ölçüde söndü mü?"

"Öyle görünüyor."

"Yakına gitmek güvenli mi? Grey'in şurada bir torba tuzu var," dedi, ateşten biraz uzakta bir yeri göstererek, "ama burada kum bulmak kolay değil. Sahile göndermemiz gerekecek."

"Buna gerek yok. Grey uşaklarının hala yanmakta olanların üzerine serpmesini isterse, tuz son parçaları söndürmeye yetecektir."

"Güzel."

Bir süre közlere baktı, sonra omuzlarını . "Grey artık tehlikeleri bildiğine göre, arazisinde laboratuvar olarak kullanabileceğim başka bir bina var mı? Dün gece uyuyamadığımda kimyasalların ve laboratuvar ekipmanlarının listesini yaptım ama artık neyi nasıl test edeceğimi tam olarak bildiğim için listeyi kısaltmaya özen gösterdim."

"Kalmıyoruz," diye araya girdi.

Kız şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki birileri bu testleri yapmadığınızdan emin olmak istiyor," dedi. "Grey ve ben, laboratuvarınızı dağıtan delikanlının, her kimse, Grey'in babasını zehirleyen kişi tarafından kiralandığını düşünüyoruz. Yani burada kaldığınız sürece tehlikeyesiniz."

"Neden ben-"

"O şeytan içeri girdiğinde sen de içeride olabilirdin," dedi boğuk bir sesle. Birinin onu öldürmeye cüret edebileceği düşüncesi kanını buza çevirdi. "Şu anda o korların içinde yatıyor olabilirdin."

Elini onun koluna koydu. "Evet, ama değildim ve değilim." "Henüz değilsin. Ama devam etmek istediğini öğrendikten sonra, bu ... bu *göt* laboratuvarınızı yok etmekten daha kötüsünü yapmaya karar verebilir. *Sizi* yok etmeye karar verebilir." omuzlarından yakaladı ve sarsma isteğine güçlkle karşı koydu. "Ve bu ne Grey'in ne de benim almak istediğimiz bir risk."

Gözlerinde acı parlıyordu. "Bana söz hakkı vermeden deneylerime öylece son mu vereceksin?"

Söylediklerini nasıl algıladığını anlaması bir dakikasını aldı. "Özür dilerim. Kendimi pek iyi ifade edemedim. Hiçbir şeye son vermiyoruz. Sadece deneyleri başka bir yerde yapmak için sizi uzaklaştırıyoruz."

Yüzü temizlendi. "Ah." Yıkımı daha yakından görmek için oraya doğru yürüdü. "Patlamaya kötü niyetli bir 'delikanlının' neden olduğuna emin misin? Düzgün yapamadığım bir şey ya da testlerimde gözden kaçırdığım ve kendi kendine tutuşan bir kimyasal kalıntı olmadığından?"

"Bundan eminiz. Kırılan camlar ve boşaltılan konteynırların patlamadan kaynaklanmış olması mümkün olsa da, sağlam kapı ve kapı çerçevesinin altında bulunan mandıra kilidinin patlamadan önce bir balyozla parçalandığı açık. Bunu biliyoruz çünkü çekici enkazda bulduk. Görünüşe göre, delikanlı canını kurtarmak için acele ederken onu geride bırakmış. Muhtemelen bir kimyasalın alev aldığını görmüş ve her yerin yanabileceği korkusuyla dışarı kaçmış. Patlayacağı hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim."

"Ben de öyle."

"Bunun farkındayız."

"Tanrıya şükür benim hatam değildi." Sonra bunun kulağa ne kadar duygusuzca geldiğini fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ben sadece-"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Hiç kimse bu düzeyde bir yıkımdan ya da masum insanları yakıcı kimyasallara maruz bırakmaktan sorumlu olmak istemez. Ve siz asla bu kadar pervasızca davranmazsınız."

Yine de öyle olmamasını umuyordu. Çünkü tüm bu girişimin ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında *hiçbir* fikri yoktu. O ve kardeşleri zaten dört adamın kötü adamın amacına hizmet etmek için ölmüş olabileceğine inanıyordu. Bir kadın daha bu alçak için hiçbir şey ifade etmezdi.

Ellerini paltosunun ceplerine sokarak ekledi, "Bu yüzden işini yapman için daha iyi bir yer bulduk. Kimsenin bilmediği daha güvenli bir yer."

Ona şüpheyle baktı. "Peki bu yaratılışın neresinde ?" "Benim mülkümde. Berkshire'da."

Bu fikre şaşıracağını ve belki de karşı çıkacağını tahmin etmişti. Kadından yükselen acı kahkahayı değil. "Annemin *bu konuda* ne düşüneceğini ancak hayal edebilirim," dedi.

"Hiçbir şey düşünmeyecek, çünkü bundan haberi olmayacak. Kimse bilmeyecek. Mesele de bu zaten. Buraya ziyaret için geldiğinizi pek çok kişi bildiğine göre, bunu herkes yapmış olabilir. Bu yüzden,

İşiniz bitene kadar, sizin için tek güvenli yer kimsenin sizi beklemediği bir yerdir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sen de bunun için en iyisinin kendi mülkünü olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

"Oh, hadi ama, Thorn, bu-"

"Güven bana, Grey ve ben tüm planımızı düşündük. Bugün Grey'in faytonuyla Londra'ya gideceğim. Sen yarın ayrılacaksın, görünüşte eve dönmek için. Herkes Grey ve Beatrice'in seni bir hizmetçi eşliğinde Grey'in arabasına bindirerek büyük bir gösteri yaptığını görecektir. Kötü adamımızın yeni bir laboratuvar kurmaya karar verdiğimizde tekrar denemek için etrafta dolaşma ihtimaline karşı haberin Sudbury'de yayıldığından emin olacağız."

Harabelerin önünde volta attı. "Ama aslında benimle Gwyn'in şehirdeki evinde buluşacaksın. Gwyn'in kocası Binbaşı Wolfe bir tür araştırmacıdır, bu yüzden onu buraya göndereceğim ve bunu yapan delikanlı hakkında neler bulabileceğine bakacak." Yıkımı işaret etti. "Bu arada Londra'da laboratuvarınız için daha fazla malzeme ve ekipman satın alınmasını bizzat denetleyeceğim. Şansımız yaver giderse, bir ya da iki gün içinde Londra'nın güneyindeki Berkshire'da bulunan Rosethorn'a doğru yola çıkabiliriz."

Dudakları bir çizgi halinde gerildi. "Biri seninle seyahat ettiğimi öğrenirse, bırak malikanende kalmayı, mahvolacağımı biliyorsun."

"Gwyn'in şaperonluk yapmak üzere bizimle geleceğini söylemeyi unuttum mu? Planımızın güzelliği de bu. Senin için hiçbir risk yok. Kimyasalların patlaması riski dışında."

Onun yarı şaka sözlerini duymazdan geldi. "Leydi Gwyn ya da Binbaşı Wolfe'tan bunu yapmalarını istediniz mi?"

"Henüz değil, ama onları tanıyorum. Yardım edecekler."

"Peki ya ? Ya da bir sebepten dolayı yapamazlarsa?"

"O zaman ailemin başka bir üyesine sorarım, belki de Heywood'un karısına. Eğer kaçınabilirsem anneme sormak istemiyorum. Ona bunu neden yaptığımızı bile söylemedik."

Olivia'ya soruşturmalarıyla ilgili her şeyi de anlatmamışlardı. Bunu yapmak için bir neden yoktu. Soruşturmanın bu kısmı bittiğinde ona ihtiyaçları kalmayacaktı.

Aslında, o Berkshire'dayken ve kız da deneylerini yaparken, babasının araba kazasını araştırmayı planlıyordu. Kaza, malikâneye yeterince yakın olduğu için hâlâ yerel polis memurunun yetki alanındaydı. Bir yıl öncesine kadar bunu araştırmak için hiçbir nedeni yoktu. Otuz yıl önce kimse cinayetten şüphelenmemişti. Thorn hâlâ cinayet olduğundan emin değildi. Ama bunu eleme zamanı gelmişti.

Ve belki de bu onu, uyanık olduğu her anı onu baştan çıkarmaya çalışarak geçirmekten alıkoyabilirdi.

"Her neyse," dedi Olivia'ya, "Gwyn'in bizimle seyahat edeceğinden ve sana eşlik edeceğinden eminim. Ben ailedenim ve o da senin için önemli olduğunu biliyor-" Tanrı'ya şükür, "ben" demeden önce kendini tutmuştu. "Grey ve Beatrice'e."

Gözlerinin onu incelediğini hissedebiliyordu.

"Sadece Grey ve Beatrice'e mi?" diye sordu .

Tanrım, ona böyle bir soru sorabilirdi. Gözlerini yıkımın üzerine dikti. "Ve tabii ki ailenin geri kalanına."

Korkak. Ama kimsenin, özellikle de en sevdiği eğlencesi tehlikeyle dans etmek olan bir kadının çok yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Eğer o adam içeri girdiğinde kadın laboratuvarla olsaydı...

Anında gerilerek bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Grey ve ben seni işini yapmanı engellemeye çalışan her kimse ondan korumak için başka bir yol düşünmüyoruz. Kötü adam vazgeçtiğimizi düşündüğü sürece seni rahat bırakacaktır. Ve hepimizin istediği de bu. Belli ki sinirlerinize dokundunuz ve şimdi katil size odaklanmış durumda."

"Harika," dedi kuru bir sesle. "Hayatımı tamamlamak için tam da ihtiyacım olan şey."

"Özür dilerim," dedi ve ciddiydi. "Eminim Grey bunun tehlikeli bir teklif olacağını hiç . Biliyorum, ben de beklemiyordum."

" değil. Neyi ettiğimi biliyordum." Titredi. "Çoğunlukla, her neyse."

Kadının yüzünü inceledi. "Yeni bir laboratuvarla her şeye yeniden başlamaya hazır olduğuna emin misin? Yoksa bu olay kararlılığınızı mı sarstı?"

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "*Böyle* düşünüyorsanız beni çok iyi tanımıyorsunuz. Kararlılığımı sarsan çok az şey vardır."

"Yine de bu sefer laboratuvarı eve daha yakın bir yere kurmayı ve bir koruma yerleştirmeyi planlıyoruz."

"Pahalı malikaneni ateşe vereceğimden korkmuyor musun? Yaşadığınız yere bu kadar yakın bir yerde kimyasallarla oynamama izin verdiğiniz için çok cesursunuz."

"Hiç cesur değilim. Ne zaman bir kimyasalın kazara başka bir kimyasalla karışıp 'bum' diye patladığını düşünsem kalbim duracak gibi oluyor." "Pahalı" malikânesinin herhangi bir bölümünden çok onun için. "Ama madem devam etmeye kararlı görünüyorsun-"

"Ki ," dedi sert bir sesle.

"Öyle olacağını biliyordum," diye karşılık verdi, "bu konuda seninle tartışmanın bir anlamı yok gibi görünüyor."

"Beni düşündüğünden daha iyi tanıyorsun."

Cilveli gülümsemesi ona dün gecenin yarısını tatmin edilmemiş bir arzusun ıstırabı içinde geçirdiğini hatırlattı. Bilinmeyen bir kötü adamın ona yönelik tehdidi hakkında endişelenerek geçirdiği zamanla birleştiğinde, hiç uyumamıştı.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bir göz attıktan sonra onu öpmek için başını eğdi. Elbette sadece onu rahatlatmak için. Hepsi bu kadardı.

Ama o bunu yapamadan, lanet olası kardeşi patikadan onlara doğru yürüdü. "Anladığım kadarıyla planımızı Olivia ile tartışıyorsun? O da kabul etti mi?"

"Evet," dedi Grey'e. "Thorn'un Leydi Gwyn'i refakatçim olması için ikna etmesi ve ikinci laboratuvarımı kurmak için ihtiyacım olan her şeyi temin etmesi şartıyla."

"Joshua'yı buraya davet etmesi ve Gwyn'e Thorn'un oraya doğru yola çıktığını bildirmesi için Londra'ya birini gönderdim bile," dedi Grey. "Ve neyse ki bana verdiğin, laboratuvarında nelere ihtiyaç duyulduğuna dair listeyi sakladım. Thorn malzemelerin satın alınmasını denetlemeye başladığında ona başvuracak. Yani yarın ya da ertesi gün yola durumda olmalısınız."

"Peki ya annem bu ani plan değişikliğinden haberdar olursa? Ya Londra'da bana rastlarsa ya da buralı birinden duyarsa?"

"Hâlâ Londra'da mı?" Grey sordu. "Herhalde şimdiye kadar ülkeye dönmüştür."

Olivia'nın yüzü aydınlandı. "Bu doğru. Aslında sezon olmadığını unutmuşum. Annem Londra'ya sadece Leydi Gwyn'in balosunda bize katılmak için geldi."

"Dahası," dedi Grey, "Carymont'tan Londra'ya gittiğinizi üvey annenize kimin söyleyeceğini düşünemiyorum. Hizmetçilerim de dahil olmak üzere buradaki herkes Surrey'deki evine gittiğinden haberdar olacak, o zaman neden Leydi Norley'e bir şey söylesinler ki?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi. "Umarım haklısındır."

Thorn da öyle. Çünkü barones onu tekrar Olivia'yla yakalarsa ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ve bu sefer Olivia'ya yaptığı evlenme teklifini, Olivia'nın gerçekten kabul etmesi için tatlandırmak isteyebilirdi.

Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Olivia'nın evlilikle ilgili bazı beklentileri vardı ve bunlardan biri de bunun medeni bir birliktelikten çok daha fazlasını ifade etmesiydi. Aşkı ve onun gerektirdiği her şeyi istiyor gibiydi. Ve adam ona bunu sunamazdı.

Olivia, ayrı kaldıkları gün ve gece boyunca Thorn'u özleyeceğini ummuştu. Ama Beatrice ve Grey onu yolculuk hazırlıkları ve eşyalarını toplamakla o kadar meşgul etmişlerdi ki onu düşünmeye bile fırsat bulamamıştı.

Yanında gönderdikleri hizmetçiyle yola çıkana kadar, arabanın onsuz çok daha az neşeli göründüğünü fark etmedi. Ve tabii ki arkadaşları olmadan da. Bir laboratuvarı *olduğunda* yapacaklarına hazırlık olarak defterlerini ve dergi makalelerini gözden geçirerek kendini eğlendirdi. Ama rekor bir sürede Londra'ya ulaştıklarında rahatlamıştı. Tek umudu Grey'in ailesinin onu korumak için çektiği onca zahmetten sonra sonunda arsenik zehirlenmesini doğrulayabilecek ya da ekarte edebilecek olmasıydı.

Neyse geçen hafta balo için Leydi Gwyn'in evine gitmiş ve kendini çok iyi hissetmişti. Yine de ailesinin genellikle sezon için kiraladığı ev Londra'nın daha az şık ve daha az pahalı bir bölgesindeydi, bu yüzden Mayfair'de olmak büyük bir değişiklikti. Kendisini kesinlikle dışında unsurunun içinde hissetti.

Şık cepheleri ve pahalı arabaları olan bir mahalle, ama bunu göstermemesi gerektiğini biliyordu.

Ancak uşak Grey'in arabasından inmesine yardım eder etmez Leydi Gwyn yanı başında belirdi ve onu geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Sonunda burada olmanıza çok sevindim, Bayan Norley."

"Lütfen bana Olivia de. Herkes öyle der."

"O zaman herkes bana Gwyn dediğine göre sen de demelisin. Görünüşe göre birlikte çok zaman geçireceğiz."

"Gerçekten de öyle."

"Ama bunu kendi başıma çıkarmak zorundaydım. Thorn bana gelişinizden bahsettiğinde, ziyaretinizin nedenini açıklayamadı. Bunu kocamdan zorla öğrenmek zorunda ."

"Ah, canım," dedi Olivia. "Umarım aranızda herhangi bir anlaşmazlığa neden olmamışımdır."

"Bunun için bir an bile endişelenme. Joshua benimle güreşerek bir şeyler öğrenmekten hoşlanıyor. Ve eğer burada olsaydı bunu onaylardı." Olivia'nın elini kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı. "Ama tabii ki burada değil, çünkü Grey'in laboratuvarınızı havaya uçuran adamı bulmasına yardım etmek için Carymont'a gidiyor, değil mi?"

"Oh, evet, ve eminim-"

"Her şeyi koyacaktır, güven bana," diye devam etti Gwyn, sanki Olivia hiç konuşmamış gibi. "Yine de tüm bunlar olurken dehşet içinde olmalısın!"

"Şey, daha ziyade-"

"Thorn ve Grey'in ilk böyle bir risk aldıklarına inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "En başından Joshua'dan kendilerine katılmasını istemeliydiler. Kocamla tanışmıştın, değil mi?"

"Evet. Çok-"

"Ama tabii ki onunla tanıştınız. Geçen hafta buradaki baloda. Aklım nerede bilmiyorum."

Tam en üst basamağa ulaştıklarında arkalarından yeni bir ses duyuldu. "Ben de senin aklının nerede olduğunu bilmiyorum kardeşim. Belki de zavallı Bayan Norley'e cevap beklemeden sorup durduğun sorularla geri dönmüşsündür."

"Thorn!" Gwyn ona dönerek şöyle dedi. "O geldiğinde burada olmayı planladığını ."

"Laboratuvarı için tehlikeli kimyasallar ve komik görünümlü cam ampuller almakla biraz meşguldüm. Ama sonunda hepsi Rosethorn'a doğru yola çıktı, yani yarın yola çıkabiliriz." Olivia'nın bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Yolculuğunuzdan sonra dinlenmek için biraz zamana ihtiyacınız yoksa, Bayan Norley?"

"Hayır, gerçekten. Yeniden başlamak için sabırsızlanıyorum."

Thorn kız kardeşine "Bu iş böyle yapılır Gwyn," demeden önce ona göz kırptı. Bir soru sorarsın ve sonra karşıdaki kişinin sana cevap vermesini *beklersin*." Gwyn gözlerini göğe kaldırdığında Olivia'ya, "Gwyn gergin olduğunda çok hızlı konuşur. Sizi tanıması ve sakinleşmesi için ona biraz zaman verin. O zaman daha normal davranacaktır, yemin ederim."

"Ya da normal bir şekilde," dedi Gwyn alaycı bir şekilde, "Bay Her Şeyi Bilen ile uğraşırken."

Olivia güldü. Thorn'un kız kardeşiyle çok iyi anlaşacaklarından emindi.

Üçü birlikte açık ön kapıdan fuayeye girdiler. İki uşak Olivia'nın pelerini ve Thorn'un paltosunu almak için koşuştururken, Thorn Olivia'ya, "Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

"Sıkıcı," dedi. "Ama günlüklerimi okudum ve daha fazla not aldım, bu yüzden tamamen bir kayıp değildi."

Ona gülümsedi. "İtiraf edin, sohbeti canlı tutmak için yanınızda olmamı özlediniz."

"Canlı!" dedi Gwyn. "En son oyunlar ve benzeri şeyler hakkında konuşup durduğunuzda böyle mi diyorsunuz? Ve bu retorik bir soru, Thorn. Cevap vermene gerek yok." Kısa bir süre durdu. "Ah canım, neredeyse unutuyordum, arkadaşınız Bay Juncker neredeyse bir saattir sizi ."

Bu Olivia'yı çok şaşırttı. Bay Juncker? *Burada mı?* En sevdiği oyun yazarıyla tanışmak şöyle dursun, onu hiç görmemişti bile. Ve o burada mıydı? Yüce Tanrım! Kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

Ama Thorn'un yüzü grinin tuhaf bir tonuna dönüşmüştü. "*Senin* Gwyn? Koridorun hemen aşağısında mı bekliyor?"

"Elbette," dedi Gwyn, görünüşe göre onun tepkisine Olivia kadar şaşırılmıştı. "Yoksa nereden bilebilirdim ki? Misafir odamızda." Thorn nefesinin altından bir küfür mırıldanıp yönünü değiştirerek o tarafa yöneldiğinde Gwyn, "Seni endişelendiren buysa, bana yaklaşmadı ya da başka bir şey yapmadı," dedi.

" de bile. Sadece burada olacağımı bilmesine şaşırdım."

Gwyn, Thorn'un uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etti. "Ona çay ikram ettim ama fazla kalmayacağını söyledi."

Thorn acımasızca, "Yapmayacak," dedi. "Ondan çabucak kurtulacağım."

Olivia hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü o anda Thorn ve Gwyn onun hemen arkalarında olmadığını fark ettiler ve ona bakmak için durdular.

"İyi misin Olivia?" Gwyn sordu.

"Tamamen değil." Olivia gerçekten bayılabileceğini düşündü.

Thorn ona şöyle bir baktı ve inledi. "Juncker'in oyunlarının hayranı olduğunu unutmuşum."

"Gerçekten öyle mi?" Gwyn kardeşine sıırttı. "Ne kadar ilgi çekici." "Onunla tanışmamın mümkün olacağını sanmıyorum, mu?" Olivia sordu.

"Neden olmasın, düşünemiyorum." Gwyn Thorn'a bir kaşını kaldırdı. "Onları tanıştıırabilirsin, değil mi?"

Thorn derin bir iç çekti. "Elbette. Sadece ... beni onunla biraz yalnız bırak, tamam mı?"

Olivia başını salladı. Gerekirse Bay Juncker ile bir *saat* baş başa kalabilirdi. Çünkü hayatında ilk kez kimyager olmayan biriyle tanışacağı için gerçekten heyecanlanmıştı.

Şimdi bir de onun önünde kendini aptal durumuna düşürmekten kaçınabilseydi.

Onuncu Bölüm

Thorn, Gwyn'in misafir odasına girip kapıyı kapattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden doğrudan konuya girdi. "Neden buradasın Juncker? Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Juncker, her zamanki "romantik yazar" kıyafetini giymiş, pişmanlık duymadan kanepeye yayılmıştı. "Şehirde olduğunuzu duydum, bu yüzden evinize gittim ve hizmetçileriniz bana burada olduğunuzu söyledi. Ve neden geldiğimi *biliyorsun*. Vickerman oyunu bitirmedığım için kulaklarımı kabarttı. Seyahatiniz sırasında hiç yazabildiniz mi?"

"Sesini alçalt." Thorn Juncker'ın karşısına oturmak için yürüdü. "Gwyn'in benim yazdıklarımın haberi yok, misafirinin de yok."

Juncker, "İsterseniz buna bir çare bulabilirim," dedi.

Thorn kaşlarını çatı. "Ve tüm fonlarınızı kesebilirim. Sadece dene beni. Bakalım şehirdeki tavernaların yarısında kredi kullanamamak hoşuna gidecek mi?"

"Tamam." Juncker koltukta doğruldu. "Ama hâlâ soruma cevap vermedin. Lanet oyunu bitirdin mi?"

"Final sahnesini kafamda tasarladım," dedi Thorn dürüstçe. "Ama henüz yazmaya fırsat ."

"Kız kardeşin senin, kendisinin ve gizemli misafirinin yarın Berkshire'a gideceğini söyledi. Orada yazma ihtimaliniz var mı?"

"Belki," dedi Thorn. "Bana birkaç gün verin, yemin ederim size getirmeye çalışacağım. Ama bundan sonra yeni karakterlerle yeni bir oyuna başlamamız gerekiyor. Şimdilik bu konuda söyleyeceklerim bu kadar." Ayağa kalktı. "Gitmeden önce senden bir iyilik isteyeceğim."

Juncker ona şüpheyle baktı. "Ne tür bir iyilik?"

"Gizemli misafirimiz oyunların hayranıdır. Her birinin sahnelenişini izlemiş, hatta oyunlarla ilgili geniş bilgisi olduğu için muhtemelen birden fazla kez izlemiş. Yazarla tanışmak istiyor."

"Beni kastediyorsun." Juncker güldü. "Bu seni gerçekten kızdırmış olmalı."

"Eğer , tek nedeni, senin istemediğim genç ve çekici bir kadın olmasıdır."

"Ondan *senden* daha fazla yararlanacağımı mı düşünüyorsun? Tencere dibin kara, seninki benden kara. Yaşlandıkça tutucu olmaya başlamış olmalısın."

Thorn kuru bir sesle, "Ben senden bir yaş küçüğüm," dedi.

"Hâlâ namuslu. Çekici bir genç kadın, ha? Vanessa'nın arkadaşı değil, değil mi?"

"Grey'in kuzeni Vanessa mı? Bildiğim kadarıyla hiç tanışmadılar. Neden?"

"Sadece emin olmak istedim." Juncker geniş bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve pantolonunu düzeltti. "Vanessa benim ölümüm olacak. Onunla evlenirsem, annesinin evini idare ettiği gibi benim yazı hayatımı idare edebileceği gibi aptalca bir fikre kapılmış. Tanrı beni affetsin ama Karun kadar zengin ve güzel bir olmasına rağmen onun tarafından yönetilmeye hazır değilim."

"Teselli olacaksa," dedi Thorn, "Grey sevgili kuzenine kur yaptığını düşünse muhtemelen seni ikiye bölerdi. Onun için kız kardeşi gibidir. O yüzden yerinde olsam ellerimi ondan uzak tutardım."

"Ah, ama sen ben değilsin, değil mi?" Juncker göz kırptı. "Sorun da bu zaten, eski dostum. O yüzden şu diğer genç kızı getirin. Çekici olup olmadığına ben karar veririm."

Tanrı yardımcısı olsun. Thorn dikkatli olmazsa bunun sonu çok kötü olabilirdi. Ama Olivia'nın idolünün burada olduğunu duyduğunda yüzünde beliren huşu ve beklenti ifadesi . . . Olivia'nın oyunları gerçekten kimin yazdığını öğrenmesi riskini göze alması gerekse bile bunu yapmak zorundaydı.

Ona gerçeği söyleyebilirdi. Ondan sessiz kalmasını isteyebilir.

Doğru. Bunu yapar yapmaz Leydi Slyboots'un kendisi olması gerektiğini anlayacak ve bu onu o kadar derinden yaralayacaktı ki muhtemelen bir daha asla ona yaklaşamayacaktı. Eğer bilseydi Grey için o testleri bile yapmayabilirdi. Kesinlikle onunla malikanesine gitmezdi.

Bu yüzden şimdiye kadar yaptığı gibi devam etmek en iyisiydi. İki kadını da içeri almak için kapıyı açtı.

Gwyn, Juncker'ın sözde şöhretinden hiç etkilenmemişti ama Olivia, kadınların Thorn'a sık sık takındığı o vurgun ifadeyle adama baktı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Kızın aşık olduğu yazarın o olduğu düşünülürse bu çok saçmaydı!

Bu ince ayırım Juncker'ın umurunda değildi. Thorn tanışma faslını tamamlar tamamlamaz Juncker flört etmeye başladı.

Juncker, Olivia'nın elini tutarken, "Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Bayan Norley," dedi. "Thorn bana oyunlarımın büyük bir hayranı olduğunuzu söyledi." Elini Continental tarzında öptü.

Nadiren kızaran Olivia şimdi öfkeyle kızardığında, Thorn arkadaşını boğazlamak istedi. Özellikle de Juncker ona alaycı bir gülümseme fırlattığında.

"Hepsini gördüm efendim ve çok eğlenceli buldum," dedi Olivia nefes nefese bir .

"Peki sizin favoriniz hangisi?" Juncker sordu.

"Oh, beni seçim yapmaya zorlamayın!" diye bağırdı. "Hepsini eşit derecede seviyorum. Yine de birini seçecek olsaydım, muhtemelen *Londra'da Kaybolan Yabancı Bir Beyefendinin Vahşi Maceraları* olurdu."

"Ah," dedi Juncker. "Guy Fawkes Günü'nde havai fişek çaldıkları, ancak gecenin bir yarısı bir han avlusunda hepsinin patladığı, çünkü birinin arabaya yanan bir acele ışık attığı."

"Bu, evet. Dürüst olmak gerekirse, kimya doğru olmadığı için en sevdiğim kısım o değildi."

Thorn gülmemek için kendini zor tuttu. Juncker'ın yazdığı o sahneyi unutmuştu. Thorn emin olmak için gerçek bir kimyagerin istemişti ama Juncker zaman olmadığını söylemişti, bu yüzden her zamanki gibi geçiştirmişlerdi.

Juncker şimdi Olivia'ya şüpheyile bakıyordu. "Peki siz *kimya* hakkında ne biliyorsunuz Bayan Norley?"

"Aslında oldukça fazla," diye söze girdi Thorn. "Bayan Norley bir kimyager. O yüzden bana güvenin, kimyayı ilk elden biliyor."

"Anlıyorum," dedi Juncker, ama hâlâ sinirli olduğu belliydi. "Eğer cüretkâr olabilirim, hanımefendi, en sevdiğiniz bölüm *hangisiydi*?"

"Çiftçinin tavuk yumurtalarını toplamaya gittiği ve onların yerinde bilardo topları bulunduğu bölüm."

Thorn başını salladı. "Ve sonra adam, çiçek hastalığı yüzünden tavukların bilardo topu yumurtladığını düşündü." Yazdıkları arasında en sevdiği sahne . "O kısmı ben seviyorum."

Olivia başını ona doğru eğdi. "İlk başta hiçbir oyunu izlemediğini iddia eden bir adam için, kesinlikle onlar hakkında çok şey biliyorsun." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım Grey haklı, Bay Juncker'ı kıskanıyorsunuz."

Thorn homurdandı. "Arabada kendin söyledin, bir oyun yazarını neden kıskanayım ki?"

"Ah, ama sanırım Bayan Norley gerçeği buldu," dedi Juncker, aptalca büyük kafası kadar geniş bir sırıtışla. "Benim başarıımı çok kıskanıyorsun. Değil mi Thorn?"

Thorn ona ters ters baktı. "Bana bir yere gitmen gerektiğini söylememiş miydin Juncker? Belki de tiyatrodadır?"

Juncker neşeyle, "Hayır, hayır, hiç sanmıyorum," dedi. "Bayan Norley ile oyunlarım hakkında bir süre sohbet etmeyi tercih ederim."

Şu anda Thorn, Juncker'ın boğazına bir el yazması tıkmayı tercih ederdi. Ama bu muhtemelen Olivia'nın, Thorn'un Juncker'ın başarısını kıskandığı yönündeki saçma fikrini güçlendirirdi.

"Aslında," diye araya girdi Gwyn, gözleri şüpheyile parlayarak, "Bay Juncker'i akşam yemeğine davet edebileceğimizi düşündüm. Bu hoşuna giderdi, değil mi Olivia?"

"Hem çok," dedi Olivia ve Juncker'e gülümsedi.

Grey'in buzhanesinde fazladan numune sakladıklarını söylediği zaman hariç, Thorn'a hiç böyle bakmamıştı. Onunla birlikte olmaktan heyecan duyduğu için ona gülümsemesi için ne yapması gerekiyordu? *Bunu* elde etmek için ne yapması gerekirdi?

Yüzünü buruşturdu. Şimdi saçmalamaya başlamıştı. Bir kadının ona gülümsemesini sağlamak için aşırıya mı kaçacaktı? Asla. Kardeşlerinin ve kayınbiraderinin bunu yaptığını görmüştü ve bu onlar için iyi bir şeydi. Kişisel olarak, kremalı aşklarının ne kadar süreceği konusunda alaycıydı.

Yine de birkaç iyi yıl geçirebileceklerini düşünüyordu.

Ama içgüdüsel olarak, bir kadından böyle bir bağlılık kazanmanın, kişinin birçok zaafını ve kusurunu ortaya çıkarmasını gerektirdiğini biliyordu. Bu fikir bile onu ürpertiyordu. Juncker'ın kusurlarını ona karşı nasıl kullanacağını bilmesi yeterince kötüydü. Tanrı'ya şükür Thorn Juncker'la yaşamak zorunda değildi.

"Bu kadarı yeter," dedi Gwyn, Thorn'u iç karartıcı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Akşam yemeğinde de bize katılacaksın, değil mi Thorn?"

Kahretsin, daha dikkatli olmalıydı. Bütün geceyi ona danışmadan ayarlamışlardı.

"Ben olsam kaçırmazdım," dedi Thorn. "Ama Bayan Norley için biraz endişeliyim." Olivia'ya sert sert baktı. "Akşam yemeği için çok yorgun olmadığınıza emin misiniz? Yarın önümüzde uzun bir yolculuk var."

Ya ona eziyet etmekten zevk alıyordu ya da bu konuda ne söylediği gerçekten umurunda değildi, çünkü başını salladı. "Hiç yorgun değilim. Arkadaşlar arasında canlı bir tartışmayla rahatlatıcı bir akşam yemeği yiyebilirim."

Arkadaşlar. Harika. Thorn çoktan "arkadaş" kategorisine düşmüştü. Gwyn'den ayrılabilirlerse bu akşam bir iki öpücük ve okşama şansı bulmayı umuyordu. Belli ki bu olmayacaktı.

İyi de oldu. Çünkü dikkat etmezse, sonunda onu mahvetmeye giden yolda ilerleyecekti ki bu kabul edilemezdi.

Olivia, Bay Juncker'in oyunlarından birine son kez katıldığından beri hiç bu kadar gülmemişti. Adamın bu kadar komik karakterler ve durumlar yazabilmesi için oldukça iyi bir mizah duygusuna sahip olması gerektiğinden bu çok mantıklıydı. Ama garip bir şekilde, Thorn ona kaşlarını çatmakla Bay Juncker'a kaşlarını çatmak arasında gidip gelirken, yemek boyunca onu eğlendiren Bay Juncker ve Gwyn oldu.

Artık Thorn'un onu kıskandığından *emindi*. Ama Thorn'u kıskandıran şeyin Bay Juncker'ın yazarlıktaki başarısı olduğundan giderek daha az emin oluyordu. Çünkü Bay Juncker'ın bakışları, diğer akşam yemeği elbiselerine göre göğüslerini daha fazla gösteren ipek korsesine her düştüğünde, Thorn

boğazının derinliklerinden sadece onun duyabildiği bir tür hırlama sesi çıkardı. Oldukça ilgi çekiciydi.

Tatlıyı bitirdiklerinde Gwyn, Prusya Kralı'nın, Majestelerinin zaman zaman yaptığı gibi, üvey babası olan büyükelçinin evine yaptığı ziyaretle ilgili komik bir hikaye anlatmaya başladı.

Gwyn sandalyesinde öne doğru eğildi. "Sonra kral, kardeşim salondan hızla geçerken Thorn'a sordu, 'Bu kadar aceleyle nereye koşuyorsun genç adam? Thorn mükemmel bir selam verdikten sonra, bir diplomatın üvey oğlunun tüm resmiyetiyle krala Almanca cevap verdi: 'Bağışlayın Majesteleri, ama dışkıyı bırakabileceğim uygun bir yer bulmalıyım. O da ciddiye.'"

Thorn inledi.

"O kelimeyi gerçekten söylemedi, değil mi?" Olivia kahkaha ve şok arasında gidip gelerek sordu.

"Korkarım öyle," dedi Gwyn.

Juncker, "Bu kelime Almanca'da da İngilizce'de olduğu gibi aynıdır," diye açıkladı.

Gwyn, "Ve Thorn ihtiyaçları konusunda dürüst değilse hiçbir şeydir, hatta tatsız olanları bile," diye ekledi.

Bay Juncker homurdandı. "Ah, evet, titizlikle dürüst. İşte bizim Thorn'umuz."

Thorn hem ona hem de Gwyn'e ters ters baktı. "Bu pek de uygun bir yemek masası sohbeti değil."

Gwyn, "Yemekle işimiz bitti," dedi.

Thorn, "O zaman siz ve Bayan Norley misafir odasına geçin Juncker'la ben konyağımızı içelim," dedi.

"Hayatta olmaz," dedi Bay Juncker. "Ben bu hikayenin geri kalanını dinleyene kadar kimse bir yere gitmiyor. Aslına bakarsanız, misafir odasına tamirat için giden biri varsa, o da hepimiz olmalıyız." Thorn'a alaycı bir bakış fırlattı. "Hanımların arkadaşlığından hoşlanıyorum." Sonra Bay Juncker Gwyn'e döndü. "Devam edin, madam."

"Thorn'un o sırada sadece altı yaşında olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmalısınız," dedi Gwyn. "Ve hepimiz bahçede olduğumuz için, bu onun için kolaydı."

ikisi hala kundakta olan diğer üç çocukla ilgilenirken bakıcımızın yanından sıvışıp gitti."

"Üç çocuk daha mı? Dört değil mi?" Olivia sordu.

"Grey'in o zamana kadar bir öğretmeni vardı." Gwyn dalgın görünüyordu. "Belki de bu İngiltere'ye döndükten sonraydı. Hatırlayamıyorum. Ben de sadece altı yaşındaydım, biliyorsun."

"Peki, bizi askıda bırakma," dedi Olivia. "Kral nasıl karşılık verdi?"

Gwyn, "Tanrıya şükür, içtenlikle güldü," dedi, "yoksa babamın Thorn'u bu yüzden cezalandıracağını söyleyebilirim. O günden sonra bakıcımıza Prusya kraliyet ailesinin her ziyaretinde bizi uzun bir yürüyüşe çıkarması emredildi. Sanırım Büyük Frederick birkaç yıl sonra öldü. Ve Thorn bunu duyunca ağladı. Kral iyi bir adama benziyordu."

"Bana her zaman hak ettiğimden daha iyi davrandı," dedi Thorn ve ikiziyle aralarında geçen sevgi dolu bakışlar Olivia'ya kıskandırdı. Bir erkek ya da kız kardeşi olması çok hoşuna giderdi.

"Senin ve kardeşlerinin Prusya'da geniş bir ailede büyümekle ilgili hikâyeleriniz olmalı," dedi Olivia. "Benim çocukluğum buna kıyasla çok sıkıcıydı. Çoğu zaman sadece annem ve ben vardık. Aslında, bu annemden uzak kaldığım en uzun süre olduğu için, ben yokken yalnız kalacağından endişeleniyorum."

"Anneniz dul mu?" Bay Juncker sordu.

Olivia, Thorn'un bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Öyle de olabilir. Görünüşe göre babam bir sebepten ötürü hep Londra'da. Av mevsimi dışında, her gün ormanda dolaşıyor. Ve biz onunla şehirdeyken bile, kulübünde ya da Parlamento'da ya da ... kim bilir başka nerede." Dürüst olmak gerekirse bilmek istemiyordu. Babasının bir metresi olabileceği ihtimali onu her zaman rahatsız etmişti.

Thorn, "Yine de şehirde başını belaya sokan erkeklerle ilgili oyunlardan hoşlanıyorsunuz," diye belirtti.

"*Erkekler* değil," dedi Olivia. "Bekârlar. Bay Juncker'in oyunları hep bekâr erkekler ve başlarına gelen belalarla ilgili. Ama oyunlar bekâr gibi davranan evli erkeklerle alay ediyor."

"mi?" Bay Juncker, Thorn'a bir bakış atarak sordu.

"*Bana* bakma," diye söylendi Thorn. "O şeyleri yazan sensin."

"Evet, ama evli erkeklerle alay etmekle ilgili bir bölüm hatırlamıyorum," dedi Mr.

Juncker şöyle dedi.

Olivia kaşlarını çattı. "Felix ve arkadaşının evli adamların metreslerini çalmaya çalışması gibi mi? Ya da kocalarının büyük kalçaları hakkında şaka yapmaları gibi mi? Ya da kelimelerin anlamını bilmeyecek kadar yaşlı oldukları için erkeklerle dalga geçmek için en yeni argoyu kullanmaları gibi mi?"

"Ah, doğru," dedi Bay Juncker. "O kısımlar."

"Yani bu sahneler senin bekârlık deneyimlerine dayanmıyor mu?" Olivia sordu.

Juncker, "Birkaçı öyle," dedi. "İnsanların düşündüğü kadar çok değil."

Olivia ona baktı. "O zaman Leydi Slyboots ve Leydi Grasping gibi komik karakterleri nereden buldunuz?"

Bay Juncker kafasına vurdu. "Buradan, canım. Tam buradan geldiler. En iyi yazarlar gerçek hayattan çıkmazlar. Fikirlerini rüyalardan, hayallerden ve kulaklarındaki evrenin en ufak fısıltılarından alırlar."

"Ne saçmalık," diye mırıldandı Thorn. "Sadece kadınları etkilemeye çalışırken böyle saçmalıyorsun."

Juncker, "Birileri bunu yapmalı, zira siz bunun için hiçbir çaba sarf etmiyorsunuz," dedi.

"Çaba göstermeme gerek yok," diye tersledi Thorn. "Beni zaten tanıyorlar."

"Ve sizin hakkınızda bildikleri şeyler onları etkilemiyor gibi görünüyor," dedi Mr.

Juncker şöyle dedi.

Olivia nefesini tuttu. İki beyefendi arasında kesin bir gerilim vardı ve Bay Juncker kesinlikle bu gerilimin alevlerini körüklüyordu. Ama neden?

"Dürüst olmak gerekirse, Bay Juncker," dedi Gwyn, "Thorn kız kardeşi olduğum için *beni* etkilemeye ihtiyaç duymuyor. Bu iyi bir şey çünkü ben *onu* etkileme ihtiyacı hissetmiyorum."

"Ben de beyefendilerin benim yanımda kendileri gibi olmalarını tercih ederim," dedi Olivia. "Beyefendilerin beni pohpohlamasına ihtiyacım yok. Bundan bahsetmiyorum bile."

sır sakladığı belli olan bir beyefendiden daha endişe verici bir şey yoktur."

"Yani duygularını incitecek olsa bile her zaman yalın gerçeği mi tercih ediyorsun?" Thorn sordu.

Babasını Olivia, onun bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi. "."

"Saçmalama canım," dedi Gwyn. "Hiçbir kadın kocasından çok yüksek sesle konuştuğunu ya da sabah ilk iş gözlerinin şiş görüldüğünü duymak ."

Thorn sırtarak, "Bu bir kardeşin görevidir, kocanın değil," dedi. "Kız kardeşime yalın gerçeği söylemek için elimden geleni yapıyorum."

Gwyn Olivia'ya dönmeden önce dilini ona doğru uzattı. "Güven bana, bir kocanın karısından sonsuza kadar saklaması gereken bazı şeyler vardır."

"Sen öyle diyorsan," dedi Olivia. "Evli olmayan bir kadın olarak bunu bilemem. Ama annem muhtemelen babamın akşamlarını nerede geçirdiği konusunda ona karşı daha dürüst olmasını tercih ederdi."

"Oh, böyle bir durumda, katılıyorum," dedi Gwyn. "Joshua, onu akşamlarıyla yapmaması gereken bir şey yaparken yakalasaydım, kellesini bir tepside sunacağımı biliyor."

Thorn kıkırdadı. "Binbaşı Wolfe'un bu dünyada korktuğu tek kişi kız kardeşim. Aslında *benim* de korktuğum tek kişi o."

Bay Juncker ürperdi. "Tam da bu yüzden hala bekarım."

"Ben de öyle." Thorn Olivia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Yine de bir karım olmasının avantajlarını görmeye başladım."

"mi?" Bay Juncker söyledi. "Daha önce hiç yapmadın." Kelimeleri Olivia'nın ağzından almıştı.

Thorn arkadaşına şüpheyile baktı. "İstedğin zaman gitmekte özgürsün Juncker."

"Thorn!" dedi Gwyn. "Çok kaba davranıyorsun."

"Sorun yok, Leydi Gwyn." Bay Juncker ayağa kalktı. "Kardeşinizin duygusuz davranışlarına alışkınım."

Gwyn ve Olivia'yı güldüren dramatik bir kederli ben pozu verdi, ancak Thorn sadece bir kaşını kaldırdı.

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Bay Juncker, "korkarım misafirliğimi fazla uzattım. Ayrıca, kur yapılacak kadınlar, dağıtılacak kartlar ve içilecek brendi var. Gece daha yeni başlıyor ve ben de

Kemiklerinden iliklerine kadar." Gözlerini Thorn'a dikti. "Bana katılmaktan çekinmeyin."

"Hayır, teşekkür ," Thorn. "Yarın Berkshire'a gitmeden önce halletmem gereken birkaç mesele var ve ilik emmek bunlardan biri değil. Ama sanırım bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde görüşürüz?"

"Elbette." Bay Juncker, Olivia ve Gwyn'e özenli bir selam verdi. "İyi geceler, iyi geceler! Ayrılık öyle tatlı bir keder ki / Yarın olana dek iyi geceler diyeceğim."

"Umarım öyle değildir," dedi Thorn. "Yarın yola çıkıyoruz. Size çıkışı göstereyim."

"Yüce Tanrım, ona çıkışı göstereceğim," dedi Gwyn. "Ne de olsa burası benim evim."

"Affet beni kardeşim," dedi Thorn. "Haddimi aşmak istememiştim."

"Elbette yaptın. Senin için bu." Gwyn ayağa kalktı ve Bay Juncker'la birlikte kapıya yöneldi. Ancak kapıya ulaştığında, Bay Juncker'la birlikte dışarı çıkmadan önce dönüp kardeşine yüzünü buruşturdu.

Olivia güldü.

Thorn sadece gözlerini devirdi. "Sanırsın beş yaşında."

"*Seni* beş yaşında sanırdım." Olivia burnunu çekti. "Bay'a çok kaba davrandın."

Juncker, bütün gece onu yemledi."

Öne doğru eğilen Thorn ona karanlık bir bakış fırlattı. "Juncker'in duyguları hakkında çok endişeli görünüyorsun. Daha uzun kalmasını mı umuyordun? Onunla biraz daha flört edebilmen için onu geri çağırayım mı?"

"Ne? Tanrı aşkına, flört etmiyordum. Belli ki kıskançlığın sağduyunun önüne geçmiş."

"O ... soytarıyı kıskanmıyorum!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dük olduğum için olamayacağımı iddia eden sendin."

"Onun oyun yazarlığını kıskandığından bahsediyordum. Ama bu gece onun *bana* olan ilgisini de kıskandığını gösteriyorsun, gerçi bunun neden böyle olması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek bir şey için iyi olduğumu her zaman açıkça belirttin ... ve bu evlilik değil."

Thorn parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını iyice karıştırdı. "Bunu hiç söylemedim. Bunu ima bile etmedim."

"Doğru." Ayağa kalktı ve peçetesini yere attı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Lütfen kız kardeşine emekli olduğumu söyler misin?"

Masanın etrafından dolandı ama onu kolundan yakalamak için en sonunda karşısına çıkan Thorn'dan kaçacak kadar hızlı değildi.

Bariz bir küstahlıkla kadının kıyafetlerini didik didik etti. "Bu elbiseyi Juncker'i baştan çıkarmak için mi giydin? Yoksa *bana* eziyet etmek için mi?"

"Bu elbiseyi sevdiğim için giydim," dedi tatlı bir sesle. "Seni kışkandırması ise pastanın üzerindeki krema sadece." Sonra da nasıl tepki vereceğini görmek için ekledi: "Görünüşe göre Bay Juncker de beğenmiş. Kesinlikle ona yeterince baktı."

Thorn'un gürleyen ifadesi onu duraklattı. "Elbiseye bakmıyordu; elbisenin içindeki *sana* bakıyordu." Uşağın görüşünü engellediğinden emin olmak için kontrol eden Thorn, bir parmağını alıp boynundan aşağı, göğsünün kabarıklıkları arasına doğru sürükledi, sonra sesini alçalttı. "Bunların tadının nasıl olduğunu ve meme uçlarının ağzında nasıl bir his uyandıracacağını merak ediyordu. Bunu öğrenmek için seni yalnız yakalamaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu."

Adamın sözlerinin ve okşayışının içinde uyandırdığı lezzetli ürpertiye rağmen, sesi biraz sakin çıkmayı başardı. "Yani şimdi Bay Juncker'in zihnini okuyabiliyorsun, öyle mi?"

"Oh, evet." Kulağına fısıldamak için eğildi. "Çünkü yemek boyunca benimle aynı şeyleri düşündüğüne söz verebilirim. Seninle çok kötü şeyler yapmak istiyordu. Tekrar tekrar. Sık sık."

Sözlerinin onu jöleye çevirmesine izin vermemek için mücadele ederek, parmağını bedeninden uzaklaştırdı. "Bir bakıştan pek çok edepsiz fikir çıkarmışa benziyorsun. Ama herkes senin gibi iğrenç davranışlara meyilli değil."

"Sizi temin ederim ki Juncker bunu istiyor."

"Ondan bahsetme şeklinize bakılırsa, ikinizin Grey'in söylediği kadar iyi arkadaş olduğunuzu asla tahmin edemezdim, Majesteleri."

Başını iki yana salladı. "'Majesteleri' ifadesini bir hakaret gibi kullanabilen tanıdığım tek kişi sensin."

"Ve mükemmel bir şekilde uygun bir onurlandırmadan hakaret alan tek kişi sensin."

"Çünkü bunu bana haddimi bildirmek için kullanıyorsun," dedi.

"Şimdi de aklımı mı okuyorsun? Belki de büyücülere katılmalısınız, efendim. Eminim sizin kadar zeki bir adamla çalışmayı çok isterler."

"Ah, ama bana sahip olmak ister misin?"

Keskin bir nefes aldı. "Ne olarak? Eğlence olarak mı?" "Olivia," dedi usulca. "Bu benim-"

Kapıdan yeni bir ses duyuldu. "Kardeşim seni rahatsız mı ediyor?" Gwyn sordu. "Çünkü o da misafirliğini fazla uzattı." Birbirlerinden bir adım geri çekildiklerinde Gwyn onlara yaklaştı. "Gel Thorn, senin kendi evin var. Muhtemelen gidip orada kalmalısın. Özellikle de önümüzde yarınki 'uzun yolculuğumuz' varken."

Thorn, gözleri hâlâ Olivia'da olmasına rağmen, "Elbette," dedi. "Pekâlâ, sabah onda burada olacağım. İkinizin de hazır olduğundan ve eşyalarınızı topladığınızdan emin olun."

"Tamam." Gwyn onu itti. "Şimdi git. Yarın arabada horlamamı duymak istemiyorsan, Olivia'yla benim biraz uyumamıza izin vermelisin. O yüzden 'iyi geceler, tatlı prens'."

Thorn bir kaşını kaldırdı. "Bu cümlelerin Horatio tarafından ölü bir Hamlet'e söylendiğinin farkındasın, değil mi?"

"Öyle mi?" Gwyn gözlerinde kararlı bir parıltıyla, "Öyle mi?" diye sordu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Sadece ölmemi dilemediğinizi umduğumu söylüyorum."

"Kesinlikle hayır." Gwyn Olivia'ya göz kırptı. "Sadece gitmeni diliyorum, böylece Olivia ve ben sonunda biraz huzur bulabiliriz."

"Hmm." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz."

Sonra Olivia'ya selam verdi. "Juncker'in aksine, sabaha kadar iyi geceler demeyeceğim. Ama size iyi uykular dileyeceğim, 'belki rüya görürsünüz'."

Adam dışarı çıkarken, kadın derin bir iç çekti. Bu gece rüya *görmemeyi* tercih ederdi. Eğer görürse, bu onun hakkında olacaktı. Ve onun duygularıyla oynamaya devam etmesine izin veremezdi. Bir yandan, ona karşı oldukça yumuşamış görünüyordu. Öte yandan, evlenme konusundaki duyguları değişmiş gibi ve ona çok şey söylemişti.

Gwyn'in balosunda bir daha asla evlenme teklif etmeyeceğini kesin bir dille söylemişti. Bu yüzden bir uçurumdan düşüp mahvolmak istemiyorsa adımlarını dikkatli atmalıydı.

Çünkü bu kez onu kurtarmak için üstünkörü bir girişimde bile bulunmaya niyeti olmadığı açıktı.

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah uygun bir saatte Londra'dan ayrıldılar. Ancak Thorn yolda Olivia'yla hoş bir sohbet etmeyi ummuş olsa da, Olivia ve Gwyn bunu imkânsız hale getirmişti. Gwyn'in yaklaşan hapsi hakkında bitmek bilmeyen tartışmalar onu yolun çoğunda uyutmuştu, özellikle de konuyu değiştirme çabalarını görmezden geldikleri için.

Rosethorn'a vardıklarında Olivia'ya laboratuvarı için en uygun yer olarak seçtiği binayı gezdirmişti. Ama Olivia her şeyi kurmasına onun yerine bir uşağın yardım etmesi konusunda ısrar etmişti.

Sonraki üç gün boyunca, kendisi çalışırken onun içeri girmesine de izin vermemişti ve adam itiraz ettiğinde, ona en son "laboratuvarımın kutsal alanını işgal ettiğinde" neler olduğunu hatırlatmıştı. Buna itiraz etmek , özellikle de şimdi bir kimya laboratuvarında dikkatsiz davranıldığında gerçekten ne kadar zarar gördüğüne göre.

Ayrıca, kiracılarla görüşmek, emlak müdürüne danışmak ve geceleri oyununu bitirmeye çalışmak gibi kendi başına yapması gereken bir sürü işi vardı. Babasının kazasıyla ilgili olarak polis memuruyla da görüşmeye çalışmıştı ama adamın karısı Londra'da olduğunu ve birkaç gün dönmeyeceğini söylemişti.

Yine de, Thorn zamanını nasıl doldurduğuna rağmen, Olivia ile akşam yemeklerini arzuluyordu. Ya da onunla çalışma odasında veya kütüphanede samimi toplantılar yapmayı.

Belli ki Gwyn'lerde kıskanç bir aptal gibi davrandıktan sonra Olivia ona yaptıklarının sonuçlarını ödetmeye kararlıydı. Dürüst olmak gerekirse, Olivia'nın ondan kaçıp kaçmadığından emin olamıyordu.

sadece işine iyice dalmıştı. Hangisi olursa olsun, hoşuna gitmemişti.

Rosethorn'daki dördüncü günlerinde kahvaltı salonuna girdiğinde Olivia'dan bir iz bulamayınca artık canına tak etmişti.

"Senin için biraz erken değil mi?" diye hırladı kız kardeşine.

Gwyn kahvesini yudumladı ve gazetesini okumaya devam etti. "Senin için biraz geç değil mi?"

"Sanırım. Uykuya dalmam biraz zaman aldı." Ama bunun tek nedeni yazmaya çalışıyor olmasıydı. Neredeyse oyununu tamamlamıştı - sadece o sinir bozucu son sahne onu atlatmıştı.

Tabağını kızarmış ekmek ve pastırmayla doldurduktan sonra onun karşısına oturdu. "Sanırım bu sabah misafirimizi görmediniz."

"Hayır," dedi Gwyn. "Bu konuda aşırı bir endişe de duymadım. Son kontrol ettiğimde Rosethorn oldukça güvenli bir yerdi."

"Biz de Carymont hakkında böyle düşünmüştük."

"Ama buraya bir muhafız yerleştirerek bunun icabına baktınız. Yani onun için endişelenmene gerek yok."

Bir laneti ısırarak geri püskürttü. Endişeli değildi. Onu göremediği için canı sıkılmıştı. "Yemeklerinden *herhangi* birini bizimle yemeyi planlıyor mu?"

"Fark eder mi? Buraya sosyalleşmek için gelmedi. Benden şaperonluk yapmamı istediğinde bunu açıkça belirttin." Gwyn iç çekerek elindeki kâğıdı yere bıraktı. "Nasıl ifade ettin? Ah, evet. 'Onun kırlarda gezinmesini, ata binmesini ya da sizinle mimarlık hakkında konuşmasını beklemeyin. Tamamlaması gereken bir görevi var ve rahatsız edilmemeli. Belki de kendi tavsiyene kulak vermelisin.'"

"Sadece bu kadar çekingен olacağını düşünmemiştim. Hem de bu kadar uzun süre."

"Üç ya da dört gün mü?" Gwyn homurdandı. "O kadar da uzun değil. Ve hiç düşünmediğinden şüpheleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, Bay Juncker'la yemekte nasıl davrandığınızı göz önüne alırsak, kendine saklamak istediği için onu suçlamıyorum."

"Götlük yapıyordu," diye homurdandı Thorn.

"Onunla flört etmek için şöhretini kullandığı için mi?"

Thorn, Gwyn'e Juncker'ın ünlü biri olmadığını söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama o zaman da ona

ve bunu Olivia'ya anlatma riskini almak istemedi.

"Bay Juncker'in yerinde olsanız siz de aynısını yapardınız," diye ekledi Gwyn sinisi bir sırıtıyla, "ve bunu biliyorsunuz."

"Sanırım yapardım."

Görünüşe göre bu Gwyn'in kafasındaki meseleyi çözdü, çünkü gazetesini okumaya geri döndü. Bazen Gwyn'in Juncker oyunlarını yazdığını çoktan tahmin edip etmediğini merak ediyordu. Ama eğer tahmin ettiyse mutlaka ona söylerdi.

Olivia hakkında ondan bilgi alma girişimi engellenen adam, Gwyn'in çoktan atmış olduğu bir gazeteyi aldı ve yemek yerken okumaya başladı. Uzun bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular.

Sonra Thorn'un uşağı içeri girdi. "Bölge polisi sizi görmeye geldi, Majesteleri. Evine onun için bir mesaj bıraktığınızı söyledi."

"Gerçekten de öyle. Lütfen ona burayı gösterin."

Uşak dışarı çıkarken Gwyn bakışlarını ona dikti. "Neden bölge polisiyle konuşuyorsun?"

"Çünkü eğer Olivia Grey'in babasının zehirlendiğini tespit ederse, o zaman bir sonraki adımımız babamızın geçirdiği kazanın başka bir şey olup olmadığını belirlemek olacaktır."

"Oh, doğru."

Tam o sırada, kocaman kulakları ve gür beyaz kaşları olan yaşlı bir adam olan Memur Upton içeri girdi. Elinde şapkasıyla eğildi ve şöyle dedi: "Ekselansları. Beni mi görmek istediniz?"

"Evet, Upton. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Daha erken yapamadığım için üzgünüm. Londra'da işim vardı ve ancak dün gece geç saatlerde dönebildim."

"Özür dilemenize gerek yok. Gerçekten de eve dönüşünüzden bu kadar kısa bir süre sonra bize katıldığınız için size minnettarız. Lütfen kendinize kahvaltı hazırlayın."

Upton başının belada olmadığını anlayınca rahatladı. "Bu sabah zaten yemek yedim majesteleri, ama bir fincan kahve olmazdı."

"Çay mı tercih edersiniz?" Gwyn sordu. "İkisi de var."

"Kahve de olur leydim."

Upton'a bir fincan kahve doldururken, Thorn bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun, memur bey."

Upton, Thorn'un karşısına otururken Gwyn'e dikkatli bir bakış attı.

"Merak etme," diye ekledi Thorn. "Kız kardeşim seninle konuşmak istediğim her şeyi biliyor, yine de sanırım kapıyı kapatmalıyız. Başkalarının duymasına izin vermek muhtemelen akıllıca olmaz."

Gwyn, polis memurunun kahvesini nasıl istediğini belirledikten sonra ona göre düzeltti ve kahveyi ona uzattı. Bu sırada Thorn kapıyı kapatmak için ayağa kalktı, sonra da nasıl başlayacağını düşündü.

Açık sözlü olalım bari. "Babamızın hayatını kaybettiği araba kazası hakkında size bazı sorularımız varO zamanlar siz de polis memuruydunuz, değil mi?"

Upton göğsünü dışarı çıkardı. "Evet, Majesteleri. Kırk yıldır polis memuru olarak görev yapıyorum."

"Kasabadaki demirci dükkanını işletmediğiniz zamanlarda. Bu doğru mu?"

"Evet, oğlumla birlikte. Bir şekilde geçimimizi sağlamalıyız, Majesteleri."

"Elbette," dedi Thorn. "Kimse bunu sorgulamaz." Polis teşkilatı ücretsizdi, bu yüzden çoğu polis memuru normal işlerinin yanı sıra bunu da yapmak zorundaydı. "Mesele şu. Birinin babamızın ölümüne neden olan kazaya yol açmak için babamızın arabasına kasten zarar vermiş olabileceği dikkatimizi çekti."

Polis memuru kaşlarını çattı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, Majesteleri."

Gwyn boğazını temizledi. "Anlıyorsunuzdur efendim, kimse sizi suçlamıyor. Biz sadece gerçeğe ulaşmaya çalışıyoruz. Ne de olsa ölen sadece babamız değildi. Kazada iki uşak da öldü ve arabacı da ağır yaralandı. Tam bir trajediydi."

"Kesinlikle," dedi Thorn aceleyle, Gwyn'in orada olmasına minnettardı, çünkü insanları rahatlatmak için bir yolu vardı. Kendisi bu konuda o kadar iyi değildi. "Ve bize bir şeyler söyleyebilecek tek kişi de sizsiniz. Gwyn ve ben annemiz ve üvey babamızla birlikte yurtdışındayken Rosethorn'u yöneten malikâne müdürü birkaç yıl önce öldü,

Bu yüzden ona soramayız. Ama kazadan sonra babamın arabasını incelemiş olabileceğinizi düşündüm. Nasıl görüldüğünü hatırlarsın diye."

"Bize söyleyebileceğin her şey için minnettar oluruz," diye ekledi Gwyn, adama nazik bir gülümseme göndererek.

Polis memuru biraz kahve içtikten sonra fincanı yere bıraktı. "Araba, kazada tamir edilemeyecek kadar parçalandığı için çıra haline geldi. Ancak arabacının tüneği arabanın biraz gerisinde bulundu ve o sırada belki de önce onun koptuğunu, atları ürküterek kaçmalarına ve kazaya neden olduğunu düşündük."

Thorn'un omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. "Yani tüneği tutan vidalar gevşemiş olabilir mi?" diye sordu. Gwyn'in kocası birkaç ay önce birinin Thorn'un kendi arabasına zarar vermeye çalıştığını tespit ettiğinde, o kişi bunu tam olarak bu şekilde yapmıştı.

"Sanırım bu mümkün. Her ne yapıldıysa, araba yolun aşağısına doğru yuvarlandı ve yarıldı, Majestelerini altında ezdi ve uşakları bir kayaya çarptı." Başını iki yana salladı. "Beni bağışlayın Dük, ama umarım bunun nedeni hakkında yanılıyorsunuzdur. Babanız iyi bir adamdı ve mükemmel bir ev sahibiydi. Kiracıları onu severdi. Onun ölmesini isteyen kimse olduğunu sanmıyorum."

"Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim, Memur Bey," dedi Gwyn. "Onun öldüğü sırada ikimiz de doğmadığımız için, bize onu anlatmaları için sizin gibi iyi insanlara güvenmek zorundayız. Annem onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. O kadar mutluydular ki onun ölümü neredeyse kalbini kıracaktı, ya da hep öyle derdi."

Thorn dilini tuttu. Belki de gerçeği öğrenmek için annesine baskı yapmasının zamanı gelmişti. Polis memurunu sıkıştırdıktan sonra yani. "O gün olanlarla ilgili bir sorum var. babamı tanıyan biri, babamın Londra'ya gitmek için acele ettiğini ve arabacıyı dikkatsiz bir hıza zorlamasının kazaya neden olduğunu söyledi. Durum böyle olabilir mi, biliyor musunuz?"

Gwyn'bakışlarını üzerinde hissetti. Sonunda *ona* söylemek zorunda kalabilirdi

Leydi Norley ona hangi şantaj yapmıştı, ama belki de

Bu çok iyi oldu. Shakespeare'in bir zamanlar yazdığı gibi, "gerçek ortaya çıkar." Ve rahmetli babasının sırlarını saklamaktan yorulmuştu.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi polis memuru, "ama bu kulağa doğru gelmiyor. Majesteleri pervasız bir genç adam değildi. Çok yakında baba olacağını bilmek de onu pervasızlıktan alıkoyardı zaten."

Thorn gülümsemeye zorladı. "Eminim haklısındır." Boş kahve fincanının sapıyla oynadı. "Gitmeden önce bir soru daha. Babam o gün neden Londra'ya gitti? Annem acil bir işi olduğunu söyledi ama ne olduğunu bilmiyor gibiydi." Ya da söylemek istememişti, ki bu daha olasıydı. "Ve sizin de belirttiğiniz gibi, her an baba olmayı bekliyordu. Öyleyse neden aceleyle gitti ve annemizi sadece hizmetçilerle baş başa bıraktı?"

Polis memuru çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Düşesi tek bırakmadı. Bir ev dolusu insan vardı - ailesi, onun ailesi, doğum için burada olmak isteyen bazı arkadaşları. . . Her halükarda yalnız değildi."

Thorn ve Gwyn bakışlarını değiştirdiler. Anneleri misafirlerle ilgili hiçbir şey söylememişti. Zaten o gün hakkında konuşmaktan da hiç hoşlanmazdı.

"Burada tam olarak kimin olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Thorn sordu.

"Hayır Duke, bilmiyorum. Özür dilerim." Fincanını kenara itti. "Babanızın neden gittiğine gelince, kasabadaki dedikodulara göre, bebeği doğurtmak için Londra'ya gidip ünlü bir accoucheur getirmiş. Erken gelecekmişsin gibi görünüyordu ve herkes bu konuda endişeliydi. Tabii ki ikiz olduğunuz ortaya çıkınca, bu erken doğumu açıklıyordu. Ve yerel ebemiz ikinizin de doğumunda gayet başarılı oldu."

Çünkü annemin başka seçeneği yoktu. Annesi doğuma girdiğinde, babam o "ünlü muhasebeciyi" geri getirmeye çalışırken çoktan ölmüştü. Thorn, babasının ani Londra seyahatiyle ilgili bu açıklamayı Leydi Norley'nin önerdiği açıklamaya tercih etti. Belki de yanılmıştı. Hatta belki de yalan söylemişti. Rosethorn'da bir ev dolusu misafirleri varken babamın bir metresi ziyarete gitmiş olması garip görünüyordu.

Peki annem neden bundan hiç bahsetmemişti? Belki de babamın ölümünü çevreleyen korkunç koşullarla kıyaslandığında bir anlam ifade etmediği için.

Her halükarda, polis memuru onlara daha önce bildiklerinden daha fazlasını anlatmıştı. Somut bir şey değildi ama babamın Londra'ya aceleyle gitmek için iyi bir nedeni olabileceği fikrini destekliyordu. Ve etrafta bu kadar çok misafir olması, her iki durumda da -Grey'in babasının ölümü ve kendisinin ve Gwyn'in babasının ölümü- bir tür ev partisinin devam ettiği anlamına geliyordu. Yani bu açığı takip etmelilerdi.

Thorn ayağa kalktı. "Teşekkür ederim efendim. Başlamamız için bize bir yer göstererek çok değerli bir yardımda bulundunuz." Polis memuru da ayağa kalkınca Thorn elini uzattı. "Açık sözlülüğünüzü ve verdiğiniz bilgileri takdir ediyoruz."

Polis memuru Thorn'un elini sıktı. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim, Majesteleri." Şapkasını aldı ve kapıya doğru yöneldi. Sonra durakladı. "Ama hâlâ kazayı merak ediyorsanız, rahmetli babanızın arabacısını ziyaret etmelisiniz."

"Yaşıyor mu?" Gwyn söyledi. "Yaralarından kurtulamadığını anlamıştık."

"Şey," dedi Upton, "tam olarak iyileşmedi. Kafası pek iyi değil ve bacakları da çalışmıyor. Ama yine de işinize yarayacak bir şeyler hatırlayabilir. Annen ona en iyi şekilde bakılmasını sağladı ve emekli maaşı da bağladı, yani hayatının geri kalanında ona bakılacak. Kaza sırasında kırklı yaşlarında olduğunu unutmayın, yani şimdi yetmişli yaşlarında. Newbury'de kızıyla birlikte yaşıyor."

Bir sürpriz daha. Ama Thorn'un bunu bilmesi gerekirdi. Emekli maaşı için para ödemişti ama bu maaşı alan adamın kim olduğunu hiç sormamıştı. Bu ayıltıcı bir farkındalıktı. Geçmiş hakkında bilmediği başka ne vardı?

"O halde yola çıksam iyi olacak," dedi polis memuru. "Sizi arabacının yanına götürmemi isterseniz haber verin, Majesteleri." Gwyn'e başıyla selam verdi. "Kahve için de teşekkürler leydim. Anneniz kadar kibar biri olarak yetişmişsiniz."

Gwyn sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bana bundan daha büyük bir iltifat edemezsiniz, efendim."

O gittikten sonra Gwyn bir kez masaya oturdu. "Pekâlâ! Bu ilginçti."

"En hafif tabirle." Thorn oturdu ve kendine biraz daha kahve doldurdu. "O ev partisinden haberin var mıydı? Çünkü benim yoktu."

"Emin olmak için bunu ilk kez duyuyordum." Çenesine vurdu. "Anneme burada kimin olduğunu sormalıyız."

"Kesinlikle. Bunu sana bırakıyorum. Onun şüphelerini uyandırmamak konusunda daha iyisin."

Gwyn pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktı. "Acaba araştırdığımız şeyi anneme söylememekle hata mı ediyoruz? Kocaları büyük olasılıkla öldürülen kişi o. En azından bunu bilmesi gerekmez mi? İhtiyacımız olan bilgiyi bize verebilir."

"Evet, ama eğer yanılıyorsak, o zaman onun acı dolu anılarını boş yere canlandırmış oluruz."

Gwyn başını salladı. "Annem sizin düşündüğünüz kadar kırılgan biri değil. Ayrıca, Leydi Hornsby'den öğrendiğime göre annem Grey'in babasına pek tahammül edememiş. Onunla serveti için evlenmiş ve düşün biter bitmez de yağmalamış. Ondan hiçbir zaman sevgiyle bahsetmedi."

"Doğru, ama ona bir de oğul verdi. Onu seviyor."

"İstediğim, Grey'in babasıyla ilgili tek anısı kötü olanlar, bu yüzden onları uyandırmak sorun olmayacaktır. Öldüğü zaman öldüğü için mutlu olduğundan şüpheleniyorum."

"Muhtemelen." Thorn biraz daha kahve içti. "Özellikle de sonuç olarak babamızı bulduğu için. Onunla babamız arasındaki şeyler Grey'in babasıyla olanlardan farklıydı." Dokuz yıldır ilk kez buna neredeyse yeniden inanabilirdi.

Gwyn, "Bence birbirlerine gerçekten aşıklardı," dedi.

"Ya da gerçekten öyle olduklarına inanıyorlardı," dedi.

"Hâlâ bu kadar alaycı mısınız?" diye sordu Gwyn. "Olivia aşk hakkındaki düşüncelerini hiç mi değiştirmediydi?"

Adam homurdandı. "Kesinlikle hayır." Ve kesinlikle Olivia aşka inanmayacak kadar pratik biriydi.

Ama Gwyn, ölümlerle ilgili şüphelerini annelerine söyleme zamanının geldiği konusunda yanıliyordu. Çok erkendi. Cinayetleri ya da kimin olabileceğini kanıtlamak için ellerinde yeterli kanıt bile yoktu.

Öte yandan üvey kardeşleri Sheridan ve Heywood'a söylemek başka bir meseleydi. Sheridan, üvey babaları da dahil olmak üzere Armitage'ın son iki dükünün öldürülmüş olabileceğini ilk söylediğinde Grey ve daha sonra Thorn şüpheyile yaklaşımtı. Şimdi ikisi de daha az şüpheciydi. Ve şu anki Armitage Dükü Sheridan olduğu için, Thorn artık sıradakinin Sheridan olabileceği ihtimalini görmezden gelemezdi.

Bu düşünce gün boyunca kafasında dönüp durdu. Kiracı bir çiftçiyle gelecek yıl arpa yetiştirmeye geçme konusunda konuşmaya giderken. Ya da tazıların efendisiyle kulübelerini doldurmak için birkaç av köpeği daha almak hakkında konuşurken. Ya da akşam yemeğinden sonra banyosunda dinlenirken ve yazmaya hazırlandığı gibi bir final sahnesi yapıp yapmadığını görmek için oyunlarının basılı kopyalarını karıştırırken bile.

Koridora çıktığında Olivia'nın hızlı adımlarla ve parlak gözlerle merdivenlerden çıktığını gördüğünde Sheridan ve Heywood'la ilgili düşünceler hâlâ aklının bir köşesindeydi. Şişe yeşili fustian rengine, kalın kollu bir elbise giymişti ve bu elbiseyi kimyasallarla çalışmak için tercih ediyordu. Buna beyaz bir önlük de eklenmişti.

Nedense onu o önlükten başka bir şey giymemiş olarak hayal etti ve nabızı iki katına çıktı. Üzerindeki her şeyi çıkarmak istedi. Onu çıplak görmek istedi.

Lanet olsun. "Gördüğüm kadarıyla yine geç kalmışsın." Thorn çalışma odasının kapısını kapattı. İçeri girip masasının üzerine yayılmış çalışmasını görmesi onun için iyi olmazdı.

"Sen de öylesin. Ama ben memnunum." Çalışma odasının önünde durakladığında gülümsedi. "Sana anlatmak için sabırsızlandığım önemli bir keşif yaptığımı nasıl oluyor da her zaman tahmin edebiliyorsun?"

"Belki de gerçekten aklını okuyabiliyordumdur."

"Bundan şüpheliyim," dedi hafif bir kahkaha atarak. "Çünkü eğer yapabilseydin, bunu yaptığımı bilirdin!" Merdivenleri yavaşça çıkmaya devam etti.

Onu takip etmeye davet eden bir hız.

O da yaptı. "Ne yaptın? Bu da kimyadaki, siz açıkladığınızda bile anlayamadığım o olağanüstü gelişmelerden biri mi?"

"Hayır, gerçekten. Bu her şeyin doruk noktası. Arseniği tam da olabileceğini tahmin ettiğim yerde, midesinde buldum; bu da yediklerinin yüksek dozda zehirlendiği anlamına geliyor. Diğer organlarında herhangi bir şey bulamamış olmam da zehrin ona yedirildiğini doğruluyor."

"Bu çok etkileyici. Tebrik ederim. Yani yönteminiz tam da beklediğiniz gibi çalışıyor mu?"

"Öyle. Sen ve Grey bu konuda rahat olur olmaz bu konuda bir makale yazabilirim."

"kanıt olarak kullanılabileceğinden emin misiniz?" "Eminim.

Bu inanılmaz değil mi?"

"Öyle," dedi bir sonraki kata ulaştıklarında. Buna neyin sebep olduğunu düşününce onun heyecanını eğlenceli buldu. "Grey'in babasının öldürüldüğünü kanıtladınız. Gerçekten de şaşırtıcı."

Yüzü düştü. "Böyle söyleyince kulağa *korkunç* geliyor." Yavaşça, Gwyn'in yatak odasının karşısında kullandığı oda süitine doğru yöneldi. "Hiçbir erkeğin ölümü beni heyecanlandırmamalı."

"Sadece takılıyorum. O uzun zaman önce öldü." Kız kardeşinin şimdiye kadar uyumuş olması için dua etti. Aksi takdirde, sesleri onu refakatçi olarak gelmeye zorlayabilirdi ve Olivia'nın kendisiyle kalması hoşuna gidiyordu. "Bağışlayın ama deneylerinizin sonuçlarına bu kadar sevinmenizi komik buluyorum."

"Laboratuvarda her zaman daha rahat olmuşumdur. İnsanları çok iyi anlayamıyorum. Deniyorum ama bazen davranışları mantıklı gelmiyor."

"Bu sana katılıyorum. İnsanlar tuhaf varlıklar." Başını salladı. "Shakespeare'in dediği gibi, 'İnsan için-' "Baş döndürücü bir şeydir."

"Evet! Bu cümleye bayılıyorum."

"Ve arseniği bulma başarınızın sadece sizin için değil, hepimiz için büyük bir başarı olduğunun farkındayım. Demek hayal görmüyormuşuz."

Oturma odasının önünde durakladı. "Grey'in babasının öldürülmesinden mi bahsediyorsun?"

Kız kardeşinin yatak odasının kapısına baktı. "Bundan daha fazlası. Ama bu uzun bir hikâye, bunu sabah konuşabiliriz. Gwyn'i uyandırmak istemiyorum."

"Elbette." Sesini alçalttı. "Neden biraz oturma odama gelmiyorsun? Tabii konuşamayacak kadar yorgun değilsen."

Onunla yalnız kalma şansı, şu anda hissediyor olabileceği yorgunluktan daha ağır basıyordu. "Ben iyiyim," dedi ve ona kapıyı açtı.

İkisi de içeri girdikten sonra kapıyı arkalarından kapattı. Kız fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Ama patlama gecesi aralarında olanlardan sonra, ne Gwyn ne de hizmetkârlarından biri tarafından yakalanma riskini göze alamazdı. En azından onu öpmek istiyordu ve bunun için mahremiyete ihtiyacı vardı.

"Bana bir dakika verin." Bağlantı kapısından yatak odasına doğru yürüdü.

Onun hizmetçisini gece için kovduğunu duydu ve kanı damarlarında kükredi. Belli ki mahremiyet isteyen tek kişi o değildi.

Odaya yeniden girdiğinde, onun ateşli bakışlarına savunmacı bir bakışla karşılık verdi. "Gecenin yarısına kadar beni beklemesini istemiyorum. Zaten bunu yeterince yaptı."

"Bunun doğru olduğuna eminim."

Artık yalnız olduklarına göre, onun bakışlarıyla karşılaşmayacaktı. "Sanırım bu güzel süit için teşekkür etmem gereken kişi sizsiniz." Zümrüt yeşili şam kumaşıyla döşenmiş kanepesi ve uyumlu perdeleriyle oturma odasını göstermek için elini salladı.

"Ben değil." Gözlerini ona dikmiş, kendisine bakmasını istiyordu. "Seni alt katta benimkine bitişik yatak odasına koyardım."

Bu onu ürküttü. "Çok eğlenceli ama pek olası değil. Kız kardeşin itiraz ederdi, *ben* de ederdim ve sen bile bu kadar açık olamayacağını biliyorsun."

"Yapamaz mıyım?"

Yanakları pembeleşti. "Her neyse, çok hoş bir süit. Farkında olmayabilirsiniz ama yeşil benim en sevdiğim renktir."

Gözleri olan herkesin bunu bileceğini söylememek için neredeyse dilini ısırıyordu. "Öyle olmalı. çok güzel görünüyorsun."

"Ben asla . . . Nedeni bu değil." Sertçe yutkundu. "I . . . Sadece rengini seviyorum." Omuzlarını dikleştirdi. "Ama Grey'in babasının öldürülmesi ve bunun senin 'hayal görmediğin' anlamına gelmesi hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu."

Lanet olsun. Gerçekten de hizmetçisini, onu yatağa atma hevesinden değil, sadece hizmetçiye duyduğu şefkatten dolayı kovmuştu. Bu arada, onu yatağa atma olasılığı bile onu heyecanlandırıyordu.

"Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi.

"Yöntemlerim hakkında aceleyle bazı notlar aldım, bu yüzden yarın onları düzene sokmam gerekecek. Ve Grey'e yazıp ona haberleri vermeliyiz."

"Bahsettiğim şey bu değildi. *Bizim* için bundan sonra ne olacağını kastetmiştim. Sen ve ben."

Bakışları onunkilere kaydı. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Yapmalısın. Çünkü bu birlikte geçireceğimiz son gece olabilir. Grey'in istediğini yaptın ve artık duruşmaya kadar yapabileceğin çok az şey kaldı. Ve evlenme teklif ettiğim o sabahtan bu yana geçen yıllar boyunca seninle karşılaşmadığım , birbirimizi bir daha görmemiz pek olası değil. İstedığın bu mu?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Sanırım bu soruyu *sana* benim sormam gerekiyor."

"Tek bildiğim seni bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi..." *Göğsümde bir çivi çaktı.* Hayır, bu çok fazla şeyi açığa çıkardı. "Bana pek iyi gelmiyor."

"Ben de öyle," dedi nefes nefese.

"Emin misin? İlk tanıştığımızda benden pek hoşlanmıyor gibiydin."

"Çünkü göt gibi davranıyordun." Yumuşadı. "Yine de seni tanıdıktan sonra daha çekici biri olduğunu gösterdin."

"Dokuz yıl sonra."

"Ve hatta dokuz yıl önce." Çimenlerin üzerinden dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. "İlk öpücüğümüz idi."

"Özel mi?"

"İlk öpücüğüm"

Bu onu şaşırttı. "Gerçekten mi? Bunu oldukça ... iyi karşıladın."

Omzunun üzerinden ona sinsi bir bakış fırlattı. "Arzuları olan sadece erkekler değil, biliyorsun. Benim için öpüşmemiz büyüdü."

Homurdandı. "Seni benimle evlenmeye ikna edecek kadar büyüdü değil." Kadın ona başını sallayınca, adam elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Evlenme teklifim arzulanan bir şey değildi. Ama Grey's'teyken, daha nazikçe evlenme teklif etseydim bile muhtemelen benimle evlenmeyeceğini söylemiştin."

"Dokuz yıl önce. Ama o zamandan beri ikimiz de değiştik. Sen daha alaycı oldun, ben ise senin gibi bir adamın etrafında olmanın bazı avantajları olduğunu öğrendim."

Kanı kulaklarında uğuldayarak ona doğru yürüdü. "Ne gibi?"

"Öncelikle arkadaşlık. Bir dostumla konuşmayı teşvik edici buluyorum.

kimya alanındaki başarılarımı anlamasa bile takdir eden bir adam." Adam ona yaklaşırken yüzünü tamamen ona döndü. "Diğer şeylerin yanı sıra tiyatroya olan ilgimi de paylaşan biri."

"Bir erkekle kimya ve tiyatro hakkında konuşmayı tahrik edici buluyorsun, ha?" Onun erotik kokusunu alabilecek, gözlerinin arzuyla karardığını görebilecek kadar yaklaştı. "Sana bu kadar yakın olmayı tahrik edici buluyorum." Eliyle onun yanağını kavradı. "Sana dokunmak." Dudaklarını onunkilerin yarım santim yakınına kadar indirdi. "Seni öpmek için. Öpüşmek için yaratılmış bir ağzın var."

O da tam olarak bunu yaptı.

On İkinci Bölüm

Dudakları, dili ve dişleriyle dikkatini dağıtırken Olivia zorlukla düşünebiliyordu. Neden bir meleğin tatlı şefkati ve bir şeytanın ateşli aceleciliğiyle bu kadar ilahi bir şekilde öpmek zorundaydı? Bu kombinasyon dizlerinin bağına çözdü.

Her şeyden daha fazlasını istiyordu ... onun ağzını, ellerini ... sert vücudunun ona karşı sıcak olmasını. Kobalt mavisini ipekten bol banyosu kollarının üzerinde fısıldıyordu, sanki kumaş bile onu okşamak, tahrik etmek istiyordu.

Geri çekilerek kısık sesle "Seni özledim" dedi.

"Beni mi? Yoksa *bunu* mu?"

"İkisini de özleyemez miyim?" Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kaldırıp geniş pencere pervazına ve fichu'sunu çekip çıkardı, böylece boğazından göğüslerinin üst kabarıklıklarına kadar çıplak tenini öpebilir, emebilir ve dilleyebilirdi. Akşam bıyıklarının tenine sürtünmesi bile onu daha fazla arzulamasına neden oluyordu.

Thorn'un omuzlarını kavradı ve ona sarılmanın verdiği hazzın ılık bir banyo gibi üzerinden akıp gitmesine izin verdi. "Thorn, ne yapıyoruz biz?"

"Ne yaptığını bilmiyorum ama senden ." Sanki bu gerçeği vurgulamak istercesine, parmaklarını yavaşça saçlarının arasından geçirdi; saçları hâlâ çalışmak için her zaman kullandığı topuzdaydı ve tokalarının düşebileceği yere düşmesine izin verdi. "Tanrım, ama saçların çok güzel. Güneşli bir yaz günü gibi parlıyor ... ya da sonbaharda bir arpa tarlası gibi."

Bay Juncker kadar şiirseldi. Onun bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. "Thorn, ciddi ol."

Bakışları kadının içine işledi. "Saç konusunda her zaman ciddiyimdir."

Başını salladı, saçları daha da döküldü. "Yani, sence de bu pek akıllıca değil mi?"

"Yine burada bunu yapıyorum." Sanki transa geçmiş gibi, saçlarını omuzlarına yaydı. "Biz çapkınlar böyle yaparız, bilirsin." Göğüslerini okşayarak daha fazlasını arzulamasını sağladı.

Önce şakağını, sonra saçlarını öptü ve son bir kez daha itiraz etti. "Sevgili pervasız hovarda, birilerinin bizi bulacağından endişelenmiyor musun?"

"Bu saatte olmaz."

Diğer herkesin yatakta olduğunu, cezasız kalabileceklerini hatırlatmak onu uyandırmaya yetmişti. Ve neden onunla birlikte olmasındı ki? Namusunu kurtarması gerekmiyordu ki. Bundan sonra hayatı boyunca bir kimyager olmak istiyordu. Yalnız kalmak için.

Bu düşünce onu depresyona soktu ve kendini onların faaliyetlerine daha da kaptırmasına neden oldu.

Önlüğünü çözüp kanepenin üzerine fırlattı, ardından bacaklarının arasına girebilmek için eteklerini çoraplarının üzerinden yukarı çekti. Adamın uyarılmışlığının kalınlığı, kızın zaten onu arzulayan tarafını iterek iç çekmesine ve ağırmasına neden oldu. Adamın oradaki sıcaklığı ile pencerenin sırtına vuran soğuğunun zıtlığı kadının ürpermesine neden oldu.

"Daha sıcak bir yere taşınalım, olur mu?" Thorn dedi ki. "Bacaklarını bana dola."

Bunu yaptığında, sadece ne yapacağını görmek için, onu pencereden uzaklaştırdı ve açık bırakmak istemediği kapıdan yatak odasına götürdü. Yoksa istemiş miydi?

Vücudunun çıplak mahrem yerlerine değmesi bile onu eritiyordu. O böyle şeyler yaptığında her zaman aşağısının ıslandığını hissetmesi yanlış mıydı? Bu normal miydi?

Umurunda değildi. Yüce Tanrım, ama adam onu tehlikeli bir şekilde, tamamen delirtiyordu.

Onu yatağının yüksek şiltesine yatırdı, sonra başını ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Ben seni istiyorum. Senin de beni istediğine inanıyorum. Bu konuda yanılıyor muyum?"

"Hayır." Ayakkabılarını tekmeledi, başlamak için sabırsızlanıyordu. "Ama ben sadece senin fetihlerinden biri olmak istemiyorum."

"Bu konuda basit bir şey yok. Ya da seninle ilgili. İstesen de benim için basit bir fetih olamazsın."

Bu sözler garip bir şekilde onu rahatlatmıştı. Onlardan sakınması gerektiğini biliyordu. Güya onun gibi bir adam bir kadını yatağa atmak için her şeyi söyleyebilirdi. Yine de bu bir şekilde farklı hissettiriyordu.

Yoksa çok mu saftı?

Her iki durumda da, kalbinde seçimini çoktan yaptığını biliyordu. Onun yatağında. Bu gece. Bir erkekle birlikte olmanın bir şey olduğunu öğrenmek için bir daha asla şansı olmayabilirdi. *Onunla* birlikte olmak bir şeydi. Bunca zaman boyunca ona uzaktan bile çekici gelen başka bir erkekle tanışmamıştı. Thorn onu diğerleri için şımartmıştı.

Banyanını silkti, sonra önünde bir dizinin üzerine çökerek eteklerini tekrar yukarı kaydırды, böylece jartiyerlerini çözüp çoraplarını indirebilecekti. Yavaşça. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Bu hareket onda, sırf adam tekrar aşağı indirebilsin diye çorapları tekrar yukarı çekme isteği uyandırdı.

"Yani bunun bir evet olduğunu varsayıyorum," dedi parmaklarını kızın kalçalarının pürüzsüzlüğünde gezdirirken. "Bu gece benimle aynı yatağı paylaşmak istiyorsun."

"Ben de senin sadece hizmetçiyi oynadığını sanıyordum," alay etti.

Adam ona şüpheyile baktı. "Korkarım bunun için doğru cinsiyet değilim."

"Emin olmama izin verin." Yeleğinin düğmelerini çözdü ve iterek çıkardı, ardından gömleğinin üç düğmesini çözdü, böylece göğsünü ortaya çıkarmak için başının üzerinden çekip çıkarabildi.

"Vay, vay," dedi. "Kesinlikle bir hanımefendinin hizmetçisi değil." Göğsü ne kadar da muhteşemdi! Birkaç yıl önce Michelangelo'nun *Davut*'unun bir çizgi çizimini görmüştü ve o zamandan beri Thorn'u o heykel gibi hayal ediyordu, ama tamamen canlı renklerde. Yine de hayalinde Thorn'un üst yarısına serpiştirilmiş esmer saçları ve göbeğine kadar inen daralan bir saç çizgisini eklemeyi düşünmemişti.

Ellerini Thorn'un kaslarının üzerinde gezdirdi; kaslar heykelinkiler kadar yontulmuştu. Bunun dışında Thorn'un teni sıcak ve duyarlıydı, kaslar dokunuşunun altında çok tatmin edici bir şekilde esniyordu.

Meme uçlarını okşadıktan sonra aralarındaki kıllı ete bir öpücük kondurduğunda boğazında gırtlaktan gelen bir inilti duyuldu. Adam o kadar güzel kokuyordu ki, kız kendini ona sürtmek istedi. Ne tuhaf bir düşünce!

Ama ellerini pantolonunun düğmelerine doğru kaydırduğunda, "Benim sıram," diye homurdandı. Sonra kızın eteklerini beline kadar itti ve ağzını kızın kalçalarının arasına gömmek için başını biraz eğdi.

Buna inanamıyordu! Gerçekten onu yalıyor ?

Kısa süre içinde onu heyecandan çılgına çevirdi, sonra aç bir bakışla onu düzeltmek için geri çekildi. "Tadın cennet gibi, . Daha fazlasını yapayım mı?"

"Evet, oh, evet." Kadın adamın başını tutup onu geri çekmeye zorladı ve adam kıkırdarak ona uydu.

Sonra dilini, birkaç gün önce parmağını soktuğu gibi kızın içine soktu. Oh, Tanrım, ne kadar muhteşem! Ne kadar sarhoş edici. Bu, kolayca arzulanabileceği bir uyuşturucuydu.

Dilini, her dil darbesinde hassas ve muhtaç hissettiği bir noktanın üzerinde gezdirmeye başladı. Kendini garip miyavlama sesleri çıkarırken ve aniden geri çekilene kadar ona karşı buldu.

"Henüz değil, canım. Önce seni tamamen çıplak istiyorum." Ağzını silmek için mendilini kullanan adam, gözlerini kadının monsuna dikti. "Bu ne kadar güzel da, geri kalanını da görmek istiyorum; her santimini benim için çıplak bırakmanı istiyorum."

Sözcükler bile az önce ona her ne yaptıysa daha fazlasını yapmak için çıldırmasına neden oldu.

Sanki onun bacaklarını ayakta duramayacak kadar sallantılı hale getirdiğini biliyormuş gibi, yanına oturabilmek için yerden kalktı. Sonra da oturduğu yerde elbisesini çıkarabilmek için onu çevirdi.

İkisi birlikte onu ve korsesini çıkardılar. Sonra adamın onun da üstünü çıkarması sadece birkaç saniye sürdü ve onu bakışlarından saklamak için saçlarından başka bir şey bırakmadı.

Bir elini kadının sırtından poposuna doğru götürdü. "Sen bir tanrıçasın, tatlım." Ellerini arkadan dolaştırarak her iki göğsünü de avuçladı ve utanmadan okşadı. "Bu güzel bayanlardan" - bir elini karnından aşağıya doğru kaydırarak alttaki mahrem yerlerini avuçladı - "ve

Bu somurtan güzelliği. Aynaya bak. Benim gördüğümü görmeni istiyorum."

Ayna mı? Etrafına baktı ve yatağının karşısındaki aynada ikisinin mükemmel bir şekilde görüntülendiğini fark etti. Bir yanı onun amacının bu olup olmadığını, bunun için başka kadınları buraya getirip getirmediğini merak etti.

Bir elinin parmaklarıyla bir göğsünün ucunu okşarken diğer elinin parmaklarıyla da alt tarafını tahrik eden adamın saf, vahşi ihtiyaç ifadesinden zevk alıyordu. Sadece onu okşadığını görmek bile onu kayganlaştırdı ve ıslattı.

"*Benim* sıram ne zaman gelecek?" diye sordu. "Ben de seni çıplak görmek istiyorum." En son bu kadar samimi olduklarında okşamak için sadece birkaç dakikası olan adamın pantolonundaki kalınlaşan şişkinliği merak ediyordu.

"Oh, Tanrım, evet," diye homurdandı.

Terliklerini tekmeledi, sonra ayağa kalkarak pantolonunun ve çeketinin düğmelerini açtı ve çoraplarıyla birlikte onları da çıkardı.

"İşte," dedi, ellerini küstahça kalçalarına dayayarak onun önünde dururken. "Karnını doyurmaya bak. Ama çok uzun sürmesin, yoksa kendimi utandırırım."

Karşısında zaten çıplak durduğu için bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu ama onu tüm ihtişamıyla görmek çok aydınlatıcıydı. *David*'in çizgi resminde çok daha küçük, çok daha uysal bir erkek mahremiyeti vardı.

Thorn'un koyu renk saçlarının arasından cesurca ona doğru uzanan kalın et çubuğu ve aşağı sarkan iri taşakları bambaşka bir şeydi. Heykel olmadığı kesindi.

Sertçe yutkundu. O *şeyin*, parmağının ve dilinin yaptığı gibi onun içine girmesi mi gerekiyordu?

Yüce Tanrım.

Ona dokunmak için uzandı ve sanki kendi aklı gibi seğirdi. Thorn onun elini yakaladı. "Şimdi olmaz tatlım, yoksa bunu doğru düzgün yapamam, yemin ederim."

"Bir doğru bir de yanlış mu var?"

"Evet. ." Yaklaştı. "Olivia, sana doğru yolu göstereyim." Nefesinin altında ekledi, "Yapabileceğimi varsayarsak

o kadar uzun süre hayatta kalamaz."

O da adamın dediğini yaptı ve bir de baktı ki adam bacaklarının arasına diz çökmüş, üzerine abanıyor.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu. "

önce hiç yapmadıysam nasıl emin olabilirim?"

İnledi. "Eğer istediğin buysa, bir şey önce durabilirim."

Zaten çok şey olmuştu. Geri dönmeyi reddetti. "Durma," diye fısıldadı.

"Tanrı'ya şükür," dedi kısık bir sesle, sonra elinin ucunu bastırdı.

üyesinin içine girdi ve daha da ilerlemeye başladı.

İlk başta çıldırtıcıydı. Hiç uymuyor gibiydi.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalı. "Çok sıkısin, tatlım.

Çok sıcak, ıslak ve sıkı."

"Bunun *doğru* yol olduğundan emin misiniz?"

"Oh, evet, güven bana," diye boğuldu. "Bu benim için olabildiğince doğru. Ama ilk kez bir bakireyle birlikte olmanın harika bir duygu olduğunu sanmıyorum. Senin için daha iyi hale getirmeye çalışacağım."

Bir yastık kaparak kalçalarını altına alacak kadar kaldırdı. Neden olduğundan emin değildi ama pozisyon değişikliği işleri yoluna koymuştu.

"Daha iyi mi?" diye hırladı.

Başını salladı. Konuşamıyordu, adamın kendisiyle bu kadar yakın bir şekilde birleşmesinin verdiği his onu tüketmişti. Adam ne kadar uzağa giderse içinde o kadar büyüyor gibiydi. Ama sonra aşağı uzanarak tüm zevk verici hislerini barındırıyor gibi görünen sert düğümü ovdu ve bir barajın patlaması gibi, zevk onu sular altında bıraktı.

Soluk soluğa parmağına doğru eğilirken, adam önce çekmeye, sonra da enfes, alışılmadık bir ritimle tekrar tekrar sokmaya başladı. Bu onun deneyim alanının dışındaydı ve tek yapabildiği, onu üzerinde tutan iyi işlenmiş kolları sıkmak ve gideceği yere onu da götürmesi için dua etmektir.

Çünkü kasları gerildiği ve yüzü kızardığı için kesinlikle bir yere gidiyordu. Şimdi o da bir yere gidiyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Adamın hızlanan vuruşları bu zevk düğümünü daha da derinleştirdi ve adamın gözleri kızın gözlerinin içine öyle bir

Çok geçmeden soluk soluğa kalmış, iç çekmiş ve onun itişlerini karşılamak için eğilmişti, içinden geçen her lezzetli duygu için sabırsızlanıyordu.

"Ah, benim ... güzel canım. Beni öldürüyorsun. Kendini çok *kötü* hissediyorsun.
iyi."

"Sen de öyle," diye cevap verdi ve bunun yalan olmadığını fark etti.

"Bu ...
. inanılmaz."

Öyle oldu. İçine doğru yayılan ısı şokları, aniden içine kadar daha büyük, daha güçlü, daha sıcak hale geldi ve coşkusunun yoğunluğundan çılgılık atmasına neden oldu.

Sanki bu kendi salıverilişini tetiklemiş gibi, boğuk bir çılgılık atarak onun içine girdi, sonra da kendini onun içine bıraktı. Üstünde yatarken, vücudu hala onunkiyle birleşmiş ve başı boynunun kıvrımında beşikteyken, daha önce hissettiği her şeyin ötesinde bir memnuniyet onun üzerine çaldı. Buraya, onun yanına aitti. O henüz bunun farkında olmayabilirdi ama o farkındaydı.

Bu kadarı yeterliydi. Şimdilik.

Thorn onun yanında yatıyordu, kalbi artık çarpmıyordu ve bedeni tatminle doluydu. Yine de onu tekrar istiyordu. Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

Hiç mantıklı değildi. Dokuz yıl önce, geleceğinde artık bir evlilik olduğunu bilseydi paniğe kapılırdı. Hatta o zamanlar öpüşürken yakalandıklarında bile paniğe kapılmıştı. Bunun yerine, memnuniyetten başka bir şey hissetmiyordu. Ve daha önceki arzusunun belli belirsiz bir yankısını.

Eğer onunla tekrar sevişirse, bunu daha az aciliyetle ve daha fazla özen göstererek yapabilirdi. Ama bu çılgınca bir düşünceydi. Bu onun ...

. ona *ihtiyacı vardı*. Ve onun kimseye ihtiyacı yoktu.

Kadının çıplak bedeninin kendisine doğru kıvrıldığı yere baktı ve bu manzara karşısında kanı kaynadı. Tanrım, şimdi başı beladaydı. Uzanıp örtünün diğer tarafını tuttu ve akıl sağlığını korumak için örtüyü kadının cazip bulduğu kısımlarının üzerine çekti. Dürüst olmak gerekirse, bu mantığı takip ederse, onu tırnağa örtmüş olacaktı.

Kızın yanıtı başını adamın çıplak omzuna koymak oldu. "Beklediğim bu değildi."

"O "nun ne anlama geldiğini sormasına bile gerek kalmadı. "Daha mı kötü? Yoksa daha mı iyi?"

"Oh, daha iyi, kesinlikle."

Kadın adamın göğsündeki kıllarla oynadı ve adam sikinde bir kıpırdanma hissetti. Daha önce hiç işe yaramamış olsa da, özellikle de onun yanındayken, gitmesini diledi. Ama denemek zorundaydı.

"Ne bekliyordun?" diye sordu, onu tekrar istediği gerçeğini aklından çıkarbir şey umuyordu.

"Bilirsiniz, genç hanımlara hep bunu söylerler." Bakışlarını onun ötesinde bir yere sabitledi. "Evlendiğinizde kocanızla acı verici ilişkiler yaşayacaksınız ama sorun değil çünkü size mücevherler, kürkler falan hediye edecek."

Aman Tanrım. *Bu* kesinlikle onun tahrikini azalttı. "Başka bir deyişle, genç hanımlara evlendikten sonra fahişe olacaklarını söylüyorlar."

Bakışları ona yöneldi. "*Ben* de hep öyle derdim! Neden evlenmeye hevesli olmadığımı düşünüyorsun? Yani, bir sosyete evliliğinin bir erkeğin metresi olmaktan ne farkı var?"

"Bir kere, çocuklarınız piç olarak doğmayacak." Kadının düzensiz ve son derece erotik saçlarından bir tutamı düzeltti. "Eğer beklediğin şey 'acı verici ilişkiler' idiyse, neden bana izin verdin Yani ..."

"Çünkü *neye* inanacağımdan emin değildim. Ve emin olmadığım zaman, her zaman bir şeyleri kendim deneyimlemek isterim."

"Bir deney gibi." "Kesinlikle!"

Kız ona gülümsedi.

Demek onun kendisine gülümsemesi *böyle* bir şeydi. Juncker'ın kendinden bu kadar memnun olmasına şaşmamalıydı. Onu öyle görmek bile Thorn'un göğsünü kabartmıştı.

Kıkırdadı. "Bu tür deneyleri senin yaptığın türden deneylere tercih ederim."

"Bazı açılardan kesinlikle daha keyifli." Yüz ifadesi dalgınlaştı. "Ve bu deneylerden bahsetmişken, sence Grey babasının ölümüyle ilgili gerçeği öğrenince çok üzülür mü?"

"Bundan şüpheliyim. Bir süredir bundan şüpheleniyordu. Ayrıca, babasını hiç tanımadı ve başkalarından duyduklarına bakılırsa

"Merhum Dük pek de iyi bir insan değildi."

"Bu oldukça üzücü. Sorduğum için beni bağışlayın ama babasını hiç tanımadıysa, adamın öldürülmüş olması neden umurunda?"

Thorn ona Grey'in babası hakkında ne kadar şey söyleyeceğini düşündü ama bu noktada her şeyi bilmesi gerekiyordu. En azından, adamın kim olduğunu öğrenebileceklerini varsayarsak, katilin duruşmasında tanıklık edecekti. Ayrıca, diğer ölümler hakkında da bazı bilgilere sahip olabilirdi. Ne de olsa zeki bir kadındı.

"Grey, babasını zehirleyen kişinin benim ve Gwyn'in babasını ve üvey babamızı da öldürmüş olabileceğinden korkuyor, Sheridan'ın rahmetli amcasından bahsetmiyorum bile."

Gözleri irileşti. "Ama... ama babanın bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum."

"O yaptı. Ancak bu sabah yerel polis memuruyla konuştum ve kazanın birinin arabaya önceden zarar vermesi nedeniyle meydana gelmiş olabileceğini söyledi. Belki de arabacının tüneğindeki vidaları gevşetmiştir, çünkü arabadan uzakta bulunmuştur."

"Yüce Tanrım. Ne kadar korkunç!"

"Bunların hepsi varsayım, farkındasınızdır. yüzden kanıtlamakta zorlanabiliriz. Ama ne öğrenebileceğimi görmek için araştırmaya hazırım."

"Peki ya diğer ölümler? O insanlar da mı zehirden öldü?"

"Korkarım ki hayır. Bu her şeyi kolaylaştırırdı. Grey'in babasının ölümü aslında kanıtlanması en kolay olanıydı, bu yüzden ilk olarak onu araştırıyorduk. Diğerlerinin ölüm şekli farklı. Ama ölümleri şüpheli görünüyordu - hepsi kaza ve benzeri şeylerdi. Bu yüzden bu bizim için önemli. Çünkü hiçbirimiz babalarımızın ve biri üvey babamız olmak üzere Beatrice ve Joshua'nın iki amcasının ölüm nedenlerinden emin olmadan kendimizi güvende hissedemeyiz."

Onu korumak istercesine daha sıkı sarıldı. "Çok fazla ölüm var gibi görünüyor."

"Özellikle de dördü de dükken. Ve ikisi nispeten genç yaşta öldü."

"Ne kadar şok edici! Ve zavallı annen, üç kez dul kalmak. Buna nasıl dayanıyor?"

"Bir , daha önce de belirttiğim gibi, onu bu soruşturmaya dahil etmedik. Öldürüldüklerinden emin olana kadar ona bir şey söylemek istemiyoruz."

"Bu akıllıca. Emin olmadıkça onu bir anlamı yok."

"Kesinlikle."

"Ama demek istediğim, üç koca kaybına nasıl dayanıyor? Bu çok zor olmalı."

"Öyleydi. Öyleydi." Gülümsedi. "Neyse ki sırtını dayayabileceği hepimiz varız." Olivia sırtüstü uzanarak gölgelikten yukarı baktı. "Ama

bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun. Bir kocaya sahip olmaya , benim hatam olmadan benden koparılmasını hayal bile edemiyorum.

Bir kez bile olsa korkunç olurdu. Ama üç kez?

Bu korkunç olurdu."

Haklıydı. Ve annemin acı çektiğini biliyordu. Ona göre bu asla evlenmemek için bir oydu. Ama annem belli ki böyle düşünmüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "annemiz kocalarından yalnızca birini gerçekten sevdi - yani çağlar boyu sürecek romantik bir aşk anlamında."

Olivia dönüp ona baktı. "Baban demek istiyorsun. Annemin metresi olduğunu söylediği kişi."

"Evet. Gerçi üvey annene bu konuda artık tam olarak inandığımdan emin değilim."

"Ama görünüşe göre eskiden öyleymişsin. Bu yüzden mi evlilikte aşka ve mutluluğa hiç vermiyorsun?" diye fısıldadı. "Annemin ailen hakkında söyledikleri yüzünden mi?"

Lanet olsun. Şu anda tartışmak istemediği bir konuya girmişlerdi. Olivia'nın eli için bir teklif yapması gerektiğini biliyordu ama bunu yapmaya hazır değildi.

Seni tekrar reddedeceğinden korkuyorsun, diye fısıldadı vicdanı.

Bu doğru değildi. O hiçbir şeyden korkmazdı.

Yine de burada, onun daha iyisini hak ettiği gerçeğinin etrafında konuşuyordu.

Bu düşünceden sıyrıldı.

"Eee?" diye ısrar etti. "Bu yüzden mi aşka ve mutluluğa inanmıyorsun? Annemin sana söyledikleri yüzünden mi?"

İç çekti. "Kısmen. Ama kısmen de bir evliliğin ne kadar mutsuz olabileceğini ilk elden gördüğüm için." Masaları ona çevirdi. "Sen de öyle. Babanın onu ne kadar sık yalnız bıraktığına bakılırsa üvey annenin dul kalmış olabileceğini kendin söyledin."

"Evet, ama evliliklerinin mutsuz olduğunu sanmıyorum. Kavga etmiyorlar. Sadece birlikte pek bir şey yapmıyorlar. Hatırlayabildiğim kadarıyla babam ve annem de öyle. O sadece evlenecek biri değil. Bir metresi olduğundan şüpheleniyorum. Ya da bir dizi metresi. Dürüst olmak gerekirse, kesin olarak bilmiyorum. Asla onlarla gösteriş yapacak kadar aptal olmaz." Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Peki kimin mutsuz evliliğine 'ilk elden' tanık oldunuz? Annenizin üvey babanızla olan evliliğine mi?"

"Onlar değil. Senin ailen gibi onlar da tam olarak mutsuz değillerdi. Ama aşık da değillerdi. Pratik bir eşleşme yaptılar ve bu onlara iyi hizmet etti. Bence birbirlerine karşı gerçek bir sevgi besliyorlardı ..sadece şairlerin övdüğü türden romantik bir aşk değil." Kızın bir tutam saçını omzunun üzerinden düzeltti. "Aslında, tam da evliliklerine aşk girmediği için mutlu olduklarını tahmin ediyorum."

"Yani, bir kez daha, 'ilk elden gördüğün' mutsuz' bir evlilik değil. Bahse girerim bunu kaygısız bir bekar devam etmen için bir bahane olarak kullanıyorsundur."

Gerildi. *Onun için teklif et, seni göt. Onun istediği de bu.*

Vicdanına lanet olsun. Bunun yerine, "İnanın bana, çeşitli evli kadınların yataklarının bakış açısından pek çok mutsuz sosyete birlikteliğine tanık oldum. Benimle birlikte olmanın evliliklerindeki sefaleti telafi edeceğini düşündüler. Yanlış düşünmüşler."

"'Çeşitli evli kadınların yatakları' mı?" Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Kaç tane?"

Neden durumu daha da kötüleştirecek şeyler söyleyip duruyordu ki? Kaç kadınla yattığından kesinlikle bahsetmek istemiyordu. En azından *onunla* değil. "Tipik bir sosyete geliniyle mutlu olma olasılığım konusunda beni şüpheyi düşürmeye yetti. Genç hanımlar benim sevgimi kazanmaya çalışıyor sadece beni istiyor

Çünkü ben zengin bir düküm. Özellikle beni hiç önemsemediler. O evli kadınların hiçbiri de öyle. Ben her zaman sadece bir araçtım."

Kadın ona şüpheyile baktı. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Genç hanımlardan bahsediyorum."

"Öyleyim işte." Yüzü ona dönük olacak şekilde yan yattı. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?" Elini göğsünün üzerinden kaydırarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yapacak daha keyifli bir sürü şey düşünebilirim."

Onun cömert göğüslerini okşamasına rağmen, tereddüt ediyor gibiydi. Sonra zoraki bir gülümsemeyle elini başının arkasına kaydırarak onu başka bir öpücük için geri çekti.

Güvendeydi. Onun için teklifte *bulunacaktı* ama şu anda değil. Hâlâ baş başa geçirecekleri birkaç saatleri varken olmaz.

Alçak. Alçak. İtibarsız.

Evet, o bunların hepsiydi. Ve kısa bir süre daha öyle olmak istiyordu. Daha sonra evlilik teklif etmek için bolca zaman vardı.

On Üçüncü Bölüm

Olivia uyandığında Thorn'u aradı ama o yatağını terk etmişti. Ve odaya dolan parlak güneş ışığına bakılırsa, bu muhtemelen onun için akıllıcaydı. Yine de, o gittiğine göre acele *etmesi* için bir neden yoktu.

Saf bir memnuniyetle iç çekerek yorganı çenesine kadar çekti. Thorn onunla *iki kez* sevişmişti. İkinci seferden sonra onu oldukça acı içinde bırakmış olsa da, kendini hâlâ bir kadın gibi hissetmekten alıkoyamıyordu. Artık bir kız değildi, gerçi belli ki bir süredir kız olmamıştı.

Bir kadın, evet. *Onun* kadını.

Hızlı bir acıyla başını çevirip onun yastığına baktı. İşte o zaman, ikinci seferlerinde bir yerlerde yorganın altına girdiklerini hatırladı. Ama şimdi sanki hiç burada olmamış gibiydi.

Çenesini uzattı. Saçmalık. Buraya gelmişti ve sanki onun için özel biriymiş gibi davranmıştı.

Yani, geçen seferki gibi mi? Annenin ona evlenme teklif etmesi için şantaj yaptığı zamanki gibi mi?

"Sus," dedi daha akli başında olan benliğine yüksek sesle. "Bırak da bunun tadını bir süre daha çıkarayım, olur mu?"

Aniden, geçici hizmetçisi yatak odasına daldı. "Oh, şükürler olsun sonunda uyandınız, bayan. Üvey anneniz geldi ve çılgına dönmüş durumda. Şu anda Majesteleri ile birlikte misafir odasında ve sizi soruyor."

Bunu anlaması biraz zaman aldı ama anladığında da panik, tatmin duygusunun yerini aldı. Anne, burada mısın?

Yüce Tanrım. Bir terslik olmalı. Yoksa annem Olivia'nın Rosethorn'a geldiğini nereden biliyordu? Ve Thorn annesiyle *miydi*? Bu durum gittikçe kötüleşiyordu.

Olivia tam yataktan çıkmak üzereydi ki, çırılçıplak olduğunu fark etti, hizmetçinin bunu şüpheli bulması kaçınılmazdı.

Bu yüzden genç kadına, "Bir fincan kahve misiniz? Aksi takdirde annemle konuşmayı asla başaramayacağım."

"Elbette. Ama acele etseniz iyi olur hanımefendi. Majesteleri Leydi Norley'e biraz kızmış görünüyor."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Olivia.

Hizmetçi koridora çıkar çıkmaz Olivia yataktan fırladı, geceliğini buldu ve sürükleyerek üzerine geçirdi. Sonra dün geceki kıyafetlerinin bir sandalyenin üzerine örtüldüğünü görünce dondu kaldı. Bunu *kendisinin* yapmadığını biliyordu, bu da *onun* yaptığı anlamına geliyordu.

Oturma odasına koştu ve adamın saç tokasını çözdüğü pencere kenarına baktı. Görülecek bir saç tokası bile yoktu. Hepsini toplayıp bir yere koymuş olmalıydı.

Elbette, diğer odaya döndüğünde onları tuvalet masasının üzerinde buldu. Yüreği ağzına geldi. Onu sonsuza dek mahvedebilecek bir şey yaparken yakalatmamak için büyük çaba sarf etmişti.

Bunu iki şekilde anlayabilirdi. Ya evlenmek istediği kadına karşı son derece nazik davranıyordu. Ya da onunla evlenmek *zorunda kalmamak* için izini kaybettirmeye çalışıyordu. Hiç şüphesiz bu, daha önce evli sevgilileriyle sayısız kez yaptığı bir şeydi.

Hizmetçi kahvenin yolda olduğunu söylemek için geri döndü ve Olivia ona teşekkür etti. Sonra genç kadın yatağa doğru yürüdü ve bir şey görünce irkildi.

"Hanımefendi," dedi hizmetçi, örtüyü işaret ederek. "Burada ... um ... var.

. kan burada."

Tanrım, Thorn patavatsızlıklarının en önemli göstergelerinden birini gözden kaçırmıştı. Olivia hızlıca düşündü. "O kadar geç geldim ve o kadar ki yatağa uzanmadan ya da düşme riskini göze almadan önce soyunacak vaktim bile olmadı. Gece uyandığımda fark ettim ki

regl dönemim başlamıştı. Üzerimi değiştirip geceliğimi giymekten ve birkaç paçavra almaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Örtüye kanadığımı fark etmemiştim. Umarım temizlemesi çok zor olmaz."

Olivia gevezelik ettiğinin farkındaydı ama olanları saklamak için yanıp tutuşuyordu. Çünkü Thorn bunu yapmak için bu kadar uğraşırsa, bir nedeni olabilirdi ve sırf inandırıcı bir yalan söyleyemediği için gerçekten mahvolmak istemiyordu.

Hizmetçi kızarmış olsa da şüpheli ifadesi tamamen kaybolmuştu. "Oh, hayır, bayan, bu konuda hiç endişelenmeyin. Biz kadınlar bunun nasıl olduğunu biliriz. Kirlenmiş vardiyanızı bana vererseniz, icabına bakılmasını sağlarım."

"Teşekkür ."

Hizmetçi giyinmesine yardım etti ve Olivia'nın regl dönemiyle ilgili tek kelime etmedi. Olivia sadece genç kadının ona inanmış olmasını umabilirdi.

Ama annem buradaydı. Olivia bunu olması gerekenden daha güven verici buldu. Thorn'un dün gece görüldüğü kadar çapkın olduğu ortaya çıkarsa ağlayacak bir omuza sahip olmak güzel olurdu.

Evlilik teklif etmiş olsa bile, ona asla aşk ve mutluluk teklif etmeyeceğini söylemişti. Ve muhtemelen bunu kastetmişti. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Giyindikten sonra biraz kahve içti ve aceleyle alt kattaki misafir odasına indi. İçeri girdiğinde hem Gwyn'i hem de Thorn'u üvey annesini uzak tutmaya çalışırken buldu.

"Hayatım üzerine yemin ederim, Leydi Norley," dedi Thorn, "kızınızı saklamadım ya da bir yere götürmedim. Eminim her an aşağıya inebilir." Kapı aralığına baktı ve onu gördü. "Gördünüz mü? İşte burada. Derin bir uykuda olmalı. Hizmetçilerden öğrendiğime göre geç saatlere kadar laboratuvarında çalışmış."

Olivia'nın üvey annesi iki yanağından öpmek için yanına yaklaştı, gözlerinden endişe okunuyordu. "İyisin, değil mi? Çok endişelendim!"

"Ben iyiyim anne."

Gwyn, "Hepimiz için çay ve kahve aırmama ne dersiniz?" dedi.

"Ve belki benim için biraz kızarmış ekmek ve tereyağı?" Olivia gece geç saatlere kadar yaptığı aktivitelerden sonra açlıktan ölüyordu.

"Elbette," dedi Gwyn gülümseyerek ve odadan ıktı. Olivia isteksizce dikkatini üvey annesine çevirdi. "Beni nasıl buldun anne?"

Üvey annesi dudaklarını büzdü. "Greycourt'un malikânesine gitmenin gerçek nedenini bana söylemediğini hatırlatma. Ve buraya gelmeyi kabul ettiğini bana bildirmek için hiçbir girişimde bulunmadın" - Thorn'a ürpertici bir bakış fırlattı- "seni daha önce neredeyse mahveden bir adamla. Ve belli ki seni tekrar mahvetmekten kaçınmaya alışmıyor."

Thorn bu konuda alışılmadık sessizdi.

"Anne!" Olivia itiraz etti. "Dük nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmadı. Ayrıca, gördüğünüz gibi, kız kardeşi Leydi Gwyn de refakatçim olarak hep buradaydı. Her şey son derece düzgün."

Üvey annesi homurdandı. "Daha önce hiçbir şeyin düzgün olmasını önemsemezdin. Ama bir kadının ilk suyun pırlantası olmaktan çıkıp ne kadar çabuk yıkıcı dedikodulara konu olabileceğinin farkında değilsin, hem de tek bir dikkatsiz hareketle." Thorn'a ters ters baktı. "Ancak *ben* bunun nasıl olabileceğini çok iyi biliyorum. Sosyete de geçirdiğim yıllar boyunca bunu pek çok kez gördüm."

"Tek yaptığım, anne," diye yalan söyledi, "mesleğimi icra etmektir. Greycourt ve karısı bana gerçek bir kimyager olma şansı veren çok nazik ev sahipleriydi. ...yerine önemli bir şey yapmak için.

. . minderlere nakış işlemekten ve mütevazı servetimin ötesinde benimle ilgilenmeyen erkeklerin kurlarına katlanmaktan. Daha sonra buraya gelmek zorunda kalmamızın tek nedeni-"

Annesinin kaşlarını atmasına bakılırsa kendini çok geç yakalamıştı.

"*Neydi?*" dedi üvey annesi.

"Oradaki laboratuvarıma bir şey oldu.

Birisi içeri girmiş ve birkaç şeyi tahrip etmiş-"

"Yani burayı havaya uçurarak mı? Ben olsam 'birkaç şeyi yok ettim' derdim," dedi annem, ses tonunda biraz incinmişlik . "Sen, genç bayan, hâlâ benden bir şeyler saklıyorsun."

Olivia kendini şaşırtarak, "Ve sen de anne, aynısını yapıyorsun. Bir , Carymont'tan ayrıldığımı nasıl öğrendiğini hâlâ açıklamadın."

Üvey annesi tereddüt edince Thorn araya girdi. "Bilmemiz önemli, Leydi Norley."

"Pekâlâ." Annem duruşunu düzeltti. "Evde isimsiz bir mektup aldım, kızıma bakmam gerektiğini çünkü artık Carymont'ta olmadığını söylüyordu. Mektupta nereye gittiğin ama öğrenmek için Carymont'a gittim. Sonra da hemen buraya geldim."

"Mektup mı?" Thorn sordu.

"Eminim öyledir." Üvey annesi onu bulana kadar büyük retikülünü karıştırdı. "Buyurun majesteleri," dedi ona uzatırken. "Gerçi bundan daha fazla ne keşfedebileceğinizi bilmiyorum."

Zarfı ve her şeyi inceledi. "Normal postayla mı geldi?"

"Hayır. Surrey'deki evimizin uşağına bırakıldı." "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi üvey annesi, ama soruyu şaşkınlıkla karşıladığı belliydi.

Olivia onun kaşlarının çatılmasını izledi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Kimin gönderdiğine inanıyorsun?"

"Büyük olasılıkla laboratuvarı havaya uçuran aynı delikanlı." Thorn anneme döndü. "Buraya gelirken seni takip eden birini gördün mü?"

"Beni *takip etmek* mi? Aman Tanrım, hayır! Gerçi arkamızda biri var mı diye camdan dışarı bakmıyordum ama eminim arabacımız bizi takip eden birini fark eder ve bana haber verirdi."

Olivia Thorn'a odaklandı. "Yani sence adam annemin nereye gittiğini görmek için mi mektup gönderdi? *Beni* bulma umuduyla mı?"

Thorn omuz silkti. "Grey'in babasının zehirlenip zehirlenmediğini anlamanızı engellemek için elinden geleni ardına koymayacağını zaten biliyoruz."

"Zehirlenmiş!" Annem haykırdı. "Aman Tanrım." Retikülünü başladı. "kokum nerede? Kokulu ihtiyacım var."

Olivia yanına gitti, retikülünü aradı ve ona kokulu tuzları uzattı.

"Teşekkür ederim, canım," dedi annem ve muhtemelen bayılma krizini önlemek için değil de daha çok etki yaratmak için burnunun dibinde gezdirdi.

Thorn, "Her ihtimale karşı yolda adamlarım olacak," dedi.

"Gerek yok," dedi üvey annesi tuzları koklamaya devam ederken. "Olivia ve ben gidiyoruz. Burada seninle kalmasına ve sonsuza mahvolmasına izin vermeyeceğim."

"Anne-" diye başladı Olivia.

Thorn, sanki Olivia hiç konuşmamış gibi, "Onu mahvetmek gibi bir niyetim yok," dedi. "Onunla evlenmek istiyorum."

Olivia dondu kaldı. Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Bu arada üvey annesi, Thorn'un hazırlıksız teklifi karşısında hiç de sakinleşmemişti. "çiğnemeniz gerek," diyerek hem Olivia'yı hem de Thorn'u şaşırttı.

Bakışlarını üvey annesine dikti. "Belki sizinle özel olarak konuşmalıyız, Leydi Norley."

"Kesinlikle hayır," diye araya girdi Olivia. "İkiniz *en son* özel olarak konuştuğunuzda, annem benim için cılız bir teklif yapman için sana şantaj yaptı."

"Şantajdan haberin var mıydı?" diye ciyakladı üvey annesi.

"Yakın zamana kadar değil," dedi Olivia. "Ve bu da benden sakladığın bir başka konu."

"Duygularını incitmek istemedim," dedi annem.

"Eminim asil niyetleriniz vardı. Beni olayların dışında bıraktıklarında herkesin asil niyetleri varmış gibi görünüyor."

Tam o sırada Gwyn çay, kahve, lezzetli görünen kekler, kızarmış ekmek ve tereyağı taşıyan hizmetkârlarla birlikte geri döndü. Onlar tepsileri yerleştirirken, Gwyn Olivia, Thorn ve Olivia'nın üvey annesini oturmaya çağırdı.

Olivia hizmetkârların gitmesini beklerken tostunu yedi. Ancak onlar sonra Thorn'a, "Sizinle evlenmeyi düşünmemin tek yolu, Majesteleri, bana gerçek bir teklifte bulunmanızdır," dedi.

Gwyn bu yorum karşısında irkilmiş görünüyordu ama akıllıca davranarak konuşmanın bir parçası olmaya çalışmadı.

Olivia'nın karşısındaki koltuğa oturan Thorn ona şefkatli bir gülümseme gönderdi. "Bu gerçek bir teklif, tatlım. Düşesim olmanı gerçekten istiyorum."

Olivia'nın aklına milyonlarca soru geldi. Ama önce . . . "Anne, birkaç dakikalığına koridora çıkar mısın? Majesteleri ve benim özel bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Annem Olivia'dan Thorn'a baktı. "Onunla evlenmeyeceksin, onun üüne sahip bir adamla değil. Konu Thornstock olunca ben dersimi aldım. Ve sen, canım, daha iyisini yapabilirsin."

Olivia bundan ciddi olarak şüpheliydi ama bunun için zamanından daha uzun bir açıklama yapması gerekecekti. "Lütfen anne. Dük'le yalnız konuşmama izin ver."

Gwyn o anda içeri girdi ve koltuktan kalkarak elini anneme uzattı. "Leydi Norley, kardeşimin güzel bahçelerini gördünüz mü? Dışarıda çok güzel bir gün var ve biliyorum ki onları gezmek hoşunuza gidecektir."

Annem endişeli görünüyordu ama sonunda ayağa kalktı ve Gwyn'in onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Kapıdan daha yeni çıkmışlardı ki Thorn Olivia'nın yanına oturabilmek için yer değiştirdi.

Onun elini tuttu. "Bana itirazlarının ne olduğunu söyle tatlım, ben de onları ele almaya çalışayım."

Asıl itirazı, onu sevmemesiydi ve bu durumu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Ama bunu söyleyemeyecek kadar korkaktı, özellikle de *onu* sevip sevmediğinden hâlâ emin olmadığı için. Ayrıca, dile getireceği başka pek çok itirazı vardı.

Bakışlarını onun üzerinde sabitleyerek, "Londra'da kız kardeşinin balosunda bana asla teklifte bulunmayacağını söylemiştin. Peki fikrini ne değiştirdi?"

"Artık her şey farklı."

Sesini alçalttı. "Yani, benimle yattığın için mi?"

"Yani, seni tanımaya başladığım için. Üvey annenin bana şantaj yaptığından haberin olmadığını , sana daha net bakabildim, dokuz yıl önce o kadar aşık olduğum sevimli ve ilkeli kadını görebildim."

"Aşık! Sen bana aşık değildin."

Daha yakına eğildi. "Yeni tanıştığım kadınları öpmemin gerçekten olağan olduğunu mu düşünüyordun? Seni temin ederim, değildi. Ama sen ve kimyaya olan ilgin beni büyüledi. Yoksa yakalandığımızda neden bu kadar sinirlendim sanıyorsun? Beni tuzağa düşürmek için annenle komplo kurduğundan, bir şekilde gözümü boyadığından emindim."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı ve ayağa kalkmaya başladı.

Ama onu tekrar aşağı çekti. "Demek , bana kalırsa aramızdaki şeyler değişti. Ya da birbirimizi gerçekte olduğumuz gibi görebilmek için at gözlüklerimizi çıkardık. Sence de öyle değil mi?"

"Belki de."

"Ve evlenmemiz için pratik nedenler var. Bu konuda ne hissedersen hisset, senin masumiyetini aldım. Kimliği belirsiz bir kişi Carymont'tan ayrıldığını çoktan öğrendi ve üvey annene bunu bildirdi, peki toplumun geri kalanına söylemesini engelleyecek ne var? Üvey anneni buraya kadar takip ettiyse, benimle olduğunu da biliyordur. İkimizin yalnız olma ihtimalinin fısıltısı bile seni mahveder."

"Bu benim için önemli değil." Kendine kahve doldurmak için onun elini bıraktı. "Dışlanmış biri olmam umurumda değil. Zaten hiçbir zaman topluma ait olamadım. Juncker oyunlarını neden bu kadar çok sevdiğimi sanıyorsun? Çünkü uyum sağlamak için her şeyi yapanlarla alay ediyor ve kendi akli olanları övüyor. Bazen sanki oyunları *benim* için yazıyor gibi geliyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben böyle hissediyorum."

Yüzünde, arkadaşısı Juncker'in oyunlarını pek de umursamadığını hatırlatan bir ifade belirdi.

"istediğim," dedi aceleyle, "mahvolmuş olmamın bir önemi yok."

Dikkatle ona baktı. "Ama etrafınızda bir skandal olması, kendinizi meşru bir kimyager olarak kabul ettirmenize yardımcı olmaz."

"Kimyagerler toplumu ve skandalı umursamazlar. Onlar sadece yeni elementleri izole etmeyi, hipotezlerini kanıtlamak için deneyler yapmayı ve insanlara yardımcı olacak yeni kimyasal bileşimler bulmayı önemserler. Ayrıca, evlendiğimizde kimyager olmama izin verecek değilsin ya, neyse."

"Neden ki?"

Kahvesini yudumladı. "Tehlikeli durumlara yol açabilecek deneyler yapmama izin mi vereceksiniz?"

"Deneyleriniz *genellikle* yüzünüze patlamıyor, değil mi?" "Genel bir kural olarak hayır. Ama olabilirler."

"Anlıyorum." Kendisine de biraz kahve doldurdu ve bir yudum aldı. "Bu üzerinde çalışmamız gereken bir şey - laboratuvarınızda ne yaptığınız." Gözlerini fincanına dikti. "Ve dürüst olmak gerekirse, ikimizin de zevk aldığımız hobilerimiz var, bu yüzden birbirimizin bu hobileri ne kadar ileri götürmesine izin vereceğimiz konusunda anlaşmamız gerekecek."

Bu kesinlikle ilginç bir ifade tarzıydı. "Yaptığım şeyi bir 'hobi' olarak görmüyorum. İşimi çok ciddiye alıyorum."

"Güzel. O zaman buna eğlence de." "Bir meslek," dedi.

"Düşeslerin genellikle meslekleri olmaz," diye belirtti. "Düşes olarak devam edebileceğim konusunda bana kesinlikle güven vermiyorsunuz."

"Eğer seninle evlenirsem bir kimyager olacağım." Ona dikkatle baktı.

"Peki *senin* ne gibi var?"

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Sizi rahatsız edecek bir şey olmadığına eminim. Sadece her zamanki centilmence uğraşlar."

"İçki, kumar ve fahişelik gibi mi?" diye sordu dikkatle.

Karanlık bir bakışla onu sabitledi. "Eğer istediğin buysa, sana sadık kalırım."

Sorduğu şeylerden biri de buydu. "*Benim* 'hobimin' ne olduğunu zaten biliyorsun. Neden seninkinin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Dediğim gibi, seninki kadar somut bir şey değil." Yüzündeki donuk ifade bunu yalanlıyordu. "Tiyatroya gitmekten ve kulübüme gitmekten hoşlanıyorum, bu tür şeyler."

"Tıpkı babam gibi."

"Senin 'baban' gibi *değil*," dedi sertçe. "Senin ve çocuklarımızın yanında olmak niyetindeyim. Düzgün bir koca olmak istiyorum, bencil bir koca değil."

göt." Kendini tuttu. "Babana göt dediğimden değil, ama-"

"O bir tane, inan bana," dedi kuru bir sesle.

Ve belli ki Thorn'dan daha iyi bir cevap alamayacaktı. Belki bununla da yaşayabilirdi. Seçtiği mesleği icra etmesine izin verdiği sürece.

"Çocuklardan bahsetmişken," dedi, "ya kendinizi çocuklu bulursanız?"

"Bu tamamen farklı bir konu olurdu. O zaman kesinlikle seninle evlenirdim. Onu bu dünyaya getiren *benim* pervasız davranışımken, hiçbir çocuğumun piç olma utancını yaşamasına izin vermeyeceğim."

"Ve benim. Eğer bir şey varsa, ben daha suçluyum. Seni ben baştan çıkardım." Omuz silktilti. "Baştan çıkarılmak *istedim*."

Onun elini tekrar tuttu. "Ve şimdi bunu yaptığına göre, neredeyse kesinlikle tekrar yapmak isteyeceksin. Bundan keyif aldığınızı varsayıyorum."

"Yaptım," diye itiraf etti.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yani bu evlenmemiz lehine bir argüman, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım." Birleştirdikleri ellerine baktı. "Sadece... beni mahvolmaktan kurtarmak gibi asil bir dürtüyle benimle evlenmeni istemiyorum. Ya da beni, senin ve ailenin bulmaya çalıştığı kötü adam ya da kötü adamlardan koruman gerektiğini düşündüğün için."

"Seni yakınımda tutmayı tercih ettiğimi itiraf etmeliyim, çünkü kısmen seni gözüne kestirebilecek 'kötü adam ya da kötü adamlar' hakkında endişeleniyorum. Ama gerçeğin geri kalanı daha bencilce; seninle evlenmek istememin nedeni, seni dilediğim zaman yatağında görmek gibi tamamen alçakça bir dürtü. Bu, evlilik teklifim hakkında daha iyi hissetmeni sağlıyor mu?"

Bir kaşını kaldırdı. "En azından sana daha çok benziyor."

Tekrar ciddileşti. "Bence iyi bir iş çıkarabiliriz Olivia. Birbirimize eşlik etmeyi iyi bir sosyeteğe tercih ederiz. Hayattan aynı şeyleri istiyoruz. Ve birlikte bir anlam ifade ediyoruz. Bu benim için yeterli. Senin için yeterli değil mi?"

Görmezden gelmek için mücadele ettiği bir sızı onu yakaladı. Hayır, bu onun için yeterli değildi, ama sadece hala aşkı ve mutluluğu özlediği için

ve bunların gerektirdiği her şeyi. Ne yazık ki, o bilmiyordu. Ve hiçbir zaman da olacağından emin değildi.

Bununla yaşayabilir miydi?

"Evet," dedi. "Bu kadar yeter."

En azından şimdilik. Her günü geldiği gibi kabul etmek ve zamanla birbirlerini sevmeyi öğreneceklerini ummak zorundaydı.

Ama şimdi en zor kısmı geliyordu. Anneme söylemek.

Bölüm On Dört

"Aklını mı kaçırdın sen?" Olivia'nın üvey annesi bağırdı. "Eğer onunla evlenirsen bu adam seni mahvedecek."

"Anne, lütfen," dedi Olivia.

Thorn salonda kız kardeşine nişanlandıklarını anlatırken, salonda bu konuyu dönüp dolaşıp konuşuyorlardı. Üvey annesi mantıksız davranıyordu.

"Ciddiyim!" Annem dedi ki. "Onun ününü biliyor musun? Baştan çıkardığı kadınları? Hiç kimseyle evlenmesen daha iyi olur ve senin de bildiğin gibi bunu daha önce hiç söylemedim."

Olivia üvey annesine şüpheyle baktı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Yıllar önce onu benimle evlendirmek için şantajla başvurdu, şimdi de benimle evlenmesini *istemiyor* musun?"

"Yıllar önce sana iyi bir anne olmak istedim. Bu da bana göre senin evlenebileceğin en iyi bulmak demekti. O zamanlar bunun Thornstock olduğunu düşünmüştüm. Bir kere o bir düktü. Ayrıca seni öperken yakalanmıştı, yani senden hoşlandığı belliydi." Sesi sertleşti. "Ama o zamanlar bugünkü gibi değildi.

-Bir serseri ve bir haydut."

"Onun hakkında benimle kötü konuşma," dedi Olivia . "Ben onunla evlenmek istiyorum, o da benimle evlenmek istiyor. O yüzden bunu kabul etmek zorundasın anne. Senin iznine ihtiyacım olmayacak kadar büyüdüm." Sesini yumuşattı. "Ama yine de senin onayını almak isterim."

Üvey annesi ağır bir iç çekişle kanepeye çöktü. "Senin için doğru olanı yapmak istiyorum, sevgili kalbim. Ama bazen bunun ne olduğunu bilemiyorum."

"Bazen bunun ne olduğunu bilmiyorum." Olivia elini tutmak için yanına oturdu. "Ama çabalarını takdir ediyorum ve benim için en iyisini düşündüğünü biliyorum."

"Babanla evlendiğimde, benimle sadece iki nedenden ötürü evlendiğini açıkça belirtmişti: ona bir varis ve sana bir anne vermek. İlkinde başarısız oldum ama ikincisi için çok çabaladım. Sana iyi bir anne olmak istedim."

"Sen de öyleydin anne. Gerçekten."

Annem onun elini sıkıca kavradı. "Seni gördüğüm anda sana aşık oldum, biliyorsun." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sekiz yaşında küçük bir kimsesizdin, hala gerçek anneni kaybetmenin yasını tutuyordun ve bana çok ihtiyacın vardı. Ama şimdi ..."

"Şimdi sana daha çok ihtiyacım var. Planlamam gereken bir düşün ve düzeltmem gereken bir ev var." Özel olarak, Olivia evin gerçekten hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu, ama annem her zaman kendi evlerinde değiştirecek bir şeyler arıyordu, bu yüzden muhtemelen Olivia'nın evi için önerileri olacaktı.

Olivia'nın kafasına dank etti ki, kendi evi olacaktı: uygun gördüğü şekilde yönetebileceği bir yer. Thorn'un bir kahyası, bir uşağı ve muhtemelen onu bunu yapan bir milyon hizmetçisi daha vardı. Ama en tepede birinin yetkili olması ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Bu kişi o olabilirdi. Ne baş döndürücü bir düşünce!

Belli ki evliliğin düşünmediği bazı avantajları vardı. *Seninle evlenmek istememin nedeni, seni istediğim zaman yatağında görmek gibi aşığılık bir dürtü.*

Yanakları alev alev yanıyordu. Thorn'un yatağını paylaşmanın bir başka avantajı da buydu.

"Yüzün kızarıyor," dedi üvey annesi.

"Burası oldukça sıcak, sence de öyle değil mi?" Olivia ellerini yanaklarına bastırarak konuştu.

Üvey annesinin bakışları üzerinde yoğunlaştı. "Yüzün kızarıyor onu."

"Bunun nesi yanlış? Müstakbel kocamı çekici bulmamalı mıyım?"

Annem iç çekti. "Elbette yapmalısın. Bu sadece ona tahmin ettiğimden daha fazla aşık olduğun anlamına geliyor." Elllerine baktı. "Sanırım sana şantajdan bahseden oydu?"

"Öyleydi. İlk seferinde teklifini reddettiğimden neden bu kadar kızdığını açıklamak istedi." Olivia odanın diğer ucuna, Thorn ve Gwyn'in bahçede yürüdüklerini görebildiği pencereye baktı ve göğsündeki gerginlik acı verici bir hal aldı. Şantaj onun için hassas bir konuydu. "Gerçekten de bir kocayı cezbedemeyecek kadar aciz olduğumu mu düşündün ki bana bir koca teklif etmek için şantaj yapman gerekti?"

"Hayır, gerçekten, sevgili kalbim! Böyle mi düşünüyordun?"

"Hantal kimyager üvey kızınızdan kurtulmak istediğinizi sanıyordum, yoksa tüm boyunca onunla birlikte olmak zorunda kalacaktınız." Ses tonuna birkaç yıldır süregelen bir acılık sinmişti. "Onu elde etmek için onca zahmete girdikten sonra reddettiğimden beni çok hayal kırıklığına uğratmış olmalısın."

"Hayır, gerçekten. Beni hayal kırıklığına uğratmak için yapabileceğin hiçbir şey yok, sevgili kalbim." Annem onun elini okşadı. "Ve onunla yaptığım pazarlığı bilmeni asla istemedim. Seni temin ederim ki sadece senin için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Kesinlikle senden kurtulmak için değildi. Neden burada olduğumu sanıyorsun? Seni kötü bir evlilikten kurtarmak için."

"Bu sefer kurtarılmaya ihtiyacım yok. Daha doğrusu, gerekirse kendimi kurtarabilirim." Üvey annesine gülümsedi. "Peki beni kutsuyor musun?"

Annem ciddiyetle ona baktı. "Onu seviyor musun?"

Bu soru onu hazırlıksız , muhtemelen adam evlilikte aşk ve mutluluk hakkındaki şüphesini dile getirdiğinde bunu düşünmekten kaçındığı için. Bu yüzden doğruyu söyledi. "Bilmiyorum. Eğer onu sevmeme izin verirsem, sonunda kalbimi kıracağından korkuyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek daha da mümkün hissettirdi.

Üvey annesi başını salladı. "Korkunu anlıyorum ama evlilik benim için farklıydı. Babanla evlendiğimden bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordum ve bunu kabul ettim. Başka bir evlilik teklifi almadığım için şansımı denedim." Olivia'yı çenesinin altından kucakladı. "pişman değilim, çünkü beni mutlu edecek, sevecek bir *sen* varsın. Ve kimyaya olan tutkunu anlamasam da, sonunda bunu yapma ihtiyacını kabul ediyorum."

Büyük Greycourt Dükü bilginize güveniyor! Bu çoğu erkek kimyagerin sahip olduğundan daha fazla. Seninle gurur duyuyorum."

"Ah, anne," diye fısıldadı ve ona sıkıca sarıldı, gözleri yaşlarla doldu. "Bunun benim için anlamı çok büyük." Üvey annesinin bilebileceğinden çok daha fazla.

Annem geri çekilerek ona endişeyle baktı. "Ama canım benim, ne istediğinden emin ol. Onun ününü biliyorsun."

"Biliyorum. Ama bazı konularda haksızlığa uğradığını da biliyorum." Yine de onunla hobileri hakkında yaptığı konuşma biraz rahatsız ediciydi, özellikle de *onun kendi* hobileri hakkında bir şeyler sakladığından neredeyse emin olduğu için. Ama bunu üvey annesine söyleyecek değildi.

"Peki o zaman, eğer onu seviyorsan, bunu tüm kalbinle yap. Hayatının geri kalanını son dokuz yıldır olduğu gibi kimseyi sevmeden geçirmektense reddedilme riskini göze almanın daha iyi olacağını söyleyebilirim. Bu kez seninle evlenmeyi gerçekten istiyor gibi görünüyor. Ve eğer sen de onu istiyorsan" -derin bir nefes verdi- "o zaman benim onayımı aldın demektir."

"Teşekkür , anne."

Olivia koltuktan kalktı ama üvey annesi o uzaklaşmadan elini tuttu. "Tek bir şartla. Eğer herhangi bir endişen varsa, onunla ilgili fikrini değiştirmen için herhangi bir neden varsa, bana ve babana söyle, ne olursa olsun senin yanında olacağız."

"Yani, aynı dükle iki kez yatmamı izlememi gerektirse bile mi?"

Üvey annesi güldü. "O zaman bile. Ama umalım ki buna gerek kalmasın."

"Umalım da öyle olmasın."

Çünkü buna tekrar dayanabileceğinden emin değildi.

Thorn salonun dışında volta atıyor, Olivia ve Leydi Norley'nin konuşmalarını bitirmelerini bekliyordu. Olivia'nın üvey annesi onu evlenmekten vazgeçirmeye çalışmasa iyi ederdi. Eğer barones ikinci kez Olivia'yla aralarına girerse, o da

Ne yapardı? Ne *yapabilirdi*? Olivia'yı pamuk ipliğine bağlıyordu ve neredeyse her şey bu ipliğin kopmasına neden olabilirdi.

"Seni bir kadın için bu kadar telaşlı görmek çok tuhaf," dedi Gwyn salondaki bir sandalyeye soğukkanlılıkla otururken. "Belki de değişiklik olsun diye aşık olmuşsundur?"

"Belki," dedi kayıtsızca. Kız kardeşine söylemeyecek olsa da, aşık olmaktan daha iyisini biliyordu. O yolda delilik yatıyordu.

Olivia'nın dün geceki sözleri aklına geldi: *Bahse girerim bunu neden kaygısız bir bekâr olarak devam ettiğine dair bir bahane olarak kullanıyorsundur.*

Hiç de değil. Bunu akli başında kalmak için bir bahane olarak kullanıyordu.

Ya da en azından denedi. Onu kaybetme ihtimalini endişe verici bulması iyiye işaret değildi. Kendi kendine sadece onun güvenliği için endişelendiğini, laboratuvarını havaya uçuran pisliğin buraya gelip ona zarar vermeye çalışabileceği ihtimalini düşündüğünü söyledi.

Ama gerçek şu ki, üvey annesiyle birlikte gitmesini istemiyordu. Gwyn'e evlenme teklifini anlatırken "nişanlı" ve "sözlü" kelimelerine alışmıştı. Ve özellikle de "eş" kelimesine. Ne kadar çılgınca olursa olsun, Olivia'nın karısı olması fikri hoşuna gitmişti.

Misafir odasının kapısı açıldığında Leydi Norley kolunu Olivia'nın omuzlarına dolamıştı.

Thorn içeri girdi, kalbi göğsünde garip bir şekilde çarpıyordu. "Eee? Baronla görüşmek için Londra'ya gidecek miyim, gitmeyecek miyim?" Olivia kendini beğenmiş bir tavırla, "Yapacaksın," dedi.

Tanrı'ya şükür. "O halde Leydi Norley, bu akşam yemekte bize katılma nezaketini gösterir misiniz? Gwyn ve ben de sizi ve tabii ki Bayan Norley'i bu gece misafirimiz olarak ağırlamaktan mutluluk duyarız, tabii için yeterli kıyafet getirdiğinizi varsayarsak."

"Kalmaktan memnuniyet duyarım." Leydi Norley Olivia'nın omzunu okşadı. "Sevgili kızımın son birkaç gündür yanımda olmasını özlemişim."

O akşamın menüsü hakkında aşçısına danışmak için acele eden Gwyn'e başıyla işaret etti.

Olivia üvey annesine gülümsedi. "Artık deneylerimi bitirdiğime göre anne, yarın seninle eve gidebilirim." Ona baktı. "Eğer Majesteleri için de uygunsa tabii."

"Siz ne yapmak isterseniz o . Ama ikinize de Londra'ya eşlik edeceğim." Olivia ona tuhaf bir bakış attığında, "Böylece baronun seninle evlenmeme izin vermesini sağlayabilirim elbette," diye ekledi. Olivia'yı kötü adamlarının tuzağına düşürme riskini göze almasına imkân yoktu, özellikle de kötü adamlarının kim olduğunu hâlâ bilmediği için.

"Leydi Norley," diye devam etti, "kız kardeşim duymamışken sizinle bir konuyu daha konuşmam gerekiyor." Kanepeye doğru yürüdü. "Lütfen oturun. Siz de Bayan Norley."

Yakında Thornstock Düşesi olacak. *Onun* düşesi. Bu kelimelerin kulağa inanılmaz derecede tatmin edici gelmesi kadar garipti?

Üçü de oturduktan sonra, "Yıllar önce bana babamın metresinden bahsettiğinizde kimden bahsediyordunuz? Ve bu bilgiyi edindiğiniz kaynak ne kadar güvenilirirdi?"

Leydi Norley'nin rengi derinden değişti. "Korkarım ne kadar çok şey bildiğim konusunda biraz abartmış olabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu öne doğru eğilerek.

"Yani basit bir dedikoduydu. Kimsenin kanıtı olmayan, toplumda dolaşan bir şey."

"Anne!" Olivia dedi ki. "Sırf Thorn'a şantaj yapmak için yalan yanlış bilgiler mi uydurdun?"

Barones çenesini uzattı. "Yanlış olduğundan emin değilim, sadece doğru olması gerekmiyordu."

Olivia başını salladı, belli ki üvey annesinin cevabından pek memnun olmamıştı.

Ancak Thorn öyleydi. Arkasına yaslandı ve uzun zamandır ilk kez kalbinin hafiflediğini hissetti. Ama bunun tadını çıkaramazdı. Hâlâ gerçeği ortaya çıkarması gerekiyordu. "Yani bilgiyi annemden almadın."

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Annen baban hakkında asla kötü bir söz söylemezdi. Ona tapardı."

"Böyle bir şey söz konusu değil," dedi Thorn. "Benim bilmem gereken şey *ona* tapıyor mu?"

"Öyle olduğuna inanıyorum. Daha önce böyle bir şey yaşamadığım için kesin bir şey söylemem zor ama ona bayılıyor gibiydi."

Thorn bir nefes verdi. Bunca yıldır annesinin kendisine ya düpedüz yalan söylediğini ya da kandırıldığını düşünüyordu ve bu düşünceleri dedikodu ve imadan başka bir şeye dayanmıyordu. Polis memurunun anlattıklarıyla birleşince, babasının bu dünyadaki son günlerinde dedikoducuların onun hakkında yaydığı saçmalıkları hak edecek hiçbir şey yapmadığına dair inancı pekişti. "Dedikoducuların onun metresinin kim olduğunu düşündüklerini söyleyebilir misiniz?"

Bu kez Leydi Norley kesinlikle mahcup görünüyordu. "Aslında annenizin bir arkadaşı ve kız kardeşinizin balosundaydı. Eliza. Leydi Hornsby."

"Leydi Hornsby," diye tekrarladı. "*Babamla* mı? Siz . . aralarında bu söylentiye doğrulayacak bir şey gördünüz mü?"

"Pek sayılmaz. Eliza henüz Bayan Rundle'ken ve anneniz Greycourt Dükü'yle evlenmeye hazırlanırken ona kısa bir süre kur yaptı. Sanırım Eliza ve annen kendi kocalarıyla evlendikten sonra bu söylentinin tohumları atılmıştı. Aslında, Eliza'nın annenizi birkaç yıl sonra babanızla tanıştırmış olabileceğini düşünüyorum. Ama bunun ötesini bilmiyorum."

"Bu kadar genç ve saygın bir kadının herhangi birinin metresi olduğu söylentisi alışılmadık bir şey, peki insanlar neden bunun mümkün olduğuna inandılar?" Leydi Norley omuz silkti. "Eliza her zaman oldukça hızlıydı. Yani, insanların arkasından ona neşeli dul demesinin bir nedeni var. Ama umurunda değil. Ne isterse onu yapar. Her zaman da oldu."

"Takdire şayan bir özellik," diye mırıldandı Olivia nefesinin altında.

Thorn, Leydi Norley'e dönmeden önce bir kahkaha attı. "Yani gerçekten de onunla babam arasında bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz." "Bundan şüpheliyim. Eliza o sırada çoktan Lord Hornsby'yle evlenmişti, Ve karısının herhangi bir yanlış davranışına tahammül edeceğini sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Yine de yaşlı şeytana uzun süre katlanmak zorunda kalmadı. Hatırladığım kadarıyla evliliklerinden sadece birkaç yıl sonra öldü."

Thorn Olivia'ya baktı, onun da hızlı bakışlarından aynı şeyi düşündükleri anlaşılıyordu: Leydi Hornsby'nin kocasının evliliklerinden bu kadar kısa bir süre sonra ölmüş olması garipti.

"Neden öldü anne?" Olivia sordu.

"Oh, hatırlamıyorum." Elini salladı. "Ague olabilir mi?" Thorn kuru bir sesle, "ortalıkta çok dolaşıyordu," dedi. "Doğrusu emin değilim," dedi Leydi Norley. "Ama oldukça yaşlıydı.

Eliza ile evlendiğinde. Eliza onun ikinci karısıydı. Sanırım yetmişli yaşlarındaydı."

"Ve daha yirmili yaşlarındaydı," diye belirtti Olivia. "Zavallı kadın, kendinden elli yaş büyük bir adamla evli olmak."

Zavallı kadın, gerçekten. Tabii kocalarından kurtulmayı alışkanlık haline getirmediyse.

"Ne olursa olsun Dük," dedi Leydi Norley, "umarım eş olarak ne kadar iyi bir kadın kazandığının farkındasınızdır. Olivia alışılmadık bir genç kız olabilir ama size sadık kalacaktır."

"Daha çok bir av köpeği gibi," dedi Olivia, gözlerinin kenarları neşeyle kırışarak.

Üvey annesi homurdandı. "Kastettiğim bu değildi canım, bunu sen de biliyorsun."

"Sadece takılıyorum anne."

Onunla alay ediyordu. Ama umurunda değildi. Onunla evlenmeye hak kazanmıştı. Ve bunu beklediğinden daha tatmin edici buldu.

Tam bu bilginin tadını çıkarıyordu ki koridorda bir kargaşa duydu.

"Bunu yapmayacağım!" diye bağırdı genç bir adam. "Ve sen beni zorlayamazsın!" "Eğer istersen sana istediğim her şeyi yaptırabilirim.

darağacından kaçmak."

Thorn ikinci sesin Gwyn'in kocasına ait olduğunu anladı. Thorn koltuktan kalkmaya fırsat bulamadan Binbaşı Wolfe elleri arkadan bağlı genç bir adamla girdi.

"Aradığın kötü adamı bulduk, Thorn." Wolfe delikanlıyı öne doğru itti. "Bu Elias. Bayan Norley'nin laboratuvarını havaya uçuran adam."

On Beşinci Bölüm

Olivia şaşkınlık içinde suçluya baktı. Adam ondan daha genç olmalıydı; bırakın bir şeyleri havaya uçurmayı, tıraş olacak yaşta bile değildi.

Oturduğu yerden kalktı. "Neden böyle bir şey yapasınız ki efendim? Sizi daha önce hiç görmedim ve kesinlikle size bir şey yapmadım. Öyleyse neden beni öldürmeye çalıştınız?"

"Bu Elias, Bayan Norley," dedi Binbaşı Wolfe. "Laboratuvarını yok ettiğiniz kadın."

Elias'ın rengi soldu. "Yemin ederim kimseyi öldürmeye çalışmadım."

Binbaşı Wolfe, "Ama onun laboratuvarını yok edenin sen olduğunu kabul ediyorsun," diye dürttü.

Elias aceleyle, "Yok etmekten falan haberim yok," dedi. "Bana sadece etrafa bir şeyler fırlatmam ve hanımefendinin deneylerine devam etmesini zorlaştırmam söylendi. Kimse beni bazı şeylerin kendi kendine alev alabileceği konusunda uyarmadı. Bu hemen dışarı çıktım. Ama kıyamet kopmadan önce zar zor kapattım. Arkamda Guy Fawkes Günü gibi patlamalar ve gökyüzüne yükselen alevler vardı."

Annem ayağa fırlayarak parmağını Elias'a doğru salladı.

"Seni korkunç yaratık! Neredeyse öldürdüğün benim kızım!"

Olivia onu kolundan tuttu. "Belki de anne, yukarı çıkıp biraz dinlenmelisin. Bu sabah uzun bir yolculuk yaptın ve eminim biraz kestirsen iyi olur. Majesteleri çoktan odanızın hazırlanmasını emretmiştir ve hizmetkârları da sandığınızı getirmek üzeredir."

"Kesinlikle," dedi Thorn. "Konuştuğumuz gibi hallediliyor. Tek yapmanız gereken içeri girmek." Üvey annesi tereddüt edince Thorn ekledi: "Öğrendiğimiz her şeyi size anlatacağımıza söz veriyoruz. Ama korkarım bu alçağın hikâyesi seni üzmekten başka bir işe yaramayacak."

"En hafif tabirle." Olivia'dan Thorn'a baktı, sonra, "Bütün bu heyecandan sonra yorgun *olsam* da," diye mırıldandı ve Thorn'un onu odasına götürmesi için bir hizmetçi çağırmasına izin verdi. Ama gitmeden önce Thorn'a karanlık bir bakış fırlattı. "O kötü adamın hak ettiğini sağla."

Thorn ona, "Merak etme, bunu yapmak için her türlü niyetim var," dedi. "Yaptıkları cezasız kalmayacak."

Anlaşılan Thorn da Olivia'nın gideceğini düşünmüştü, çünkü Olivia annesi ve hizmetçiyle birlikte yukarı çıkmadığında şaşırmış görünüyordu. Thorn göstermelik bir itirazda bulununca Olivia, "Delikanlı laboratuvarımı mahvetti, beni ve Tanrı bilir başka kimleri öldürebilirdi. Ben kalıyorum."

Thorn kabul etti ama bundan pek memnun görünmüyordu. Şu anda Olivia'nın umurunda değildi. Bu *onun* hayatıydı ve böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağından emin olmalıydı - ne ona ne de başkasına.

"Dediğim gibi," dedi Elias Olivia'ya, çenesini öne çıkararak, "kimseyi öldürmek istemiyordum. Ve siz gidene kadar beklediğim için içeri ilk girdiğimde orada olmadığınızı da çok iyi biliyorum, bayan."

İçini bir ürperti kapladı. "Yani ben çalışırken sen beni *izliyor* muydun? Bu ne cüret?" Kendini eve kilitleyip bir daha çıkmamak istemesi için yeterliydi. Adamın göğsünü dürtmek için üzerine yürüdü. "Buna hakkın yoktu, lanet olsun sana!"

Kaşlarını çatarak kızın kendisini dürttüğü göğsünü ovuşturdu. "Muhtemelen hayır, ama havaya uçurulma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını bu şekilde biliyorum."

Thorn gözlerindeki ateşle Olivia ve Elias'ın arasına girmek için yaklaştı. "Şanslıydın, hepsi bu," diye hırladı genç adama. "Eğer o laboratuvar diğer yapılara daha yakın olsaydı, hâlâ binalardan ceset çıkarıyor olabilirdik."

Bu sözler Olivia'yı ürpertti. Çünkü Elias buradaki laboratuvarı da yok etmeye çalışacak kadar gafilse, pekâlâ

Rosethorn'un tamamını ateşe verebilirdi.

"İsteseydim kadını tehlikeye atabilirdim," diye itiraz etti Elias. "Kadın orada olsa da olmasa da orayı yok etmem söylendi ama ben katil değilim ve kadın gidene kadar bekledim."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Elias'ın entrikalarının arkasında her kim varsa, yıkım sırasında ölmesini bile umursamamış mıydı? Yüce Tanrım.

Thorn Elias'a doğru yaklaştı, yüzü intikamcı bir meleğin öfkesiyle doluydu. "Peki burayı yok etmen için seni kim tuttu? Kim bu gizemli şeytan?"

Elias gözle görülür bir şekilde irkildi. "Bilemiyorum bayım."

"Dük. Ben Thornstock Dükü'yüm ve kimyager kadın da nişanlım. Eğer sana kimin ödeme yaptığını söylemezsen, darağacında asılana kadar senin en kötü kabusun olacağım!"

Binbaşı Wolfe, Olivia'nın artık Thorn'un nişanlısı olduğu haberi karşısında bir an için irkilmiş görünüyordu. Olivia, Thorn'un birini korkutmak için rütbesini kullandığını duyunca sadece şaşırmıştı ama bunu gerektiren bir durum varsa o da şimdiki zamandı.

Elias pişmanlık duymayan bir ifadeyle Thorn'a baktı. "Yaptığım şey idamlık bir suç değil. Bu bir mala zarar verme suçu ve en fazla nakil cezası verirler. Büyük ihtimalle Newgate'te birkaç yıl yatarım. Bunu uykumda bile yatabilirim ve bu, boğazımın kesilmesinden her zaman daha iyi olur. Ya da daha kötüsü."

"Boğazının kesilmesinden daha kötü ne olabilir?" Binbaşı Wolfe sordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Elias'ın yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Zehirle uzun, yavaş bir ölüm, işte bu. Ve eğer konuşursam alacağım şey de bu olacak."

"Zehir mi?" Thorn, Binbaşı Wolfe'a mırıldandı. "En azından artık doğru yolda olduğumuzu biliyoruz."

O anda Gwyn odaya girdi. "Duydum ki Joshua- Sen!" Herkes şaşkınlıkla ona bakarken, kocasına şöyle dedi: "Birkaç ay önce sen, Thorn, annem ve ben ilk gösterim için Londra'ya gittiğimizde, Cambridge'de Thorn'un arabasının kaza yapmasına neden olmaya çalışan adam."

Elias'ın yüzündeki endişe anında suçluluk hissi uyandırdı. "Emin misin?" diye sordu kocası.

"Kesinlikle. Onu nasıl hatırlamazsın?" "Senin kadar iyi bakamadım."

"Bir yüzü asla unutmam." Gwyn Elias'a ters ters baktı. "Ve ben de kesinlikle *onunkini* asla unutmadım. Öldürülebilirdik!"

"Kimseyi öldürmeye çalışmıyorduk," diye mırıldandı Elias. "Bunu söyleyip duruyorum."

Binbaşı Wolfe genç adamı dişleri takırdayana kadar sarstı. "O zaman ne yapmaya çalışıyordun, seni küçük piç?"

"Londra'ya gitmenizi engellemek için. Bana söylenen buydu-
arabanın çalışmamasını sağlamak. Nedenini bilmiyordum ve
umurumda da değildi."

"Bundan daha fazlası olmalıydı," dedi Binbaşı Wolfe. "Eğer sadece arabayı devre dışı bırakmanız gerekiyorduyse, başka bir araba kiralamamıza ne engel olacaktı? Ya da Thornstock'un kendi arabasını gönderebilmesi için handa fazladan bir gün daha beklememizi? Bu hiç mantıklı değil."

Elias, "Sadece bana söylenenleri biliyorum," dedi.

Binbaşı Wolfe delikanlıyı bir sandalyeye itti, sonra da diğerlerine köşede kendisine katılmalarını işaret etti. "Onunla ne yapacağız? Laboratuvarın tahrip edildiğini itiraf etti ama bu en iyi ihtimalle küçük bir ceza gerektirir."

"Onu cinayete teşebbüsle suçlayamazlar mı?" Olivia sordu.

"Olabilir," dedi Binbaşı Wolfe, "eğer bunu bildiğini kanıtlayabilirlerse laboratuvarın yok edilmesinin birilerini öldürebileceğini düşündü. Ama patlayabileceğini bile bilmiyordu."

"Evet," dedi Olivia, "ama Grey'in babasının zehirlendiğini kesin olarak kanıtladığımdan beri-"

"Öyle mi?" Binbaşı Wolfe ve Gwyn hep bir ağızdan söylediler.

Thorn, Olivia'yı duygulandıran bir gururla, "Öyle," dedi onlara. "Ve sanırım nişanlının anlatmak istediği, burada mala zarar vermekten daha fazlası var. Bu, adaleti saptırmaya yönelik bir girişimdi. Elbette bu daha ağır bir cezayı gerektirebilir."

"Eğer delikanlının niyetinin bu olduğunu bildiğini kanıtlayabilirseniz. Kanıtlayamayız. Tüneğin vidalarını gevşetirken de cinayete neden olma niyetinde görünmüyordu, bu yüzden cinayete teşebbüsle de suçlanamaz."

Thorn Gwyn'e, "Bu arada, babamızın kendi kazasını nasıl geçirdiğini öğrendim," dedi.

"Yani ... *bu* bir cinayet," dedi Gwyn.

"Yaptığı bir şey değil," diye belirtti Olivia. "Şu çocuğa bak. Baban öldürüldüğünde annesinin gözünde sadece bir parıltıydı."

"Doğru," dedi Thorn. "Ama ona para veren her kimse bunu yapmış ve Elias'a da nasıl yapacağını söylemiş olabilir. O adamı cinayetle suçlayabiliriz."

"Ya da kadın," diye araya girdi Gwyn. "Eğer o sefilin kim olduğunu bulabilirsek, yine de bir kadın olduğunu keşfedebiliriz."

"Sanırım," dedi Thorn.

"Bir de amcalarımın ölümü var," dedi Binbaşı Wolfe. "Birinin Armie Amca'yı öldürdüğünden şüpheleniyor olabiliriz ama Maurice Amca'yı eve çağıran o sahte notu kim gönderdiyse, onu köprüden aşağı ittiğinden de oldukça eminiz."

"Bu adamın bunların bir parçası olduğunu kanıtlayamayız." Thorn Elias'a baktı. "Yine de kanıtlayabileceğimiz bir şey daha var." Binbaşı Wolfe'a baktı. "Lütfen onu dakikalığına çözer misiniz?"

Binbaşı Wolfe endişeli görünse de Thorn'un dediğini yaptı. Bu sırada Thorn bir yazı masasına doğru ilerledi ve bir kâğıt, bir mürekkep kabı ve bir tüy kalem çıkardı. Sonra bunları masanın üzerine koydu ve Elias'a yaklaşmasını işaret etti.

Elias şimdi temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve bileklerini ovuşturarak o yöneldi. "Yazmayı pek sevmem, efendim."

"Size Newgate ya da hapishanede daha uzun süre kalmamanız için bir şans sunuyorum."

Hulklardan söz edilmesi Elias'ın yüzünü ekşitti ve haklı olarak da öyle oldu. Hurdalar, açık denizlerde kullanım sürelerini doldurmuş ve Thames Nehri'nde yüzen hapishanelere dönüştürülmüş eski donanma gemileriydi. Nemli, kalabalık ve cezasını çekmek için hiç de hoş olmayan yerler olarak ün salmışlardı.

Thorn kalem ve mürekkebi Elias'ın önüne koydu. "Bayan Norley'nin laboratuvarını yanlışlıkla havaya uçurduğunu zaten itiraf ettin. O yüzden bunu kendi cümlelerinle yaz, olur mu? Kavanozları kırmanın ve kimyasalları etrafa savurmanın sonunda onun laboratuvarını ateşe nasıl habersiz olduğunu açıkla."

Elias başını eğdi. "Bunun hulklara gitmememe yardımcı olacağından emin misin?"

"Okuduklarım hoşuma giderse bunu yapabilirim." Elias bir şeyler karalarken bekledi, ama çocuk birkaç cümleden fazlasını yazmamıştı ki Thorn, "Bu kadar yeter," dedi ve kâğıdı Elias'tan aldı. Sonra Thorn cebinden bir kâğıt daha çıkardı ve ikisini karşılaştırdı.

Olivia'ya baktı. "Üvey annene Carymont'tan ayrılmanla ilgili mektup kesinlikle Elias tarafından yazılmış. Ve sana zarar verme niyetini kanıtlayabilir." Elias'a kaşlarını çatı. "Planladığın şey *buydu*, değil mi? Leydi Norley'i buraya kadar takip edip sonra da *bu* laboratuvarı yok etmek? Ya da daha kötüsü, Bayan Norley'in kendisine zarar vermek?"

Elias ona ters ters baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Başka bir şey söylemeyeceğim, efendim. Beni hapishaneye götürmeniz gerekecek."

"Bunu şimdi yapmaya niyetliyim," dedi Binbaşı Wolfe, adamın kollarını hızla arkadan bağlayarak. "Belki Newgate'de ya da hapishanede geçireceğin birkaç gün dilini çözer delikanlı."

"Bekle!" Gwyn dedi ki. "*Yine* mi gidiyorsun? Günlerdir birbirimizi görmedik!"

"Seni de yanımda götürmek isterdim canım," dedi Binbaşı Wolfe, sesinde kararlı bir yumuşaklık vardı, "ama iki kişilik bir şezlongla geldik ve yer yok."

"Gwyn'i geri götüreceğiz," dedi Thorn. "Leydi Norley ve Olivia'ya yarın Londra'ya kadar onlara eşlik edeceğime dair söz verdim, bu yüzden Gwyn bize katılabilir."

Olivia Gwyn'e gülümsedi. "Daha fazla sohbet etme şansına sahip olmak hoşuma giderdi."

Gwyn de gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Sonra da muhtemelen kocasıyla birkaç değerli dakika daha geçirebilmek için Binbaşı Wolfe ve mahkûmunu dışarı çıkardı.

"Kız kardeşin ve Binbaşı Wolfe birbirlerine çok aşık görünüyorlar," dedi Olivia, artık Thorn'la bir kez daha yalnızdı.

Bu hiç biz olacak mıyız? Bunu yapabilecek misin? Cevaplarından hoşlanmayacağı sorular sormaması gerektiğini biliyordu.

Thorn onu kendine çekti. "İçinde bulundukları şey şehvet." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "O duyguyu bilirim."

O da biliyordu ama ondan hem aşk *hem* de şehvet umuyordu. Hangi

gerçekten değildi. adil, verilen onu
BELİRSİZLİK hakkında onu kendi

duygular. "Bunun şehvetten fazlası olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence bundan daha fazlası olduğunu düşünüyorlar. Ve bu sanrılarında haklılar."

Adam onu tekrar öpmeye çalıştı ama kadın buna izin vermedi. "Ailenin onlarınkine sahip olduğu gibi mi?"

Yüzü bulutlandı. "Şu anda ailem hakkında konuşmamayı tercih ederim. Kız kardeşim her an dönebilir ve bir öpücük çalmamı engelleyebilir."

"Çok geç," dedi Gwyn neşeyle kapıdan. "Ben döndüm. Artık ikiniz nişanlandığınıza göre, sanırım düğünü konuşmanın tam zamanı." İçeri girdi. "Belki de Leydi Norley'i beklemeliyiz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Olivia. "Annemi seviyorum ama ona bir oldu bitti sunarsanız çok daha iyi yapar. Aksi takdirde her karar üzerinde sonsuza kadar düşünür ve sonunda elinde hiçbir şey kalmaz."

Gwyn, "Kısa bir süre önce kendi düğünümü planlarken keşfettiğim bir şey var," dedi. "Konuk listesiyle başlamalısınız. O zaman düğünün ne kadar büyük ya da küçük olduğunu ve nerede yapmak istediğimizi tam olarak bileceğiz."

"Burada," dedi Thorn. "Burada olacak. Yarın Londra'dayken özel bir lisans alacağım ve sonra mümkün olan en kısa sürede alabileceğim. Ama burada."

Gwyn ona ve Olivia'ya şüpheyle baktı. "Neden bu kadar aceleyle evlenmek zorunda olduğunuz konusunda bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

Thorn, meşale ışığına yakalanmış bir tilki gibi gözlerini kırptırdı.

Olivia başını salladı. "Düğünlerin planlanması genellikle haftalar sürerken kardeşin bu talebinin sorgulanabilir olduğunu düşünmemiş." Gwyn'e gülümsedi. "Ama hayır, acele etmek için bir neden yok. Sadece kardeşinin sabırsız bir tip olduğu gerçeği var."

"Oh, yani o bir *erkek*," dedi Gwyn.

"Kesinlikle," dedi Olivia. "Ve bir erkek gibi, müstakbel eşinin istedikleriyle *kendi* istediklerinin aynı olduğunu varsayıyor."

"İkinizi de duyabiliyorum, farkında mısınız?" dedi ekşiyerek. "İnan bana, duyuyoruz," dedi Olivia.

"Umurumuzda değil," diye ekledi Gwyn.

İkisi de güldü. Olivia, Thorn'un kız kardeşine katılarak onunla alay edebilmekten nasıl da keyif alıyordu.

"Ama konuk listesine geri dönersek," dedi Olivia, "önce nerede istediğimize karar vermemiz gerekmez mi? Çünkü örneğin Thornstock'un tüm düğümleri Rosethorn'da evlendiyse, o zaman geleneğe karşı gelmek istemem ve orada büyük bir düğün ve kahvaltı için bolca yer olur. Ama eğer annem gerçekten kilisemizde evlenmemi ve kahvaltıyı evde yapmamı istiyorsa, o zaman o kadar kalabalık olamaz."

Gwyn çenesine vurdu. "Annemin dediğini hatırlıyorsam, babamızla düğünü burada olmuştu. Kaç kişinin katıldığını merak ediyorum."

Thorn kuru bir sesle, "Doğumumuz için eve kimin davet edildiğini sorduğunuzda ona sorun," dedi.

"Oh!" Gwyn ağladı. "Az önce o ev partisine kimlerin ve Grey'in vaftiz töreninde kimlerin olduğunu nasıl öğreneceğimizi buldum. Anneme neden sorduğumuzu söylememize bile gerek yok. Sadece aynı kişileri düğününe davet etmek istediğimizi söyleyeceğiz!"

Olivia kaşlarını çatı. "Ama o insanların hiçbirini tanımıyorum ve zaten bazılarının ölmüş olması muhtemel."

"Onları gerçekten düğünüme davet etmekten bahsetmiyor, tatlım," dedi Thorn. "Annemizi gereksiz yere telaşlandırmadan iki ev partisnin konuk listelerini elde etmek için bunu bir hile olarak kullanmaktan bahsediyor. Sonra listeleri karşılaştırıp her iki partiye de kimlerin katıldığını bulabiliriz. Çünkü bu, annemin ilk iki kocasını kimin öldürdüğüne dair şüpheli listemizi ciddi şekilde daraltabilir. İkisinde de aynı kişi olduğunu varsayarsak."

"Bu harika!" dedi Olivia.

"Teşekkür ," dedi Gwyn.

Olivia kaşlarını çatı. "Ama eğer kötü adamınız Elias gibi birine asıl zehirleme ve arabayı kurcalaması için para , kendimizi gerçeğe daha yakın bulamayabiliriz."

"Bilmiyorum," dedi Gwyn. "Bu her kimse muhtemelen cinayet için bir uşağa güvenmezdi diye düşünüyorum. Çok kolay bir şekilde ona ya da ona geri dönebilir. de olsa, Elias suçlanmaktan korksaydı onu kimin tuttuğunu bize söyleyebilirdi.

cinayetle suçlandı. Ama Elias yaptığı şey yüzünden muhtemelen asılmayacağını bildiği için ..."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Thorn. "Londra'dayken yapmam gerekenler listeme bunu da ekleyeceğim: Annemden her iki ev partisinin de davetli listelerini isteyeceğim ve umarım hafızası onları yeniden oluşturmamayacak kadar zayıf değildir."

Gwyn homurdandı. "Eminim hepsini 'Thornstock Dükü'nün Düğünü' etiketli bir kutuya ve 'Greycourt Dükü'nün Düğünü' etiketli bir kutuya yazmıştır. Annemi bilirsiniz, son duygusaldır. Sanırım hala Rosethorn'un tavan arasındaki kutularda bir yerlerde ilk gelinliğini saklıyor."

"Öyle mi?" Olivia kaşlarını çattı. "Ne kadar tuhaf. Yıllar içinde modada meydana gelen değişikliklere bakılırsa, o elbiseyi tekrar giyebilecek gibi değil."

"Olivia duygusal biri *değil, değil* mi?" Gwyn kardeşine sordu.

Thorn kıkırdadı. "Fark ettiğim kadarıyla değil."

Olivia, ikizlerin kendisiyle dalga geçtiklerine dair garip bir hisse kapıldı. Ama aldırmadı. Sonunda onunla alay eden kardeşler edinmek üzereydi. Ve onu savunan. Ve tüm planlarına onu da dahil edeceklerdi.

Bu, Thorn'un ona onu sevdiğini söyleyememesini telafi etmese de, yine de çok şeyi telafi etti.

On Altıncı Bölüm

Thorn'un Olivia'yı elde etmiş olmaktan duyduğu mutluluk, nişanlısı, kız kardeşi ve müstakbel kayınvalidesi akşam yemeğinde yaklaşan düğününü konuştukça azalmaya başladı. Aslında, duyduğu zevk daha çok bir paniğe dönüşüyordu.

Bunun bir kısmı Olivia'nın düğünlerini planlarken geçirdiği dönüşümle ilgiliydi. Bu konuda diğer iki kadın kadar heyecanlanmıştı. Bunu kız kardeşinden ve Leydi Norley'den beklemişti ama vücudunda tek bir kızlık kemiği bile yokmuş gibi görünen Olivia'dan değil. Evlilikleri romantik bir birliktelikten çok karşılıklı arzularını tatmin etmenin bir yolu olacakken neden umursasındı ki? Bu anlaşılmaz bir şeydi.

Yine de burada diğer ikisiyle birlikte nedimelerinin kim olacağını, düğün kahvaltısında hangi yiyecekleri servis edeceklerini ve ne giymesi gerektiğini tartışıyordu. Şahsen hiçbir şey giymemesini tercih ederdi ama annesinin böyle bir ahlaksızlığı onaylamayacağından şüpheleniyordu. Gerçi Olivia onaylayabilirdi.

Bu düşünceye biraz gülümsedi.

Gwyn üzerine atladı. "Yani benimle ve Olivia'yla aynı fikirdesin."

Lanet olsun. Onun fikrini sordular. Onun bir fikri yoktu. Sadece düğünün bir an önce bitmesini ve düğün gecesine geçebilmeyi istiyordu. Çünkü ne zaman evlilik yeminlerinin ciddiyetini düşünse, göğsünü garip bir gerginlik kaplıyordu. Hazır değildi.

O buna layık değildi.

Saçmalık. Değerlilik bir sorun değildi.

"konuda seninle aynı fikirdeyim?" Thorn sordu.

Olivia mücadeleye devam etti. "Gwyn ve ben kilisedeki bir düğün için baş örtüsünün her zaman daha iyi olduğunu düşünüyoruz ve kurdeleli ve dantelli ipek bir bone en iyisi olacaktır." Üvey annesine acıyan bir bakış attı. "Annem saçıma portakal çiçeği takmam gerektiğini düşünüyor."

Nişanlısıyla ikizinin zaten iyi anlaşıyor olması Thorn'u son derece memnun etmişti ama *fazla* iyi anlaşmak diye bir şey de vardı. Planların tamamen dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordu.

"Kilisede evlenmeyeceğimize göre," dedi, "bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Rosethorn'da özel bir ruhsatla evleneceğiz."
_"

"Özel ruhsat!" Leydi Norley haykırdı. "Bu harika olur, Majesteleri. Ve çok nazıksınız."

Ah, Leydi Norley'de beklenmedik bir müttefiki vardı. "Evet, özel izinle, yani istediğimiz zaman istediğimiz yerde evlenebiliriz. Ve sadece ailemizi davet ediyoruz. Tanrı biliyor ya, benim ailem tek başına yemek odasını dolduracak kadar kalabalık ama sizin ailenizden de birkaç kişiyi oraya sıkıştırabiliriz."

Olivia küstahça, "Sanki kararların çoğunu nişanlınıza danışmadan kendi başınıza almışsınız gibi görünüyor," dedi.

Lanet olsun. "Thorn-stock dükkânlarının hepsi burada evlenmiş olsaydı, geleneği bozmak istemeyeceğinizi söylemiştiniz. Neden, gerçekten kilisede evlenmek istediniz mi - üç hafta boyunca ilanların okunmasını falan?"

"Bilmiyorum," dedi Olivia. "Ama sakıncası yoksa bu olasılığı açık tutmak istiyorum. Ve uygun bir elbise diktirmem üç haftamı alabilir."

"Eminim kocam onun bizim kilisemizde evlenmesini tercih ederdi, Majesteleri," diye ekledi Leydi Norley. "Gördüğünüz gibi, bazen aramızda avlanmaya gelen yerel papaz ile dosttur. Ama tek söylemeniz gereken 'özel ruhsat', sanırım o da sizin gibi düşünecektir."

Thorn kaşlarını çattı. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Olivia'nın babasıyla henüz tanışmadım." Tanrım, daha müstakbel kayınpederiyle, bu birliktelik için onayını almak istediği adamla tanışmamıştı bile. İşte bu

Olivia'yı tehlikeye attığı ve üvey annesi tarafından yakalandığı geceki kadar hızlı hareket ediyordu.

Bunu çok fazla düşünmemek daha iyiydi -bacaklarına pranga vurulmak, papaza bağlanmak, ilmiklenmek ... ve sonuçlarını düşünmeden papazın fare kapanına giren bir adam için kullanılan diğer tüm argo terimleri kullanmak üzere gerçeğini.

Her halükârda, düğün planlarıyla yeterince uğraşmıştı. Hâlâ oyunun son sahnesini yazmayı bitirmesi gerekiyordu ve bu sabah Olivia'nın uyanmasını beklerken bunu çözmüştü. Bunun birkaç saatini alacağına şüphe yoktu. Sonra tek yapması gereken, bu son oyun sahnelenip yayınlanana kadar oyunların yazarı olduğu konusunda sessiz kalmaktı. Ondan sonra vazgeçebilirdi. Vazgeçebilirdi, değil mi? Çünkü Olivia'ya gerçeği söylerse ...

Hayır, bu düşünülemezdi.

Ayağa kalktı. "Hanımlar, tartışmanıza burada ya da salonda devam etmekten çekinmeyin, hangisini daha rahat bulursanız. Yarınki yolculuktan önce yapmam gereken işler var, o yüzden ben . Neye karar verirsiniz verin, ister kilise nikâhı, ister bizim şapelimizde bir tören, ister Norley'lerin evinde bir tören olsun, beni mutlu eder. Özel bir ruhsat almam gerekirse sabah bana haber verin yeter. İyi geceler."

Yemek odasından çıkıp çalışma odasına yöneldi ama Olivia aceleyle dışarı çıktığında koridora henüz girmişti.

"Ne karar verirsek verelim mutlu olacağımızı söylerken ciddi miydin?" diye sordu.

"Genelde söylediklerimde ciddiyimdir," dedi ona, tüm bu süreçten duyduğu rahatsızlığı gizlemekte başarılı umarak.

Temkinli bir şekilde yaklaştı. "Sinirli görünüyorsun."

İnsanları anlamakta zorlanıyor olabilirdi ama onu anlamakta hiç zorlanmadığı kesindi. Bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Sadece bu tür şeylerin bir parçası olmaya alışık değilim."

Sıkıca gülümsedi. "Düğün planları mı? Yoksa her zaman istediğini elde edememek mi?"

"Çok eğlenceli, tatlım." Onu kollarının arasına alarak sert ve derin bir öpücük kondurdu.

Geri çekildikten sonra nefes alışının hızlanmasına bakılırsa, o da öyle. "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu usulca.

"Biz tam anlamıyla evlenene kadar muhtemelen yapamayacağın çok kötü ve ahlaksız şeyler var."

Yüzünde bir ışık belirdi. "*Demek bu* yüzden bu kadar çabuk evlenmek istiyorsun."

Ona sıırıttı. "Bu sonuca varmak için kesinlikle acele etmemişsin."

"Bana yeterince iyi açıklamadın." Yemek odasının kapısına doğru yürüdü, sonra duraklayarak ona yaklaşan bir bakış attı. "Ama artık açıkladığına göre, burada özel bir evleneceğimize inanıyorum."

Kadın yemek odasına tekrar girdiğinde kıkırdadı. Bu evlilik gerçekten işe yarayabilirdi. En azından onun yatakta spor yapma hevesine karşılık vereceğinden emin olabilirdi. Ve kesinlikle bu onun için yeterli olacaktı.

Olivia annesine olması gerekenden çok daha geç bir saatte iyi geceler dilemişti ama koridorda yatmaya giden Gwyn'le konuşacakları çok şey vardı. Olivia şimdi kendini boşlukta hissediyordu. Emekli olmaya hazır değildi ama kitap okuyacak gibi de hissetmiyordu.

Belki de Thorn'a laboratuvarıyla ne yapmasını istediğini sormalıydı. Onun kullanımı için burada mı kalacaktı? Eve çok yakın olmayan bir binayı mı tercih ederdi? Bu gece toplamak zorunda kalırsa, bunu bilmek iyi olurdu.

Sadece ateşli bir öpücük daha istiyorsun, seni kötü kadın.

Evet. Öyle yaptı. Thorn onu öptüğünde, onunla evlenerek hata yapmayacağına ikna olmuştu. Ve şu anda böyle bir güvenceyi kullanabilirdi. Çünkü Thorn'un gelecekteki evliliklerini sadece fiziksel ve pratik bir düzenleme olarak görme konusundaki ısrarı içini kemirmeye başlamıştı.

Etrafta onu görececek kimsenin olmadığından emin olmak için koridorda iki tarafa da bakan Olivia, merdivenlerden aşağı koştu ve Thorn'un çalışma odasının kapısını buldu. Kapı biraz aralıktı, bu yüzden kimsenin dikkatini çekmek istemediği için cesaret edebildiği kadar yüksek sesle vurdu. Thorn cevap vermeyince, orada olup olmadığından emin olmak için içeri girdi.

Kesinlikle öyleydi ama mışıl mışıl uyuyordu. Başını sandalyenin arkasına yaslamış, gözleri kapalı oturan adama bakmak için yanına gitti. Dağınık saçları ve kaslı vücuduyla bu yakışıklı adamın yakında onun olacağına inanmak zordu.

Peki masasının üzerine saçılmış bu kâğıtlar neydi? İş mektuplarına, sözleşmelere ya da onun yaptığını düşündüğü diğer işlere benzemiyorlardı. Uyanık olmadığından emin olmak için Thorn'a kaçamak bir bakış attıktan sonra bir sayfa aldı ve ona baktı.

Bir oyun şeklinde yazılmıştı. Karakterlerden birinin adı Felix'ti. Ne kadar tuhaf. Diğer sayfaları aldı ve okudu. Bu kesinlikle Juncker oyunlarından biriydi ... ama tanıdığı bir oyun değildi. Hepsini görmüş ve okumuştur ama bu ona tanıdık gelmemişti.

Belki de Thorn, Bay Juncker'in son taslağını okuyarak ona bir tür eleştiri getir. Yazarlar bazen bunu yaparlar, değil mi?

Masanın üzerindeki sayfaları dikkatle taradı ama farklı bir el yazısıyla işaretlenmiş tek bir sayfa bile bulamadı. Ve Thorn'u, Bay Juncker'ın müsveddelerini işaretlemeyeceğini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. Arkadaşının hatalarını düzeltmekten şeytani bir zevk alırdı.

Bay Juncker Thorn'a oyunu, bir şairin arkadaşına henüz yayınlanmamış şiirinin ilk kopyasını vermesi gibi bir hediye olarak vermiş olabilir mi? Eğer verdiyse, bu sadece Thorn'un kendisini kıskanmasıyla alay etmek olabilirdi. Bu, ilişkilerine dair gözlemlediklerine uysa da, Thorn'un Bay Juncker'in son oyununu okuduğunu ve bundan yapması gereken bir iş olarak bahsettiğini hayal edemiyordu.

Aklına idrak edemeyeceği kadar korkunç bir düşünce geldi. Thorn da tıpkı Felix gibi Almanya'büyümüşü. Bay Juncker'in konuşma tarzı, "kendi" oyunlarındaki diyalogların keskin zekâsından daha şiirsel ve gösterişliydi.

Tanrım, ya Konrad Juncker Thorn'un oyunlarına sadece adını vermiş olsaydı? Thorn'un onun yanında neden bu kadar huysuz olduğunu açıklardı. Thorn'un görünüşteki kıskançlığını açıklardı. Bay Juncker'in başarısını kıskanmıyordu, bu başarıdaki payını kabul edemediği için kızgındı.

Ama neden en azından *ona* söylemedi? Hiç mantıklı değildi. Eğer oyunların gerçek yazarı oysa, Bay Juncker'in dehası hakkında konuşup durmasını engellemek için bile olsa bunu itiraf edeceğini .

Masanın üzerine eğilip tüy kalemin hâlâ Thorn'un elinde olduğunu ve ucundaki sözcüklerin kâğıtta sadece yarısı yazılmış bir cümle halinde durduğunu fark etti. *Thorn* uykuya daldığında yazıyordu. Yazar oydu. Öyle olmalıydı.

Onu çok memnun eden harika karakterleri o yaratmıştı. Felix kesinlikle ona dayanıyordu. Leydi Grasping - o kim olabilir? Eğlenceli Leydi Slyboots'tan, koca kapma çabalarından bahsetmiyorum bile.

Korku dolu nefesi Thorn'u uyandırdı.

Onun. Slyboots'un o olması gerekiyordu. Ve Grasping de Mama'ydı. Tüm Londra'nın güldüğü ve alay ettiği karakterlerin temelini oluşturuyorlardı. *Bu* yüzden ona yazar olduğunu söylememişti.

"Olivia?" diye sordu gözlerini ovuşturarak. Sonra neye baktığını gördü ve daha alçak, daha suçlu bir sesle, "Olivia ... düşündüğün gibi değil," dedi.

"Yani, arkadaşınız Juncker'in adıyla oyun yazmıyor musunuz?"

Gözlerini kırptırdı. "Şey, yaptığım şey bu, ama asla ... demek istemedim.

. . . değildi ..."

Slyboots. Onun da Slyboots gibi hilekâr bir kadın olduğunu, her zaman bir koca için entrikalar çevirdiğini düşünüyordu. Oh, Tanrım! Onu böyle mi görüyordu? Kırık bir çığlıkla topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." diye bağırarak ayağa fırladı ve masanın etrafından dolandı. "Kahretsin, Olivia-"

"Bana *Slyboots* de. olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Ona yetiştirdi ve kolundan yakaladı. "Sen Slyboots değilsin, yemin ederim." Kız ona ters bir bakış fırlatınca ekledi, "Artık değilsin. Başlangıçta öyle olabilirdin ama bunun tek nedeni olanlara kızgın olmamdı ve ben hissetmek istedim."

"Güçlü," diye tersledi. "Kontrollü. Thornstockun kudretli Dükü, insanlar önünde reverans yapıp eğilirken bölgesini inceliyor.

Londra'ya yeni gelmiş, tuhaf sözleri ya da garip davranışları nedeniyle insanların alay edebileceği genç bir adam yerine."

"Evet! Anlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla öfkeni sana kötü davrandığını düşündüğün iki kadından çıkarmaya karar vermişsin: benden ve annemden. Bizi insanların karikatürler haline getirmeni anlıyorum. Anlamadığım şey, bunu hak edecek ne yaptığım."

Öylece ona baktı, yanaklarında bir kızarıklık oluştu.

"Anneme kızmakta haklıydın. Sana şantaj yaptı, benim için teklifte bulunmaya zorlayarak seni küçük düşürdü." Gözyaşları boğazını tıkadı ve onları acımasızca yuttu, onu ne kadar kötü incittiğini görmesine izin vermemeye kararlıydı. "Ama tek yaptığım senin bile yapmak istemediğin evlilik teklifini geri çevirmektir! Bu neden bu kadar korkunç bir şeydi?"

"Açıklaması zor."

"Hayır, değil." Safrasını yuttu. "Evliliğe hazır olmadığını zaten kabul etmiştin. Ben de değildim. Bizim için yanlış zamandı, hepsi bu. Yine de bunu sana karşı bir kan davası haline getirdin. *Beni* Slyboots yaptın. Bunu hak edecek *hiçbir* şey yapmadım!"

"Olivia ..." diye mırıldandı ve sanki onu kollarına çekmek istiyormuş gibi omzundan çekti.

"Oh, hayır, Majesteleri," dedi, adamın elinden kurtulmak için kıvrınarak. "Bunu öpüp yok etmeye çalışmayacaksın. Bu affedilemez."

"Elbette hayır," dedi boğuk bir sesle. "Sana söylemek istedim, ama-"

"Yeterince fırsatın vardı ama yine de tek kelime etmedin." Aklına her şeyi daha da kötüleştiren bir şey geldi. "Sanırım bu"-elini masaya doğru salladı-"gizli hobilerim var derken kastettiğin buydu! Bunu bilmemi istememene şaşmamalı."

"*Kim*senin bunu bilmesini istemedim. Ailemde kimse bilmiyor, annem bile. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Düklerin oyun yazmaması gerekir."

"Öyle bile olsa, seninle ben ... yeterince yakın olduğumuzu düşünmüştüm..." Başını iki yana salladı. "Sanırım ." Üzerine bir ağırlık çöktü

Göğsü nefes almasını zorlaştırıyordu. "Ya öyle ya da oyununuzu anlamamı istemediniz."

Kaşlarını çattı. "Ne oyunu?"

"Oyunlarınızı sevdiğimi söylediğimde bana nasıl da gülmüş olmalısınız. Slyboots'un benden esinlendiğini göremememi kesinlikle komik bulmuş olmalısınız, özellikle de onun ve annesinin en sevdiğim karakterler olduğunu söylediğimde! Her zamanki gibi alay edildiğimi bile anlamadığım için sevindiniz mi?"

Yüzünde şimdi kederli bir ifade vardı. "Bunların hiçbirini yapmadım, yemin ederim. Ve sana söylemediğim için tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm."

"Sadece yakalandığın için." Ona baktı, kalbi , tıpkı eninde sonunda kırılacağını bildiği gibi. Hâlâ gururu varken bunun şimdi olması daha iyiydi. "Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim? Olduğun kişi değilmişsin gibi davrandın. Akılsız bir aptal gibi oyunlarını anlatıp durmama izin verdin-"

"Sen geri zekâlı bir aptal *değilsin*. Seni hiçbir zaman öyle görmedim, şimdi de öyle görmüyorum."

Onun iddialarını görmezden geldi. Köşeye sıkışmışken başka ne söyleyebilirdi ki? "Eğer bu sırrı saklayabiliyorsan, başka ne kadar sır sakladığını merak ediyorum. Tek bildiğim, Londra'nın dört bir yanına yayılmış metreslerin olduğu! Tanrım, bana karşı davranışların, beni yatağa atma kararlılığın, daha büyük bir intikam planının parçası mıydı?"

"Kesinlikle hayır," dedi kırık bir sesle. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

"Bunu düşünebiliyorum çünkü artık seni tanımıyorum, eğer tanıdıysam bile." Omuzlarını dikleştirdi. "Düğün iptal oldu."

"Yapma Olivia, tüm hayatımızı etkileyecek acele bir karar verme. Seni mahvettim!"

"Başka bir erkek için, doğru. Ama senin kastettiğin şekilde değil. Benim için erkekleri mahvettin. Bir daha birine güvenebilir miyim bilmiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "En azından sonuçlarını düşünmek için bir gün ayırın."

"Bir güne ihtiyacım yok," dedi usulca. "Sonuçlarını çoktan düşündüm. Bırak sevgini, saygını bile kazanamayacağım çok açık. Ve sonuçta bir evlilik için her ikisine de ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Göğsü çökecekmiş gibi hissederek uzaklaşırken, tüm uyarılarına rağmen gidip ona aşık olduğunu fark etti. Yapmaması gerektiğini bildiği halde geri dönüp onu affettiğini söylemek için duyduğu bu çılgınca dürtü, yıllardır okuduğu karşılıksız aşk hikâyeleriyle örtüşüyordu. Görünüşe göre acı, aşkın diğer yüzüydü.

Bir keresinde ona bilim ve kalplerin birbiriyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Ve şimdi ne kadar haklı biliyordu. Çünkü eğer olsaydı, şimdiye kadar birileri mutlaka kalp kırıklığı için bir tedavi icat etmiş olurdu.

On Yedinci Bölüm

Thorn midesi çalkalanarak Olivia'nın uzaklaşmasını izledi. Ciddi olamazdı, sevişme şekillerinden, birlikte katlandıkları tehlikelerden sonra olmazdı. Bunların hiçbiri sayılmaz mıydı?

Eğer tüm bunların, seni nasıl küçük düşürdüğünün intikamını almak için onu küçük düşürmek üzere hazırlanmış bir oyun olduğunu düşünüyorsa, hayır.

Elbette anlamıştır.

Götün teki olduğunu mu? Bir korkak? Ona anlatmak, açıklamak için onca şansın vardı, ama tam da böyle bir şeyin olmasından korktuğun için yapman gerekeni . Çünkü sırrını saklaması için ona güvenmedin. Çünkü anlayacağına güvenmedin.

Vicdanına , bacaklarına da onu takip etmesini emretti.

Ama salona girdiğinde onu hiçbir yerde göremedi.

Doğru, odası üst kattaydı. Adımlarını ikişer ikişer atarak tam zamanında bir sonraki kata ulaştı ve kızın annesinin odasına girdiğini gördü. Kahretsin, bu kötüydü. Çok kötüydü.

Elbette, kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldığında cevap alamadı. Bu yüzden tekrar çaldı. Üçüncü kez çaldığında kapı açıldı ve Leydi Norley kolunu Olivia'ya dolamış bir şekilde orada duruyordu.

"Size zaten söyledim, Majesteleri," dedi Olivia, yüzünde önemsemediğine dair hiçbir işaret olmayan boş bir levha. "Sizinle evlenemem."

Leydi Norley suratsız görünüyordu. "Şimdi gidiyoruz efendim. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim ama hizmetçilerinizden arabamı rica etmek zorundayım. Eşyalarımızı daha sonra alacağız."

"Şimdi gidemezsin," dedi boğazı düğümlenerek. "Özellikle de hırsızların yollarda kol gezdiği gecenin köründe. Elias'ı kiralayan kötü adamın etrafta dolaşıp emin değiliz, özellikle de Elias ona rapor vermediğine göre. Sen de olabilirsin."

tehlike." Leydi Norley'e baktı. "En azından sabaha kadar beklemesi için onu ikna etmelisiniz." Ve bu kesinlikle ona fikrini değiştirme şansı verecektir.

Elias'ın yapmaya çalıştığı şeyi hatırlatması, Olivia'nın kararlılığını sarsmak için hiçbir şey yapmamış gibi görünse de Leydi Norley'i etkilemişti, çünkü barones kızına ciddi bir endişeyle baktı. "Canım, belki de şafağa kadar beklemeliyiz. Yollar geceleri çok karanlık olabiliyor."

"Her zamanki gibi iki uşağımızı getirdin, değil mi anne?" dedi Olivia. "Bu yeterli olacaktır."

"Silahları var mı?" Thorn sordu. "nk değillerse pek bir işe yaramazlar."

Bakişları onunkilerle kilitlendi. "Gidiyoruz ve bu son sözüm. Dolunay var ve Londra'ya giden yol posta arabalarının kullandığı bir yol, bu yüzden gece bile çok fazla trafik olacak."

İğrenç bir yemini ısırarak geri püskürttü. "Pekâlâ. O zaman ben de seninle birlikte iki uşağımı göndereceğim ve onlar da silahlı olacak." Olivia itiraz edecekmiş gibi bakınca, "Bu tartışmaya açık değil," diye ekledi.

" zamanki gibi," diye mırıldandı.

Annesi daha nazikti. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Çok naziksiniz."

Sonraki bir saat seyahat için gerekli hazırlıkları yapmakla geçti, ama Olivia'yla tekrar konuşmaya çalıştıysa da annesi ona engel oldu. Hatta Leydi Norley bir keresinde, "Ona biraz zaman ver," demişti.

Olivia'nın ona oyunlarda Leydi Grasping olduğunu söylemeyi başarıp başaramadığını merak etti. Çünkü bir şekilde bilseydi ona pek de iyi gözle bakmayacağını düşünüyordu.

Lanet olsun, ne karmaşa ama. Bu çılgınlığa nasıl son vereceğini biliyordu. Olivia'ya onu sevdiğini söyleyecekti. Ama onun isteklerine boyun eğerse lanetlenirdi. Aşık değildi ve aksini iddia etmeyecekti. Neden iddia etsin ki? Ondan çoktan af dilemişti.

Bu onu duraksattı. , değil mi?

zgn olduğunu söylediğinden emindi. Bu, onun affetmesi için yalvarmakla aynı şeydi.

Kesinlikle değil.

"Kapa çeneni," dedi vicdanına. "Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Döndüğünde Gwyn'in artık uyanmış olduğunu gördü. "Her zaman."

Gwyn, hamileliğini elbiseleri kadar iyi gizlemeyen bir örtü ile örtülmüştü. Karın bölgesinde belirgin bir şişlik vardı.

Bunu görmek onun üzerinde tuhaf bir etki yaratmış, Olivia olmasaydı kendisinin de asla çocuk sahibi olamayacağını hatırlatmıştı. Olivia'yı erkekler için mahvetmiş olabilirdi ama onu kadınlar için kesinlikle şımartmıştı. Görünüşe göre Olivia'dan başkası olmazdı.

Şu anda hissettiği panik, yemekte hissettiğinden kesinlikle farklıydı. Ya onu asla geri alamazsa? Ya Olivia'nın kimyager amcası gibi yaşlı bir bekâr olarak ölürse? Ailesinin henüz tanışmadığı bir başka üyesi. Adamın adını bile bilmiyordu! Tanrım, ona daha fazla soru sormalıydı.

Onu geri aldığı anda bunu yapacaktı. Çünkü onu geri alacaktı. Almak *zorundaydı*. Annesinin "ona zaman ver" sözlerine kulak verecek ve sonra ona tekrar yaklaşacaktı. Gerçi ona ne *kadar* zaman vermesi gerektiğini kimse tahmin edemezdi.

"Neler oluyor?" İki uşak bir sandık taşıyarak yanlarından geçerken Gwyn sordu.

Ayrılma sürecini yavaşlatmak için Leydi Norley'i hizmetçilerin yardımıyla eşyalarını toplamaya ikna etmişti. Belli ki çok da yavaşlatmamıştı. "Leydi Norley ve Olivia gidiyorlar."

"Gecenin bir yarısı mı?" Kadın gözlerini ona dikti. "Ne yaptın sen?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü bu sizin özel yeteneğiniz - değer verdiğiniz insanları uzaklaştırmak."

Kız kardeşinin ötesinde, Leydi Norley yaklaştı. "Biz gidiyoruz majesteleri. Misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim." Gwyn'e bir gülümseme gönderdi ve ekledi, "İkiniz de. Olivia çoktan arabaya bindi ve onun için vedalaşmamı tercih ederdi."

"Elbette," diye boğuk bir sesle konuştu.

Leydi Norley onun kolunu okşadı. "Aranızda ne olduğunu bilmiyorum ama onunla konuşacağım."

"Çok memnun olurum," dedi, ancak öğrendiğinde onun da kızı gibi ayaklanacağından şüpheleniyordu.

Başını sallayarak uzaklaşmaya başladı, sonra durup ekledi: "Oh, eve varır varmaz uşaklarını geri göndereceğim."

"Eve mi? Londra'ya değil de Surrey'e mi gidiyorsun?" Londra'da olmadıkları zamanlarda nerede yaşadıklarını bile bilmiyordu. Onun da öğrenmeye zahmet etmediği düşüncesi içini burktu.

"Evet, ev," dedi. "Ama buradan çok uzakta değil. Eminim uşaklarınız yarın akşama kadar dönmüş olurlar."

Bir nefes verdi. Uşakları ona kadının tam olarak nerede yaşadığını söyleyebilirdi.

Leydi Norley inmeye başladı ve Thorn, Olivia'nın laboratuvarındaki mıknaatılardan biri tarafından çekilmiş gibi, onu arabada görüp göremeyeceğini anlamak için pencereye doğru yürüdü. Kadının profilini zar zor seçebilmişti. Araba uzaklaşırken bile başını kaldırıp bakmamıştı.

"Onu gerçekten kızdırmış olmalısın," dedi Gwyn onun omzunun üzerinden dışarı bakarken. "İşte çileden çıkmış bir hanımefendi."

"İstediğin zaman yatağına dönebilirsin kardeşim," dedi pencereden dönerek.

"Bana ne olduğunu anlatana kadar olmaz. Bu sefer beni kendinden uzaklaştırmama izin vermeyeceğim Thorn. Daha önce bozulan ilişkimizi onarmamız biraz zaman aldı ve zar zor konuştuğumuz günlere geri reddediyorum. Seni sandığından daha iyi anlıyorum."

"O zaman sana ne olduğunu anlatmama ihtiyacın yok, değil mi?" Ona dikkatle baktı. "Bunu senin için kolaylaştıracam. Sorunun ne olduğunu tahmin edebilirsen, sana tüm kanlı detayları vereceğim."

"İyi," dedi. "Bunun kimyager olarak devam etme arzusuyla ilgili bir şey olduğunu düşünürdüm, ancak olası tehlikelerin ötesinde bununla ilgili çok fazla sorun yaşadığınızı hayal edemiyorum."

En iyi donuk yüz ifadesiyle ona baktı. İyi bir surata sahip olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu, çünkü bunca yıldır ara sıra kumar oynarken bu surat ona iyi hizmet etmişti.

"Yani," devam etti, "eğer o değilse, o zaman oyunlar olmalı."

"Ne oyunu?" Çok geç kalmıştı. Suratının asıldığından oldukça emindi.

"Sizin yazdığınız ve Bay Juncker'in oyun yazarı olarak rol aldığı oyunlar."

Bakışlarını başka yöne çevirerek, "Şanslı bir tahmin," dedi.

Kadın homurdandı. "Lütfen zekama hakaret etme. Haftalardır biliyorum."

"Haftalar mı?" Adam ona bakakaldı. "Nasıl?"

Parmaklarıyla bir şeyler işaretlemeye başladı. "İlk olarak, Berlin'deki çocukluğumuza o kadar çok gönderme içeren bir tanesini gördüm ki fark etmemek mümkün değildi."

"Juncker benim arkadaşım. Ona bunları söyleyebilirdim."

"Arkadaşınız olabilir ama yazısında hayatınızla ilgili bu kadar çok kişisel detaya yer verseydi, serinin altıncı oyununa başlamadan çok önce onu arkadaşılığınızdan çıkarırdınız. Seni tanıyorum, çok özel birisin. Oyunlarınızda bu tür ayrıntılara yer vermekten çekinmiyorsunuz çünkü herkes bunların Juncker'in başına geldiğini düşünüyor. Ya da iyi araştırıldığını. Bu sizi ya da insanların size bakışını etkilemiyor. Ama bunları kendine mal ederse çok mutsuz olursunuz."

Tanrım, bazen ikizi kendi iyiliği için fazla zeki oluyordu. "Güzel. Konuyu kabul ediyorum."

"Bunun geri kalanı için oturabilir miyiz? Kalçalarımnda senden çok daha fazla ağırlık taşıyorum. Kimse bir kadını bebek sahibi olmaya teşvik ederken bundan bahsetmez."

"Elbette," dedi aceleyle ve oturma odasına geri götürdü.

İkisini de rahatça koltuğuna oturtuktan sonra hemen konuya girdi. "İkincisi, oyunlarınızdan birini izledikten sonra fikrimi doğrulamak için hepsini okudum. Çok kolay oldu. Masanızın sağ alt çekmecesinde kopyaları var."

"*Kilitli* çekmecesel!"

"Anahtarı üst çekmecedeydi." Gwyn omuz silkti. "Sanki yakalanmak için yalvarıyor gibiydin."

Kaşlarını çattı. "Çekmecelerimin kız kardeşim tarafından karıştırılmasını beklemiyordum."

Sahte bir dehşetle elini kalbine götürdü. "Lütfen bu cümleyi bir daha kurma. Çekmecelerinizi karıştırmayı düşünmek bile beni ürpertiyor."

Gecikmeli olarak, az önce ne söylediğini duydu. "Ben de öyle! Ve masa çekmecelerini kastettiğimi *biliyorsun*."

Sırıttı. "*Masanızın* çekmecelerini karıştırdım çünkü bir oyunu gördükten sonra diğerlerinin sizde olup olmadığını öğrenmek istedim. Oyunlardan bu kadar etkilenip başka kopyalarını aramam, bir oyun yazarı olarak yeteneğinize ve becerinize gerçekten bir iltifat."

"Bu senin burnunu sokmana bir iltifat, seni pişmanlık duymayan hoyrat," dedi somurarak. "Hepsi bu."

"Üçüncüsü," diye devam etti, "Juncker'ın yanında nasıl davrandığın var. Dördüncüsü, Olivia ile olan geçmişin-"

"Olivia ile olan geçmişim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu boğazındaki safra yükselirken. Olivia'nın gerçeği bilmesi bir şeydi, ama başkalarının da bunu fark ettiğini öğrenmek

"Sanırım her şeyi. Balomda senin ve onun birbirinize garip davrandığınızı fark ettiğimde Grey'den bunu çıkardım."

Lanet Grey. "Üvey kardeşimiz bir kadın kadar dedikoducu olmaya başladı."

Gwyn ona bir kaşını kaldırdı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"İyi fikir," dedi aceleyle. "Bu gece hayatımdaki tüm kadınları kızdırmak için elimden geleni yapıyorum." İç çekti. "Lütfen Grey'in de bunu anlamadığını söyle..."

"Bayan Norley ve annesi Slyboots ve Grasping mi? Sanırım kimse bu sonuca varmamıştır."

"Sen hariç."

Eğri büğrü gülümsedi. "Senin ikizin olma onuruna ve lanetine sahibim. Onunla ilişkinizin geçmişini öğrendikten sonra, olanları nasıl karşılayacağını anlamak zor olmadı. Bunu neden hiç anlamadığını ise kimse tahmin edemez."

"Bir kere, kendisini Slyboots olarak görmüyor çünkü gerçekte hiçbir zaman Slyboots olmadı. Ve ... şey ..."

"Oyunları senin yazdığını daha bu gece öğrendi."

Başını iki yana salladı. "Bu biraz ürkütücü olmaya başladı. Nasıl oluyor da

."

"O kadar da ürkütücü değil. Basit bir çıkarım. Juncker ile yemek yediğimiz gece belli ki gerçeği bilmiyordu. Gerçeği açıklamadığın için sana biraz eziyet etmek için onun gibi davranırdım ama o ben değil. Rol yapmakta ya da yalan söylemekte iyi değil, Grey's'e gidip onunla vakit geçirdiğinizde bunu keşfettiğinizi düşünüyorum."

Başını salladı. "Bunu görmemiş ona asla teklifte bulunamazdım. Ama bir kez gördüğümde ondan hemen hoşlandım. Onunla bir yakınlık hissettim. O da ben de uyum sorunu yaşıyorduk." Adam bu sorunu çapkınlık rolünü üstlenerek, kadın da laboratuvarında saklanarak çözmüş. "İkimiz de kibar toplum içinde hiç rahat olamadık, o benden bile daha az." Ne kadar çok şey kaybettiğini anladı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, Gwyn, bunu nasıl düzeltebilirim?"

Kız kardeşi sırtını ovmak için uzandı. "Ona gerçeği söyle."

"O gerçeği *biliyor*. Bu yüzden kızgın. Ve ben zaten üzgün olduğumu söyledim."

"Bu gerçeği kastetmiyorum. Ve aceleyle söylenmiş bir 'Özür dilerim' ona yaptığınız şeyin büyüklüğünü ortadan kaldırmayacak. Çünkü kızgınlığının gerçek nedeni bu değil. Tüm dünyanın arkasından güldüğünü hayal ediyor. Şimdiye kadar senin onun tarafında olduğunu, ikinizin de uyum sağlayamadığınızı düşünüyordu. Senin bir dük, onunsa sadece bir hanımefendi olması, ikinizin bu yakınlığı hissetmesinin ne kadar olağanüstü olduğunu pekiştiriyordu. Şimdi aniden taraf değiştirdiniz ve alayınızın diğer kurbanı olan annesi dışında yapayalnız kaldı."

Utancından yerin dibine girdi. "Tanrım, haklısın. Olivia'nın konuşabildiği tek şey alaydı. Onu çok kötü incittim. Beni nasıl affedebilir bilmiyorum."

"Hâlâ onun tarafında olduğuna dair ona güven vermek için ne gerekiyorsa yapmalısın."

"Nasıl?" diye sordu.

"Üzgünüm sevgili kardeşim, ama ikiz kardeş olarak ilişkinizin gerçeklerini çıkarma yeteneğimin sonuna geldim. Yalnız sen

bunu anlayabilir. Ona zaten evlenme teklif ettiniz ve onu sevdiğinizi söylediğinizi varsayıyorum-"

İnledi.

"Ona onu sevdiğini söylemedin mi, seni ahmak?" Kadın elini adamın sırtından çekti. "Tanrım, erkekler çok aptal."

Kaşlarını çatarak koltuğunda doğruldu. "Beni sevdiğini de söylemedi."

"O zaman 'ahmak' kısmını geri alıyorum." Bir parmağıyla çenesine vurdu. "Öte yandan, gerçekte kim olduğun konusunda ona bunca zamandır yalan söylediğini fark ettiğinde muhtemelen sana neler hissettiğini söylemek istemedi."

Olivia şöyle bir şey söylemişti: *Bu sırrı saklayabiliyorsan, başka kaç sır sakladığını merak ediyorum. Tek bildiğim, Londra'nın dört bir yanına yayılmış metreslerin olduğu!*

"Ya onu sevip sevmediğimi bilmiyorsam?" diye sordu. "Bu konuda ona yalan söylemeyeceğim."

"Yüce Tanrım, tabii ki onu seviyorsun. Sevmeseydin şu anda bu acıyı çekiyor olur muydun?"

"Bu ıstırap yüzünden aşık *olmadığım* için dua ediyorum. Onunla tanıştığımdan beri babamızın annemizi gerçekten sevmediğinden emin olarak geçirdiğim yıllardan sonra, bize ne söylenmiş olursa olsun, ben-"

"Neden?"

Lanet olsun. Gwyn'in şantajdan haberi olmadığını unutmuştu. Ve muhtemelen gerçek bir şeye dayanmadığından, ona söyleyip Leydi Norley'e karşı yere önyargılı davranacak . "Dedikodudan duyduğum bir şey. Önemli değil. O zamandan beri yanlış olabileceğine dair kanıtlar duydum. Demek istediğim, yıllarca kalbimi aşka karşı katılaştırdım, bunu hissedenlerin ya kendilerini kandırdıklarından ya da kalplerini her zaman takdir etmeyen birine vererek bela aradıklarından emin oldum."

"Vay, vay, aşk konusunda çok alaycısın." "Ama Olivia ile . . .
Bilmiyorum."

"Bir şey yapmadan önce buna karar vermelisiniz. Eğer onu sevdiğini söyleyemiyorsan aranı düzeltmenin neredeyse hiçbir anlamı yok. Kadınlar bunu ister. Aslında, erkekler genellikle bunu ister."

Olivia'nın ona söylediği son sözler hafızasında çınladı: *Bırak sevgini, saygını bile kazanamayacağım çok açık. Ve sonuçta bir evlilik için ikisine de ihtiyacım olduğunu fark ettim.*

"Benim sevgimi istiyor," dedi. "Bana o kadarını söyledi." Aşkını. . ve onun saygısını. Farkında olsa da olmasa da ikincisine zaten sahipti.

"Bana öyle geliyor ki, eğer işleri nasıl düzelteceğinizi soruyorsanız, o zaman onun gitmesine izin vermek istemiyorsunuz."

"Bunu sen çıkardın, değil mi?" dedi, şimdi duygu gösterisinden biraz utanmıştı. İkizine duygularını gösteremezse, gerçekten kaybolacağını hissediyordu. Sevgiyi hak etmeyen kibirli bir göt olduğu onaylanmış olacaktı.

"Yakında kendin de anlayacaksın. Ama bana söz ver, eğer ona karşı bir aşk hissedersen, dünyadan bıkmış bir çapkın olma dolayı buna karşı koymayacaksın. Çünkü bu sadece daha fazla kalp kırıklığına yol açacaktır."

"dayanarak konuşuyoruz, öyle mi?" diye sordu.

"Şey, dünyadan bıkmış çapkınla ilgili kısmı değil. Ama aşk kavgası? Belki biraz. Aşk bu şekilde komiktir. Onu sizi de seven biriyle kucaklayın ve bu hayal edilebilecek en güzel, en harika deneyimdir. Ama duygularınızla savaşmaya çalışmak? Bu, pusulanın ibresini manyetik kuzeyden uzağa itmeye çalışmak gibi bir şeydir. İsteddiğiniz kadar itebilirsiniz, ama bıraktığınız anda manyetik kuzeye geri dönecektir. Pusulayı tamamen bozmadığınız sürece. Ve bozuk bir pusulanın kimseye faydası olmaz, değil mi?"

Hayır. Bilmesi gerekirdi. Uzun pusulası bozuktu. Ve kalbini korumak sadece uyuşturuyordu.

Artık hissiz olmak istemiyordu. *Yalnız* olmak istemiyordu. artık.

Şimdi bu konuda ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Olivia pencereden dışarı baktı. Öfke nöbeti geçirmiş, ardından arınma ağlaması yapmıştı ve şimdi bir elementin başka bir elemente bağlanamadığında hissetmesi gerektiği gibi hissediyordu: yalnız ve işe yaramaz.

Kandırılmış.

Hayır, bir element asla böyle hissetmez. Sadece o.

Annesi Olivia ağlarken sessiz kalmış, sadece onu yatıştırmak için okşamış ve bir çocuğun yapacağı gibi yumuşak bir şekilde "işte, işte, şimdi" demişti. Olivia şu anda kendini çocuk gibi hissetmiyordu. Kendini haksızlığa uğramış bir kadın gibi hissediyordu. Ve bunu kanıtlayacak ıslak bir mendili vardı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun, canım?"

Annem sordu. "Sanırım."

"Majesteleri ile ne hakkında tartıştığınızı bana anlatabilir misiniz?"

"Bu seni kızdıracak," diye uyardı Olivia.

Annem omuz silkti. "Ama en azından o zaman nasıl yardım edeceğimi bilirdim."

Olivia acısı içinde yalnız kalmak istemiyordu ama sağduyusu onu Thorn'un ailesinin bile bilmediği bir şeyi açıklamaktan alıkoydu. Bunun yerine, annesine gerçeğin biraz değiştirilmiş bir versiyonunu vermeye karar verdi.

"Hani şu çok sevdiğimiz Juncker oyunları var ya? Bay Juncker, Thorn'un bir arkadaşı. Yıllar önce Dük, Bay Juncker'e o gece Devonshire balosunda neler olduğunu anlatmış. Sonra Bay Juncker bundan Leydi Grasping ve Leydi Slyboots'u yarattı. O çok güldüğümüz iki karakter mi? Onların biz olması gerekiyordu."

"Söylemedin!" diye haykırdı üvey annesi. "Ama biz öyle bir şey değiliz!"

"Öyle olduğumuzu düşünüyor."

"Bay Juncker mi? Yoksa Dük mü?"

"Dük. Sanırım her iki adam da."

Annesinin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Dük'ün bizim öyle olduğumuzu düşündüğünü sanmıyorum," dedi annesi. "En azından artık değil."

Tanrım, annem neredeyse Thorn'un söylediklerini söylüyordu. Ürkütücüydü.

Olivia mendilini ıslak bir top haline getirdi. "Onunla evlenmeme öfkelenen bir kadın için, kesinlikle fikrini değiştirmişsin."

"Berkshire'a ilk geldiğimde onu onaylamadığımı itiraf etmeliyim. Ama sonra seninle nasıl olduğunu ve sana nasıl baktığını gördüm."

"Yani, hesaplayarak ve saygısızca mı?"

"Şefkatle, hatta belki de sevgiyle."

Sertleşti. "Anne, ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama o değildi."

Annem bir elini onun koluna koydu. "Seni korumaları için kendi uşaklarını göndermekte ısrar ettiğinde biraz olsun yumuşamadın mı? Ve onları silahlandığında da mı?"

"Sadece seni etkilemeye çalışıyordu."

"Bunu neden yapsın ki? Onu reddettin -yine- ve seni evinden atmaya hakkı vardı. Bunun yerine, gitmeni istemedi."

Kabul etmekten nefret etse de bu doğrudu. "Thorn ne istediğini bilmiyor. Bu onun değişken doğasının bir parçası."

"Dün gece sana düğün için ne istersen planlamayı ve kendisinin de buna uyacağını söyledi." Kadın homurdandı. "Sanırım bunu yapabilecek başka bir erkek yoktur." Olivia'nın buna bir cevabı olmayınca annem sordu: "Balodaki o geceyi arkadaşına anlatması ve arkadaşının onun söylediklerinden karakterler yaratması seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Thorn bizimle alay edildiğini biliyordu -yani arkadaşıyla- ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Arkadaşının bu karakterleri insanların onlara gülebileceği durumlara sokmaya devam etmesine izin verdi."

Annem omuz silkti. "Komik olmaları gerekiyordu. Belki de bizim gibi başladılar, ama arkadaşının onları tamamen farklı bir şeye dönüştürdüğünü söyleyebilirim. Bana yazarların böyle şeyler yaptığı söylendi. Özellikle de oyun yazarlarının. Seyirci için eğlenceli kısımlara ihtiyaçları vardır, böylece insanlar sıkılmaz. Ayrıca, Dük'ün o zamanlar biraz kızmaya hakkı vardı. Ne olsa ona şantaj yaptım."

"Sen beni kolluyordun," dedi Olivia. Ama üvey annesi haklıydı. "Mesele şu ki, *bana* kızması için hiçbir neden yoktu. Yeleğindeki bir lekeyi çıkarmak ve onunla öpüşmek dışında ona hiçbir şey yapmadım."

"Doğru. Ama annelerin kızlarına bir dük kapmak için etraflarındaki herkes tarafından ne kadar teşvik edildiğini bilemezsin. Etrafta yeterince az sayıda uygun dük var ve sadece Thornstock'un ailesinde üç tane var, bu yüzden muhtemelen genç kadınların ve annelerinin sırf unvanı ve serveti için onu evliliğe tuzağa düşürmek için pusuya yattıkları konusunda birçok kez uyarılmıştır."

"," dedi Olivia sert bir sesle.

"Bunu nasıl bilebilir? İtiraf et, Grasping ve Slyboots'un bizden esinlendiğini öğrenene kadar onları son derece eğlenceli buluyordun. Çünkü bu ikisi gibi pek çok kadınla tanıştınız. Komik olmalarının nedeni de bu. Hepimiz benzedikleri birilerini tanıyoruz. Ve Thornstock muhtemelen çoğu kişiden daha fazla benzeyen insan tanıyor. Oyun yazarı arkadaşına bizden bahsetmekten fazlasını yapmamasına şaşırdım. Tanrıya şükür Bay Juncker oyunlarında o gece yaşananların gerçek hikayesine hiç yer vermedi. Thornstock onun içine Tanrı korkusu salmış olmalı."

Olivia sessiz kaldı. Eğer o anda ağzını açarsa her şey hakkında gerçeği söyleyecekti ve bu yine de yanlış görünüyordu. Tek bildiği, Thorn'un yazdıklarını ailesinden bile saklamak için başka, daha önemli bir nedeni olduğuydu.

Birden, Bay Juncker'i kıskandığı için onunla nasıl dalga geçtiğini hatırladı. Utanç yanaklarını kızarttı. O zamanki davranışları çok tuhaftı. Huysuz ve sinirliydi. Kıskandığı için değil, kesinlikle gurur bir şeyi saklamak zorunda için. Her ne olursa olsun

Yazdıklarından para kazanıyordu, bu çok açıktı. Bunu zevk için yapıyordu. Ve belli ki tiyatroya karşı bir tutkusu vardı.

"Ama Thornstock'a kızgın olmanızın tek nedeni Bay Juncker'in maskaralıkları değil, değil mi?" Annem devam etti. "Eminim seni üzen daha başka bir şey vardır."

İç çekti. Annesi üvey kızının kimya çalışmalarını, Olivia'nın nasıl düşündüğünü, hatta hayattan ne istediğini anlamıyor olabilirdi ama Olivia'nın üzgün olduğunu her zaman anlayabilirdi.

Olivia, "Ben sadece onun itibarı konusunda endişeliyim," dedi. "Ya evli kadınlarla yatmaya devam etmek istiyorsa?" Ve bunca zaman en sevdiği oyun yazarı olduğu yalanını söylediği gibi bu konuda da ona yalan söylerse. "Ya da bütün günü Parlamento'da geçirdikten sonra her gece onun kulübüne gitmek mi? Ya da-"

"Baban gibi olmak."

İsteksizce başını salladı. "I . . . Thorn'u o kadar çok seviyorum ki anne, onun böyle şeyler yaptığını bilmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu ihanet zaten katlanılamayacak kadar acı veriyor."

Üvey annesi yanağından öptü. "Sevgili kızım, evlilik mutlu bir hayatın garantisi değildir. Daha çok bilardo oynamaya benzer. İstakanızla topa vurursunuz, topun bir yere gitmesini istersiniz ama top tamamen başka bir yöne gider. Ama bu bilardo oynamayı bırakacağınız anlamına gelmez. Denemek zorundayız. Riske attığımız şey kalp ağrısıdır."

Annem onun elini sıktı. "Babanın davranışlarının seni hayallerinden vazgeçmeye ikna etmesine izin verme, ister kimyager olarak başarılı olmak, ister aşkta başarılı olmak ya da her ikisi de olsun. Baban kendi seçimini yaptı, ben de kendi seçimimi yaptım. Siz de hayatınızla ilgili umutlarınıza dayanarak kendi seçiminizi yapmalısınız. Bazen şansımız yaver gider." Olivia'nın elini öptü. "Ben kesinlikle öyle oldu."

Annesinin elini sıkarken Olivia'nın gözleri yaşardı. Şansa inanmıyordu. Bu yüzden kendi şansını nasıl yaratacağını bulmak zorundaydı; ister kendini sonsuza dek işine gömerek, ister Thorn'la evlenmeyi alarak.

Ya da annemin dediği gibi, "ikisini de." İkisini de istiyordu. Ve Thorn'un İngiltere'de ona bunu verebilecek ve verebilecek tek erkek olduğuna inanmaya başlamıştı.

Ertesi gün Thorn, Gwyn'e Mayfair'evine kadar eşlik etti. Oradayken Wolfe'a babasının kazasında yaralanan arabacıyla konuştuğunu söyledi. Adamın zihinsel durumu göz alındığında bu zor bir çabaydı ve Thorn sadece bir parça yararlı bilgi topladı. Arabacı, Thorn'un babasının ayrıldığı gün arabadan uzaklaşan bir yabancı gördüğünü söylemişti ama evdeki misafirlerin sayısı ve o kişinin giydiği kapüşonlu pelerin göz önüne alındığında, o kişinin bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu, hatta o kişinin arabayla dalga geçip geçmediğini bile kesin olarak söyleyemiyordu. O gün yağmur yağdığı için kapüşonlu pelerini o anda yadırgamamıştı.

Sonra Wolfe ve Thorn, Elias'ı ona kimin ödeme yaptığını açıklamaya nasıl ikna edeceklerini tartıştılar ama gerçek şu ki, iki ev partisinin davetli listelerini kontrol etmek ve her ikisinde de kimlerin olduğunu görmek daha kolay olabilirdi. Bu da annemle konuşmak anlamına geliyordu. Thorn ona ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi ama bir şeyler söylemek zorundaydı.

Ne yazık ki, nişanlandığını annesiyle yüz yüze paylaşmadan duyabileceği endişesiyle, Olivia teklifini kabul eder etmez ona aceleyle bir not göndermişti. Şimdi ona düğünün iptal olduğunu söylemeliydi. Ama ona iyi bir neden göstermeden davetli listesini isterse, gerçeği ondan öğrenmeye çalışacaktı ve ona soruşturmalarından bahsetmeden önce kardeşlerine danışmak istiyordu. Bu yüzden hâlâ nişanlıymış gibi davranacak, konuk listelerini isteyecek ve annesinin listelere neden ihtiyaç duyduğuna dair açıklamasına inanması için dua edecekti.

Armitage Evi'ne vardığında sadece şapkasını ve paltosunu çıkarmak için durakladı. Wolfe ona annesinin Lincolnshire'da değil burada olduğunu söylemişti. Londra'da kalmayı tercih etmişti çünkü Sheridan şehirdeydi ve Thorn'un üvey babası, Sheridan'ın babasının karmaşık iş ilişkilerini çözmeye çalışıyorlardı. Annemin bu işlerle pek bir ilgisi yoktu ama Sheridan'ın soruları olursa diye yanında olmak istemişti.

Thorn antreden geçerken, üzerinde kartvizit yığını bulunan tablaya bir göz attı. Bu onu durdurdu. William Bonham'ın kartı en üstteydi. Belki de annesinin kasabaya gelmek için başka bir nedeni vardı. Uzun bir nefes verdi. Gwyn, William ile Bonham arasındaki dostluğu onaylıyordu.

Annesi ve üvey babasının iş adamı, ama Thorn bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Üç evlilikten sonra anneleri artık evlenmeye hazırды.

Eğer aşıkса değil.

Yüzünü buruşturdu. Bu o kadar eşitsiz bir eşleşmeydi ki, bunu sürdürmek için aşık olması *gerekirdi*. Kendisinden bu kadar aşağı biriyle evlenirse arkadaşları onu keserdi. Yine de sosyete arkadaşlarını pek umursuyor gibi görünmüyordu. Olivia gibi aslında.

Onu düşünmenin verdiği acıyı görmezden gelen Thorn, kahvaltı salonunda annesine katıldı, öğleden sonraları en sevdiği yerdі, çünkü - tersine- en iyi ışık o zaman geliyordu. Gwyn her zaman burayı kahvaltı odası olarak tasarlayan mimarın yeni bir meslek bulması gerektiğini söylerdi.

"Thorn!" Anne haykırdı. Sandalyesinden fırladı ve onun yanaklarından öpmek için koştu. "Berkshire nasıldı?"

"İyi," dedi.

"Peki yeni müstakbel gelininiz nasıl? Sizin adınıza çok sevindim, gerçi bırakın Bayan Norley gibi birini, bir eş aradığınızı bile bilmiyordum."

Karnına aldığı darbe hızlı ve acı vericiydi, saklamak zorunda kaldığı için daha da acı veriyordu. "Bayan Norley'in nesi var?"

"Bildığım kadarıyla hiçbir şey." Bir kaşını kaldırdı. "Baloda onunla iki kelime bile konuşmadım. Ona kur yaptığınızı bile söylemediniz, bu yüzden ona soru sormak aklıma gelmedi. Çok sessiz görünüyordu, hepsi bu."

"Öyle. Ama onu tanıyınca seveceksin." *Eğer onu geri alabilirsem.* "Tiyatroyu seviyor."

"Harika! En sevdiğim oyunları izlemek için bana eşlik edebilecek biri." Ona sinsi bir gülümseme attı. "Peki şimdi nerede?"

"Surrey'de annesiyle birlikte."

"Ah, elbette." Annem elini kolunun arasına sıkıştırdı ve onu pencerelerin yanındaki rahat sandalyelere götürdü. "Şehre döndüğünde onu da getirmelisin, böylece onunla düğün planlarını konuşabiliriz."

"Sen, Olivia ve düğün planları yapan Leydi Norley," diye homurdandı annesini en sevdiği koltuğa oturturken. "Arada

Üçünüz de sanki bir düğün, Fransızlara yönelik ortak bir saldırıyla aynı stratejik planlamayı gerektiriyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Üç düğün yapmış bir kadın olarak konuşuyorum, öyle. Bu konuda bana güvenebilirsin evlat."

"Sanırım yapabilirim." Karşısındaki sandalyeye oturarak ona solgun bir gülümseme fırlattı. "Düğünler ve benzeri şeylerle ilgili olarak, Grey'in vaftiz töreni için verdiğiniz ev partisinin davetli listesini saklayıp saklamadığınızı merak ediyordum."

"Ne? Neden?"

Bu, annesine yalan söylemek zorunda olduğu kısımdı. Lanet olsun. "Olivia ve ben Rosethorn'da çok samimi bir düğün yapmak istiyoruz, sadece sana ve ailene en yakın olan kişilerle."

"Grey'in vaftiz törenindeki liste sana yardımcı olmaz," dedi. "O insanların çoğu babanın arkadaşlarıydı, benim değil."

"Bu yüzden beni ve Gwyn'i doğurmak üzere olduğun zamanki ev partisinin listesini de istiyoruz. İki listeyi karşılaştırırsak Grey'in babasının ya da benim ve Gwyn'in sadece arkadaşı olan kişileri ayıklayabileceğimizi düşünüyoruz. Her iki ilişkiye de katılan herkes aile dostumuz olacak. *Sizin* ve bizim arkadaşlarımız."

"Neden benden sadece şu anki arkadaşlarımdan bir listesini istemiyorsun?" "Durum bundan daha karmaşık anne," dedi sinirli bir şekilde. "Her zaman seninle değil mi?"

Bakışlarını ona dikti. "Bu da ne demek şimdi?" "Tüm oğullarım arasında en çok sır saklayan sen oldun." "Saçmalık. Grey-"

"O da ketum biri sanırım ama yıllar önce amcasının ona neler yaşattığını bana anlatmayarak beni koruduğunu sanıyordu. Sen genel olarak ketumsun. Her konuda." Ona şüpheyile baktı. "Ve şimdi bu ani nişanlanma olayı var. Neden söylediklerinden daha fazlası olduğunu hissediyorum? Beşinizin bir şeyler çevirdiğini biliyorum ama kimse bana bunun ne olduğunu söylemiyor."

"Biz-" Sakin kalmak için mücadele etti. "Bana listeleri verecek misin, vermeyecek misin anne?"

Eteklerini, çelikten omurgasını yalanlayan bir asaletle düzeltti. "Eminim bir yerlerde vardır. Her şeyi topladım"

Grey'vaftiz töreninden kalan ve babası öldükten sonra Carymont'un tavan arasına saklanan. Tanrı biliyor ya, o adamla olan düğünümde hiçbir şey saklamak istemedim." Sesi yumuşadı. "Tabii ki babanla olan düğünümde ve ikinizin doğumundan kalan her şeyi sakladım. Onlar Rosethorn'un tavan arasında."

"O zaman ben bunu orada arayacağım, Grey de diğerini Carymont' arayabilir."

Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. "Babanı çok sevdim. Sen ve Bayan Norley için onun ve benim sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Üç evliliğimden öğrendiğim bir şey varsa o da güven, şefkat ve gerçek sevginin önemidir. Baban benim için her şey demektir. Yemin ederim, eğer sen ve Gwyn bana sarılıp , onu kaybettikten sonra nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum."

Son birkaç yıldır, ne zaman böyle konuşmaya başlasa, Thorn gitmek için bir bahane uydururdu. Thorn'un kendisine başka bir kadınla ihanet ettiğini düşündüğü adam hakkında övgüler yağdırdığını duymak çok zor olmuştu. Ama şimdi sorularının yanıtlanmasını istiyordu. Ve bu kez gerçeklerden kaçmayacaktı.

"Anne," dedi, "birkaç yıl önce babamın kaza geçirdiğinde aceleyle Londra'ya gittiğine dair bir söylenti duydum, çünkü metresini görmeye gidiyormuş. Sence bu doğru mu? Eğer değilse, bu söylenti kimin ve neden çıkardığını biliyor musun?"

Şaşkınlık yüzünü aydınlattı. "Tanrı yardımcım olsun," dedi homurdanarak, "bu saçmalık ben senin üvey babanla evlenmeden önce de ortalıkta dolaşıyordu. Tabii ki doğru değil. Baban benim için Londra'dan bir avukat getirmek için acele ediyordu."

"Ama oraya hiç varamadı."

"Hayır. Onu son gördüğümde beni öptü ve mümkün olan en kısa sürede döneceğini söyledi. Ama hiç ." Gözlerinden yaşlar süzülürken Thorn'un yanağını okşadı. "Sabah olduğunda sen ve Gwyn kollarımdaydınız. Polis memuru o günün ilerleyen saatlerinde bana kazayı anlattı."

Babasının Londra'ya gitme nedenleri hakkında çelişkili hikâyeler olması onu rahatsız ediyordu. "Ve babamızın Londra'ya kişisel bir nedenle gitmediğinden eminsiniz."

"Bir kadın arkadaş gibi mi?" dedi küstahça. "Eminim. İnsanların onun metresi olarak lanse ettikleri kadın benim yakın arkadaşım Eliza'ydı. Her şey gülünçtü - baban ondan hiç hoşlanmazdı bile, hep utanmaz bir çapkın olduğunu düşünürdü. Ona uzun süre kur yapmamasının nedenlerinden biri de buydu. Ayrıca, baban öldüğünde o benim başucumdaydı. Belli ki baban *onunla* tanışmak için Londra'ya gitmiyordu."

"Görünüşe göre değil." Ama ona kalırsa, Leydi Hornsby babasının cinayetini ayarlamış olabilecek biri olarak hâlâ elenmemişti. Rosethorn'dayken herhangi bir noktada babasının arabasına zarar vermiş olabilirdi, belki de kendisine teklifte bulunmadığı için babasından öç almak için.

Babası onu metres olarak almış ve sonra annesiyle evlenmeden önce ondan ayrılmış olabilir. Leydi Hornsby bunca zamandır öfkeyle kaynıyor olabilirdi.

Annesi burnunu çekti. "Neden geçmişimdeki bu şeyleri kurcalayıp duruyorsun? Buna ne sebep oldu? Senin konuk listelerini istemen ve Sheridan'ın babası öldüğünde ne yaptığını öğrenmek istemesi arasında ikiniz de kafamı kaşıyorsunuz."

"Söz veriyorum anne, eninde sonunda her şeyi bir araya getirdiğimizde sana anlatacağız. Ancak bu arada, yakın çevrenize kimleri aldığınız konusunda dikkatli olmak isteyebilirsiniz. Senin ve ailenin etrafında güvenilmemesi gereken insanlar olduğunu düşünüyoruz."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Özellikle kim?"

"Leydi Hornsby. Grey'in Cora Teyzesi. Birlikte çıktığınız diğer kadınlar."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Küçümseyici bir hareket yaptı. "Ve aşırı şüpheli davranıyorsun. Yeni nişanlının annesini de o 'diğer kadınların' arasına mı atacaksın?"

"Yapardım." Açıkçası onun endişelenmesi gereken kadınlardan biri olduğunu düşünmüyordu.

"Bunu *Olivia*'ya söylemesen iyi olur." "Planlamıyordum-"

Annemin uşağı kapı aralığından, "Bağışlayın, Majesteleri," dedi. "Ama Binbaşı Wolfe burada."

Bununla birlikte Wolfe odaya girdi ve Thorn'a yaklaşırken yüzünde karanlık bir niyet ifadesi vardı. "Her yerde seni arıyordum."

"Binbaşı!" Annem haykırdı. "Oğlumla tartışmaya başlamadan önce kaynananıza bir öpücük bile veremez misiniz?"

"İyi günler Düşes," mırıldandı eğilip yanağından öperken. "Korkarım Thorn'u sizden ayırmak zorundayım."

Doğruldu ve bakışlarını Thorn'un üzerinde sabitledi. "Seninle özel olarak konuşmalıyım. Arkadaşımız Elias hakkında."

Thorn'un kalbi çarpmaya başladı. Bu iyi bir haber olamazdı. Binbaşının takındığı bakışla değil.

"Elbette," dedi Thorn. "Kusura bakma anne ama senden ayrılmak zorundayım." Zaten bunu yapmak için uygun bir zamandı, çünkü bu sayede annesinin sivri sorularıyla uğraşmaktan kurtulmuştu. "Yakında tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum."

Wolfe, "Elias öldü," diye mırıldandığında Thorn ve Wolfe kapıyı zar zor açmışlardı.

"Ne? Nasıl?"

"Yüksek dozda arsenik yüzünden," dedi Wolfe acımasızca.

"Yüce Tanrım." Thorn uşaklara yaklaştıklarında sesini alçalttı. "Arsenik olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zehir yemeğinde ve içeceğindeydi. Hepsini yemedi ama fareler onun yerine bitirdi. Bu sabah bulunduğunda onlar da ölmüştü. Şu anda adli tabibin elinde ama adamla konuştum ve arsenik olduğundan oldukça emin olduğunu söyledi."

"Kimin bilen var mı?"

"Yemeğinin içindeydi ve birkaç elden geçti, bu yüzden herhangi bir yere eklenmiş olabilir." Thorn şapkasını ve paltosunu almak için durakladıktan sonra Wolfe'la birlikte kapıdan çıktılar. "Özellikle de Newgate neredeyse suçluların kendileri tarafından yönetildiği için. İnan bana, orada bir sürü iğrenç tip var."

Thorn ürperdi. "Sözüne güveniyorum. Ama zehrin başka biri için yapılmış olması mümkün mü?"

"Pek olası değil. Dün Rosethorn'dan ayrıldıktan sonra onu bir hücreye koyduğumdan beri hiç ziyaretçisi olmamış olsa da, yemek kesinlikle onun içindi."

"Lanet olsun. Birileri Grey'in babasının zehirlenmesinin arkasında kimin olduğunu asla öğrenmememiz için büyük çaba sarf ediyor."

Wolfe başını salladı.

"Peki sırada ne var?" Thorn sordu.

"Bayan Norley nereye gittiyse hemen oraya gitmenizi ve onu tehlike konusunda uyarmanızı öneririm."

Lanet olsun, Thorn bunu hiç düşünmemişti. Eğer bu kötü adam Elias'a Newgate'te ulaşabiliyorsa, belli ki Olivia'ya da Surrey'de ulaşabilirdi. Ve Olivia, Grey'in babasının zehirlendiğini kanıtlayabildiğine göre, pekâlâ tehlikede olabilirdi.

Eğer ona bir şey olursa, Thorn kendini asla affetmeyecekti. Silahlı uşaklarına en azından kendisi oraya varana kadar onunla kalmalarını emretmeliydi.

Wolfe devam etti. "Gwyn, Bayan Norley'nin Surrey'deki evine gittiğini ama nereye gittiğini bilmediğini söyledi."

"Uşaklarım şimdiye kadar Surrey'den gelmişlerdir. Onlara Berkshire'a gitmek yerine buraya gelmelerini söyledim." Thorn kısa bir mesafe ötedeki evine doğru adımlarını . "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilirler."

Surrey'e gidecek ve Elias'a ne olduğunu ona anlatacaktı. Sonra da başka hiçbir kadına yapmadığı bir şeyi yapacaktı: Ona kendisini affetmesi ve geri alması için yalvaracaktı.

Gwyn bir konuda haklıydı: duygularıyla savaşmaya çalışmak pusula iğnesinin kuzeyi göstermesini engellemeye çalışmak gibiydi. Olivia'yı istiyordu, Olivia'ya ihtiyacı vardı.

Ve evet, Olivia'yı seviyordu. Olivia kuyusundaki mürekkep, elindeki tüy kalemdi. Dün gece son oyununun final sahnesi için yazdığı her kelime Olivia'yla, onun mizahı ve eksantrik gözlemleriyle, mantığı ve sıcaklığıyla doluydu.

Onun, birbirlerine ait olduklarını, istediğini söylediği türden bir koca olabileceğini görmesini sağlamalıydı. Bir daha asla kendini ondan saklamayacaktı. Çünkü Olivia'nın yanında kendisi olamıyorsa, kimsenin yanında kendisi olamazdı.

On Dokuzuncu Bölüm

Olivia, babasının şu anda avlamakta olduğu geyiklerden biri gibi evin içinde volta atıyordu. Annem rektöre yaptığı ziyaretten en az iki saat sonra dönecek, sonra da Olivia'yla birlikte Londra'ya gidecekti. Olivia'nın Thorn'u tekrar görmesi için birkaç nedeni vardı, bunların çoğu da malikânedeki laboratuvarında bıraktığı eşyalarla ilgiliydi. Bunun aralarını düzeltmek istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, kesinlikle yoktu.

Ne kadar . İşleri koymak istiyordu.

Yine de, annesinin onun karakterlerine verdiği "aşırı tepki" için ondan özür dilemeyi her düşündüğünde, kanı ısınıyor ve doğru düşünemiyordu. Annesi bir konuda haklıydı. Konu Thorn ve oyunlarına gelince Olivia'nın istemsiz bir tepkisi vardı. Kendisini ve annesini sahnede seyirciler tarafından alaya alınırken hayal edip duruyordu.

Annesinin özenle bakıp büyüttüğü bahçeye bakan en sevdiği pencere kenarına çöktü. Bunu atlatmak zorundaydı. Neden yapamıyordu?

Kahyaları odaya girdi, kesinlikle telaşlı görünüyordu. "Hanımefendi, sizi görmek isteyen ve Thornstock Dükü olduğunu iddia eden bir adam var." Kâhya bakışlarını kızın sargısı ve geceliği üzerinde gezdirdikten sonra kibarca, "Onu görmek istiyor musunuz?" diye sordu.

Kalbi çarpmaya başladı. Thorn *burada* mıydı? Yüce Tanrım. "Evet." Kâhyaları kaşlarını kaldırınca aceleyle ekledi: "Onunla bahçede görüşeceğim. Bu bana giyinmek için zaman kazandırır."

Kahyaları haklıydı; Tanrı aşkına, Thorn'u *bu* halde göremezdi.

Kâhyaları odadan çıkar çıkmaz merdivenlerden uçarak hizmetçisini çağırdı. Neyse ki, hizmetçisi onu

Bir saatten kısa sürede giydirilip saçı yapıldı.

Merdivenlerden indiğinde, annesinin her zaman istediği gibi ilkel bir şekilde yürüdü. Ama kendi kendine ne kadar gergin olması gerekenin o olduğunu söylese de kanı deli gibi akıyordu ve elleri nemliydi.

Onu gül ağaçlarının yanında buldu, solgun ve kaybolmuş görünüyordu ama profilden bile hâlâ yakışıklıydı. Ona kızgın kalmak istediğinde bile neden her zaman bu kadar lezzetli görünmek zorundaydı?

"?" dedi.

Yüzünde rahatlama ifadesiyle ona döndü. Şimdi onun inanılmaz mavi gözlerinin pişmanlıkla dolduğunu görebiliyordu. "Buradasın," dedi, sanki buna inanamıyormuş gibi.

"Sen de öylesin. Neden geldin?" "Elias'ın öldüğünü söylemek için."

Bu onu tamamen hazırlıksız yakaladı. "Öldü mü? Nasıl?"

"Zehirlenmiş. Arsenikle olduğunu düşünüyoruz."

Kalbi sıkıştı. "Ve siz de buraya, emin olmak için kalıntılarını test edip etmeyeceğimi sormaya geldiniz."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, *onu* hazırlıksız yakalamayı başarmıştı. "Ne dedin? Hayır. Sana ihtiyacımız yok. . . Yani, bir neden yok. Yemeğinin etrafındaki ölü fareler arsenikle zehirlendiğini doğruluyor. Ben sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm, böylece kaçıp düşmesinden daha fazla endişe etmezsiniz. Ya da onu kiralayan adamı göndermesinden."

"Bunun için endişelenmiyordum." Gözlerini ona dikti. "En azından şimdiye kadar."

"Ama endişelenmenize gerek yok. Ziyaretçisi yoktu, yani onu kiralayan adama deneylerinizi başka bir yerde yaptığınızı söyleyemezdi. Yani güvendesin."

Gözlerini çakıl taşlı bahçe yoluna dikti. "O zaman ... gelmenin tek nedeni bu muydu?"

"Kesinlikle hayır."

Ses tonundaki sertlik ona umut verdi. Beklentiyle bakışlarını ona doğru kaldırdı.

"Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim," dedi. "Grasping ve Slyboots hakkında size hemen bilgi vermediğim için hiçbir mazeretim yok. Ya da

En azından oyunları sevdiğini öğrendiğimde sana söylemişim." Yutkundu. "Neden söylemedin?"

"Oyunlar hakkında konuşmaya başladığımızda . . . senden hoşlanmaya başlamıştım bile. İlk tanıştığımızda senden neden hoşlandığımı hatırlamaya başlamıştım." Parmaklarını güzel saçlarının arasından geçirdi. "Leydi Slyboots ve Leydi Grasping'i sana ve annene dayandırdığımı fark edince incineceğini biliyordum, bu yüzden seni incitme riskine girmektense sessiz kaldım. Korkağın tekiydin, bu kadar basit. Sana çok daha önce söylemeliydim."

"Ama sana bunu telafi edeceğini düşündüğüm, umduğum bir hediye getirdim."

Ona yardım et, eğer babam her zaman anneme bir şey yaptığında verdiği gibi bir mücevher parçası verseydi, onu ona fırlatırdı.

Neyse ki mücevher ya da geleneksel bir hediye değildi. Onun yerine bir tomar kâğıt uzattı.

Kadın onu alırken, "Yeni bitirdiğim Felix oyununun başında bazı değişiklikler yaptım. Lütfen bizden vazgeçmeye karar vermeden önce bunları oku."

Şimdi merakla, kalemle işaretlenmiş uzun bir sahne gibi görünen şeyi okumaya başladı. İşaretli kısımları kolayca seçemediğini fark edince kaşlarını çattı.

"El yazımı bağışlayın," dedi. "Değişiklikleri buraya gelirken arabada yaptım."

"Bu neden kurşun kalemle yazıldığını açıklıyor," dedi kuru bir sesle.

Omuz silkti. "Taşınabilir bir yazı masasıyla bile hareket halindeki bir vagonda mürekkep kabı ve tüy kalemle idare etmek zor."

"Tahmin edebiliyorum." Kavrama ve Slyboot'lardan bahsedilen bölüme gelene kadar okumaya devam etti. Derin bir nefes alarak pasajı okudu. Sonra bakışları ona kaydı. "Onları sen öldürdün!"

Başını salladı, sonra elinde tuttuğu sayfaları işaret etti. "Gördüğünüz gibi bunu komik bir şekilde yaptım."

Hiçbir şey söylemedi, Felix'in Avusturyalı bir kontu takip ederken Alpler'de çığ düşmesi sonucu öldüklerini anlattığı cümleleri tekrar okumaya dalmıştı.

Kadının sessizliğini sürdürmesi üzerine Thorn, "Ama daha trajik bir olay olmasını istiyorsanız, bunu da yapabilirim," diye ekledi.

Şaşkın bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Sen . . . *benim* için Grasping ve Slyboots'u mu ? *Beni* memnun etmek için mi?"

"Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi ciddiyetle. Kadın sayfaları ona doğru salladı. "*Bunu* yapmamalıydın." Adamın yüzü düştü. "Çünkü beni affedemezsin. Yine de."

"Hayır!" dedi hemen. "Kastettiğim bu değildi. Demek istediğim ..onlar senin en büyük eserlerinden ikisi. Onları ." Ona belli belirsiz bir gülümseme fırlattı. "Felix ve arkadaşları hakkında yazmaya devam etmek niyetinde olduğunu varsayarsak tabii. Çünkü yazmayabileceğine dair bir söylenti duydum."

Ona doğru bir adım attı, gözleri parlıyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, henüz karar vermedim. Bu son oyunun tiyatrodaki nasıl bir performans göstereceğini göreceğimi düşündüm. Eğer iyi giderse, başka bir oyun düşünebilirim."

"Grasping ve Slyboots'u öldürürseniz hiç iyi olmaz. Onlar sizin en komik karakterleriniz! Onları ." "Onlardan nefret ettiğini sanıyordum," dedi usulca.

O da öyle düşünüyordu. Ama onları öldürdüğünü görmek de yanlış geliyordu. Onları kendisinden ve annesinden ayırabildiğinde, onlara tapıyordu. ". Ama düşündükçe, kimsenin annemle ben olduğumuzu bilmediğini fark ediyorum. Yani oyunlarında kendi adını kullanmazsan-"

"Ki bunu asla yapmayacağım. Size söylediğim gibi, düklerin oyun yazmaması gerekir."

"O zaman kime dayandıklarını kimse tahmin edemez." Boynundaki altın zincirle oynadı. "Bu bizim sırrımız olacak."

Onun elini tutarken nefesi biraz kesilmiş gibiydi. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hangi bölüm için? Çizgi karakterlerini bana ve anneme dayandırdığın için mi?"

Ya da bana aslında en sevdiğim oyun yazarı olduğunu söylememek." "En sevdiğin oyun yazarı ben miyim?" dedi. "Gerçekten mi?"

Güldü. "Tabii ki seçtiğin kısım bu.

Juncker kadar kibirlisin."

"Juncker'in kibirli olduğunu düşündükçe daha da iyi oluyorsun."

"Buna karar vermek için onunla bir akşam yemeği daha yemem gerekecek," dedi nazlı bir gülümsemeyle.

"Cehenneme kadar yolun var. Sonuncusunu zar zor atlattım." Bir an durakladı. "Bu arada, sana ailemden kimsenin yazarlığını bilmediğini söylemiştim. Meğer Gwyn biliyormuş. Sadece onun bildiğini bilmiyordum."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" dedi hafifçe. "Kız kardeşin çok zeki bir kadın."

Adam ayıldığında, kadın hâlâ asıl meselenin etrafında dans ettiklerini anladı.

"Demek beni affediyorsun," dedi.

"Sadece bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz verirsen. Çünkü kız kardeşinin aksine, bana tüm gerçeklerden daha azını söylersen buna katlanamam." Gözyaşlarını geri kırttı. "Eğer bir metresin olduğunu ya da bana kulüpte olduğunu söylediğin akşamlarını güveçte öğrenirsem, bu beni mahveder."

"Bunu asla yapmak istemem," dedi ciddiyetle. "Yani evet, sana asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Ben de sana asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum." Onun yanağını okşadı. "Ve seni affediyorum."

"Güzel," dedi. "Çünkü senin tarafından affedilmeden yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ama adamın bazen kelimelerle arası çok iyiydi. Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Bunu daha iyi açıklaman gerek."

"Pardon?"

Sesini, baştan çıkarıcı bir tını olmasını umduğu kadar alçalttı. "Düğünün neden Rosethorn'da özel bir ruhsatla yapılmasını istediğini açıklama şeklin. Hatırladın mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Hatırlıyorum."

Adam onu kollarına almaya çalıştığında, kadın annesinin akasma ve sarmaşık çardaklarına doğru dans ederek onu da yanına çekti. "Sanırım bunun için mahremiyete ihtiyacımız olacak, Majesteleri. Tabii kucaklaşırken yakalandığımızda benimle evlenmeye zorlanmak istemiyorsanız."

"Bu korkunç olurdu," dedi, soğuk çardağa girdiklerinde gözleri kararmıştı. "Ama seni uyarıyorum, eğer burada kalacaksak

Sonbaharın soğuğunda birbirimizi sıcak tutmamız gerekecek ve bu da daha samimi bir karşılaşma anlamına gelecek."

"Bununla ne demek istediğini açıklaman gerekecek," diye fısıldadı.

Onu kollarının arasına aldı ve öyle bir öptü ki, kız kendini zor tuttu. Sadece etrafına bakacak kadar uzun süre geri çekildi. Oradaki taş bankı görünce onu bankın yanına çekti ve oturdu.

Onun yanına oturmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Bunun yerine onu bacaklarının arasına çekti. "Bu önü açık elbiseyi benim için giydin, değil mi tatlım?"

"Peki ya yaptıysam?" dedi hafifçe, oyunundaki sahneyi yanındaki bankın üzerine bırakırken.

"O zaman tüm avantajı kullanacağım." Birkaç dakika içinde elbisesini açtı ve kısa elbisesini daha da kısa sürede aşağı çekti. Ama vardiyası için acele etmedi, her küçük düğmeyi dikkatle açtı. "Ah, evet," diye mırıldandı göğsünü açarken. "Tam da aradığım şey."

Ağzını göğsüne dayadığında, beklemekten öleceğini düşündü. Adam birini emip diğerini okşarken, kadın kırık bir nefes verdi. "Bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin. Bu biraz endişe verici."

"İtiraf etmeliyim ki" -dişleriyle göğüs ucunu çekiştirdi- "tatsız bir şekilde deneyim kazandım. Muhtemelen onaylamazsınız." Onu oldukça lezzetli bir şekilde yaladı. "Ama o günler geride kaldı."

Gözlerini ona dikti. "Emin misin?"

"Oh, evet." Kızın nefesi kesilene kadar her bir meme ucunu dilledi. "Hoşuna gitti mi, benim müstakbel karım?"

"Evet," diye boğuldu ve onun başını sıktı. "Gerçi en son reddetmemden sonra seninle evlenmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Yüzüne bakmak için durakladı. "Bu konuda benimle dalga geçme. Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım. Ve bunun için kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Bu yüzden bana acıyın. Seni bir daha kaybetmeye dayanamam, aşkım."

"Sen beni seviyor musun?" diye kekeledi.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası." Önce elbisesinin, sonra da donunun düğmelerini çözdü ve aşağıya doğru çekip önünü açarak tahrik olmuş bedenini ortaya çıkardı. "Biraz daha açıklayayım mı?"

"Kesinlikle." Gülümsedi. "Korkarım müstakbel eşiniz yavaş öğrenen biri."

Eteklerini kaldırarak onu üzerine oturmaya teşvik etti. Adamın ceketini bankın iki yanına yaymaya dikkat ettiğini fark etti, böylece onu üyesine yönlendirirken soğuk taşın üzerinde diz çökmek zorunda kalmayacaktı. Bu küçük centilmence endişe kalbini ısıttı.

Kadın onun üzerine doğru kayarken, adam inledi. "Cennet gibi hissediyorsun, tatlım."

"Sen de öyle," diye fısıldadı, ilk seferlerindeki rahatsızlığın gittiğini, yerini adamın kalınlığının içindeki hoş hissine bıraktığını görünce şaşırdı. "*Benim* cennetim. *Aşkı*m."

"Benim," diye homurdandı sahiplenici bir şekilde, göğsünü okşayıp emerken. "Sonsuza kadar."

Ellerini kullanarak onu yukarı çıkmaya teşvik etti ve sonunda ne yapması gerektiğini anlamasını sağladı. "Oh!" dedi. "Ne kadar ilginç."

"Bir deney de diyebilirsiniz," diye homurdandı. "Dikkatimi dağıtmak için."

Boğuk bir kahkaha attı. "Bu tür deneylere alışabilirim. Ani yangınlara yol açmadıkları sürece."

"Oh, güven bana, bu ani yangınlara yol açacak." Gözleri parıldayarak meme ucunu yaladı. "Sadece kimyasal türden değil."

Sonra ona doğru itti ve kadın onun talimatını aldı ve hareket etmeye başladı. Adamın hamleleri ve kadının daha fazlasını arzulaması arasında öyle bir ritim tutturdular ki, kendini tebaasına hükmeden bir kraliçe gibi hissetti. Ama adam sadece bir tebaa olamayacak kadar büyük ve ustaydı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı kanı ısınmaya başlarken. "Seni kimyadan bile daha çok seviyorum."

Bu sözler üzerine yüzü aydınlandı. "Seni seviyorum. . tiyatrodan bile daha çok seviyorum." Adam şimdi muhteşem bir aşırılıkla kızın içine doğru ilerliyordu, bu da kızın ağırmasına, inlemesine ve üzerinde titremesine neden oluyordu. "Seni seviyorum," dedi kısık sesle, "okyanusun kıyısı sevdiği gibi."

"Fosforun havayı sevdiği gibi." Onun çılgınca hareketlerine karşılık olarak şimdi daha hızlı bir şekilde üzerine indi. Adam onun kendi

ihtiyacını uyandırıyordu,

... kibritini bulacağı ve ikisini de yakacağı yere daha da yaklaştırıyordu.

"Her zaman için." Ona vurdu. "Her yerde. Benimkine. *Aşkım*."

Ve tam vücudu patladığında ve bir çığlıkla ona sarıldığında, adam kendi çığlığıyla onun içine doğru itti, yankılanan patlamalar onu sağdı. Sonra kadın bitkin ve tatmin olmuş bir halde onun üzerine yığıldı.

Birbirlerine sımsıkı sarılıp birleşen bedenlerinin sıcaklığının tadını çıkarırken bir süre geçti.

Sonra Thorn onun altında kıpırdandı. "Anladığım kadarıyla ailen evde değil?"

Bu onu aniden kendine getirdi. "Tanrım, annem her an burada olabilir. Kâhyadan bahçede olduğunuzu duyar duymaz bizi aramaya gelecek. Benimle birlikte." Kendini biraz paniklemiş hissederek onun üzerinden kaydı ve giysilerini düzeltmeye başladı.

"Ne yapabilir ki?" dedi, sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Bizi evlenmeye zorlayabilir mi?"

Bakışlarını gökyüzüne çevirerek oyununun sayfalarını kaptı ve onlarla ona vurdu. "Hemen Londra'ya gidip evlenmemizi istediğinde bunu komik bulmayacaksınız. Özellikle de yaptığın onca seyahatten sonra."

"Ah, ama ondan sonra bu gece Rosethorn'daki ana süitte birlikte olabiliriz. Kulağa mükemmel geliyor."

"Öyle değil mi?" Bunu hayal etmek için durakladı ve gülümsedi. Sonra babasının av tüfeğiyle Thorn'u kovaladığını hayal etti ve Thorn'u çekmek için yanına gitti. "Kalkıp düğmelerini iliklemelisin!"

Bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve birkaç düğmesini ilikledikten sonra onu kollarına çekti. "Sakin ol, olur mu? Sizi beklerken uşağınıza nişanlınız olduğumu söyledim ve bizi rahat bırakması için ona para verdim. Ailenizden birinin geldiğini görürse bizi uyarması için de para verdim."

"Kendinden oldukça emindin," dedi gülümsemeye karşı koyarak.

"Seni benim yapmak için ne söylemem ya da yapmam gerekiyorsa yapacağımdan emindim." "Kimyager olarak devam etmeme izin vermek mi?"

"Tamamdır," dedi.

"Benim her zaman olmamam anlamına gelse bile mi?"

"Seni el pençe divan beklemek zorunda kalsam bile."

"Saçmalama. Bunun için hizmetçileriniz var."

"Kendi başıma yapmayı tercih edeceğim bazı şeyler var," dedi gözleri parlayarak. Sonra ciddileşti. "Bir uyarım var. Enceinte olduğunuzda tehlikeli kimyasallarla deneyler yapmamanız."

"Tamamdır," dedi, genişçe gülümseyerek. "Benimle pazarlık yapmanın ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?"

"Bir şeyleri 'açıkladığım' sürece memnunsun, değil mi?" Onun kendini beğenmiş gülümsemesine güldü. "Oh, evet. Bu tür açıklamalar söz konusu olduğunda ben boş bir levhayım, aşkım."

"Peki o zaman," dedi. "Geleceğimde çok fazla açıklama görebiliyorum."

Adam onu öpmek için eğildiğinde, bir yazarla evlenmek için söylenecek bir şey olduğuna karar verdi.

Sonsöz

Kardeşlerini ve eşlerini, annesinden bahsetmiyorum bile, bir getirmek için biraz uğraşmak gerekmişti ama Thorn sonunda hepsini bir araya getirmişti. Şimdi bir de sırtımayı bırakabilseydi, toplantının konusu düşünüldüğünde bu son derece uygunsuz bir davranıştı.

Ama elinde değildi. Dün, Olivia'yla nihayet evlenmişlerdi ama özel ruhsat olsun ya da olmasın, düğünü planlamak için zamana ihtiyaçları olduğunu haykıran kadınlar sayesinde istediği üç gün yerine üç hafta sürmüştü.

Olivia şimdi Rosethorn'daki büyük masanın etrafında diğerleriyle birlikte oturmuş, dün geceki çılgın sevişmeyi hatırlarcasına nazlı nazlı gülümsüyordu. Ona bakmamak için kendini zor tutuyordu. Ya da dün gece onun içinde olmanın, sonsuza dek onun olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamamalıydı. Ya da uyandığında onu yatağında, *karısının* yanında gördüğünü hatırlamamalıydı.

Bu, gerçek düğünden ziyade, onun için taçlandırıcı bir an olmuştu.

"Bu da demek oluyor, Thorn?" Sheridan talep etti.

Yüzündeki sırıtışı sildi. "Annem ve kocalarının ölümleri. Son zamanlarda zihnimizi çok meşgul eden bir konu."

"Siz çocukların bir şeylerin peşinde olduğunuzu *biliyordum!*" Anne haykırdı. Herkes dönüp ona bakınca, huysuzca ekledi: "Biliyordum. Bir anne böyle şeyleri bilir." Durakladı ve hepsine şaşkın bakışlarla baktı. "Peki, tam olarak neyin peşindesiniz?"

"Sen mi açıklayacaksın Grey, yoksa ben mi açıklayayım?" Thorn sordu.

"Burası senin evin," dedi Grey. "Bunu sen yapmalısın. Ayrıca, tüm hikâyeyi sadece sen ve Wolfe biliyorsunuz."

"Pekâlâ," dedi Thorn ve annesine döndü. "Hatırlayacağınız üzere, geçen yıl Maurice ve selefinin öldürüldüğü sonucuna varmıştık." Annesinin gözleri irileşince

"Grey ve biz ikizlerin babaları hakkında düşünmemize neden olan da buydu. İkisinin de öldürülmüş olabileceğini düşünüyoruz." "Bu çok saçma." Annem başını salladı. "Thorn, senin baban bir araba kazasında öldü!"

"Evet, ama şimdi babamın ölümüne, arabacıyı uçuracak ve sürücüsüz atları ürkütecek kadar gevşemiş olan tünek vidalarının neden olduğunu düşünüyoruz. Ve eğer bu yılın başlarında Wolfe'un hızlı müdahalesi olmasaydı, sen, Gwyn, Wolfe ve ben de Londra'ya tanıtım için giderken ölebilirdik. Her iki kazada da tünek vidalarının gevşetilmesi söz konusu olduğundan, muhtemelen ikisi de kasıtlıydı."

"Ne?" Annem söyledi. "Anlamıyorum."

Gwyn elini kapattı. "Hayal görmediğimizden emin olana kadar ortaya çıkardıklarımızla seni rahatsız etmek istemedik anne. Ama görünüşe göre birileri sistematik bir şekilde size yakın olan beyleri öldürüyor. Ve eğer Joshua ve ben o adamın arabayla dalga geçtiğini görmeseydik, sen de bir kaza geçirebilirdin. Dördümüz de ölebilir ya da sakat kalabilirdik!"

"Bu yüzden işe babamın ölümünü araştırarak başlamaya karar verdik," dedi Grey. "Ague'den ölmemiş olabileceğinden şüphelendik çünkü ona hastalığı bulaştıran ben ölmedim ama babam öldü. Bu yüzden Thorn'un karısından, babamın kalıntılarını test etmek için engin kimya bilgisini kullanmasını istedim. Thorn ve Olivia'nın ben ve Beatrice'le birlikte Carymont'a gitmelerinin gerçek nedeni buydu."

"Bunların hepsi düzmece miydi?" Annem oflayıp puflayarak arkasına yaslandı. "Siz dördünüz kendinizden utanmalısınız."

"Seni endişelendirmek istemedik," dedi Beatrice telaşla. "Hımm," dedi annem.

"Her neyse anne," dedi Thorn Olivia'ya gülümseyerek, "zeki karım kalıntılarda arsenik buldu. Ama o bunu yapmadan önce, birisi laboratuvarını yok ederek testlerine son vermeye çalıştı." Sesi sertleşti. "Öldürülebilirdi. Neyse ki orada değildi. Bunu yapan Elias adındaki delikanlı kaçmış olsa da Joshua onun izini buldu ve tutukladı. Ama Elias onu kimin tuttuğunu açıklayamadan Newgate'de öldürüldü."

Herkesin nefesi kesildi.

"Nasıl olduğunu biliyor muyuz?" Sheridan sordu.

Thorn, "Arsenikle zehirlendiğini biliyoruz," dedi. "Hapishanedeki yemeğine nasıl karıştığını bilmiyoruz."

Sheridan masanın üzerine eğildi. "Armie Amca ve babamın ölümünden de onun sorumlu olması mümkün mü?"

"Bu noktada her şey mümkün," dedi Thorn. "Elias'ın daha önceki iki cinayeti işlemiş olamayacağı dışında. Çok gençti. Yine de elimizde bir dizi şüpheli var."

"Bir *dizi* şüpheli mi?" Annem haykırdı. "Yüce Tanrım. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"O noktaya geliyoruz anne," dedi Grey.

Thorn iki yaprak eski kâğıdı yere serdi. "Bildiğiniz gibi, annemin tüm geçmişini tavan arasındaki kutularda saklama eğilimi var." Herkes güldü. "Grey'in vaftiz töreni için Carymont'ta kimlerin bulunduğu dair bir listemiz var, yani Grey'in babasının öldüğü zaman. Ayrıca benim ve Gwyn'in doğumu için Rosethorn'da kimlerin bulunduğu dair bir listemiz var, bu da babamızın öldüğü zaman. Annem hariç, her iki listede de üç isim var, hepsi de kadın. Grey ve ben, eğer haklıysak ve her iki adam da öldürüldüyse, birilerinin erişimi olması gerektiğini düşündük, bu da her iki olaya da katıldıkları anlamına geliyor."

Annem ayağa kalktı. "Şüphelendiğiniz bu komploya inanamıyorum. Çok saçma görünüyor. O insanlar bizim arkadaşlarımızdı. Neden onlardan biri babalarınızı öldürsün ki?"

Sheridan sandalyesine geri oturdu. "Bilmiyorum anne ama geçen yıl babam ve Armie Amca hakkındaki kanıtları duydun. Yani üç kocanız ve kocanızın kardeşlerinden biri. Bu kesinlikle bir model gibi görünüyor."

Yüzünün rengi soldu. "O zaman ben neden olası listesinden çıkarılayım?"

"Çünkü dört cinayeti de yönetemezdin," dedi Thorn nazikçe. "Babamızın durumunda, doğum yapıyor olurdun. Etrafta gizlice dolaşıp vagon tüneklerini söküyor olman pek olası değil. Armie Amca'nın durumunda ise yurtdışındaydınız. Aslında, bu kötü kadının üvey babamızı öldürmek için bu kadar uzun süre beklemesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz. Elleri Prusya'ya kadar uzanmıyordu. Maurice'le Prusya'da bu kadar uzun süre kalmanız onu sinirlendirdi ve bu yüzden

Seni ve Armie Amca'nın varisi Maurice'i buraya getirip Maurice'i de öldürsün diye."

"Ve muhtemelen ben," dedi annem.

Grey başını salladı. "Gerçek şu ki, birinin neden bu kadar çok cinayet işlediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Ve bunu anlayana kadar, bu komployu çözemeyiz, eğer bu buysa."

Annem sandalyesine geri yaslandı. "Peki her iki listedeki üç kadın kim?"

Thorn, "Birincisi Grey'in Cora Teyzesi, senin de çok iyi bildiğin gibi kötü kalpli ve hırslı bir kadın," dedi. "Sonra Leydi Norley var ki karım onun suçlu olamayacağını söylüyor. Bir de arkadaşınız Leydi Hornsby var."

"Elbette o değil," dedi Beatrice. "Mahkemedeki sunumum sırasında bana karşı çok nazikti."

"Bana kalırsa," dedi Thorn, "karım üvey annesinin karakterine kefil olabileceğini iddia etse bile, her üçünü de olasılık olarak değerlendirmeliyiz."

Grey hikayeye devam etti. "Ama babamın zehirle öldürüldüğünü kendimizi tatmin edecek şekilde kanıtlamış olsak da, otuz dört yıl önce işlenmiş bir suçun diğer unsurlarını araştırmak zor. Bu yüzden Thorn, Gwyn ve ben bu şeytanı yakalamak için en iyi umudumuzun en son işlenen cinayetleri, yani iki Armitage dükünün cinayetlerini çözmeye çalışmak olduğu anlaştık."

Thorn, Sheridan ve Heywood'a başıyla işaret etti. "Yani bu soruşturma için ikinize güveneceğiz. Heywood'un bölgede sadece bir yıldır, Sheridan'ın ise bir yıldan fazla süredir bulunduğu farkındayım ama siz kasabayı ve sakinlerini hepimizden daha iyi tanıyorsunuz. Yerel halk size güveniyor ve siz de ölçünüzü şimdiye kadar gösterdiniz. Ayrıca, yerel bir dük ve kardeşinin soruları herhangi birimizin soracaklarından daha fazla ağırlık taşıyacaktır. Ve ben bu yükün hiçbirini anneme yüklemek istemiyorum."

"Özür dilerim." Annem burnunu çekti. "Ben de çocuklar kadar o bölgenin bir üyesiyim, bu yüzden kesinlikle üzerime düşeni yapmak istiyorum. Ve kasaba halkına oğullarımın benim de olabileceğim bir cinayeti araştırdığına dair herhangi bir ipucu vermeyi reddediyorum."

Sheridan kolunu ona doladı. "Söz veriyorum Heywood ve ben *senden* şüphelenmediğimizi açıkça belirteceğiz."

"Yeterince iyi değil," dedi annem. "Beni işe koy."

"Bunu sonra konuşuruz anne," dedi Heywood.

"Son bir şey daha," dedi Thorn. "Bu toplantıyı yapmamızın bir diğer nedeni de dikkatli olmamızı tavsiye etmek. Şu ana kadar, Elias'ın arabaya zarar verme konusundaki beceriksiz girişimi dışında, kötü kadınıımız hiçbirimizi öldürmeye çalışmadı, ama bu değişebilir. Bu kadar çok cinayeti tasarladıktan sonra, bunlarla yetinmeyebilir. Bu yüzden her birimiz tetikte olmalıyız. Aynı zamanda, gerekli olmadıkça bu şüphelerimizi kimseyle paylaşmamanın ihtiyatlı olacağını düşünüyoruz. Sırtımıza hedef tahtası çizmek istemiyoruz."

Sheridan, "O yüzden Vanessa'ya annesinden şüphelendiğimizi söyleme, Grey," dedi. "Çünkü o kadın nedenini bulmaya çalışırken hepimizi delirtecek."

Heywood güldü. "Onun delirttiği tek kişi sensin, kardeşim. Özellikle de Thorn'un Juncker adlı şair arkadaşına olan tutkusu."

"Kuzenimin bunca zamandır bahsettiği şair *bu* mu?"

Grey kaşlarını çatarak Thorn'a baktı. "Biliyor muydun?"

"Ben ... şey ... kısa bir süre önce öğrendim. Ve *sana* bundan bahsetmeyecektim. Bundan mutlu olmayacağını biliyordum."

"Vanessa ve Juncker," diye mırıldandı Grey. "Tanrı hepimize yardım etsin."

Thorn kuru bir sesle, "Konuşma elimizdeki konuyla ilgisi olmayan dedikodulara dönüşmeden önce," dedi, "bahsetmem gereken bir iş daha var. Wolfe çabalarımızın toplanması ve belgelenmesinden sorumlu olmayı kabul etti. Londra'da Bow Street koşucuları ve suçları araştıran diğerleri de dahil olmak üzere güçlü dostları var. Yani bulamadığınız bir bilgiye ihtiyacınız olursa ona başvurun."

"Bay Bonham'ı işe almalıyız," dedi annem. "Maurice'in işlerini yürütmeye başlamadan önce avukatlık yapıyordu, yani hukuk hakkında bir şeyler biliyor."

Thorn bir laneti bastırmak zorunda kaldı. "Aile dışından insanları getirmiyoruz, sadece onlardan bilgi kırıntıları alıyoruz anne. Kimsenin bu münferit parçaları bir araya getirebileceğinden şüpheliyim ama Bonham'ı dahil edersek, onları bir arada göreceğiz ve neyin peşinde olduğumuzu anlayacaktır."

için. Talibinizin yanlış kişiye dedikodu yapmayacağından emin olamayız."

Annemin yüzü kızarıyordu. "O benim talibim değil," dedi. Gwyn ve Beatrice birbirlerine bilmiş bir gülümsemeyle baktılar.

"Ne olursa olsun, bunun bir parçası olamaz anne. Anlıyor musun?"

Çenesini öne doğru uzattı. "Sen nasıl istersen, Thorn. Tanrı korusun, bir erkek arkadaşım olmalı. Ya da çocuklarımın suçlu olduklarından şphelenmelerine neden olmayacak kadın arkadaşlarım." Ayağa kalktı. "Bize ay ısmarlamaya çalışacağım."

"Sana yardım edeceğim," dedi Olivia, Thorn'a azarlayıcı bir bakış atarak annesini takip etmek için ayağa fırladı.

Sonra Gwyn ve Beatrice'i ona ters ters bakarken yakaladı. "Ne?" diye sordu.

"Daha nazikçe ifade edemez miydin?" dedi Gwyn. "Annem neredeyse tüm arkadaşlarının şüpheli olduğu haberini yeni duydu. Hâlâ her şeyi sindirmeye alışıyor. Ona bildiklerimizi arkadaşı Bonham'a anlatmamasını söylerken daha nazik olabilirdin."

"Thorn?" Grey söyledi. "Nezaket onun uzmanlık alanı değil. Yani, Bonham konusunda haklıydı ama vücudunda incelikli bir kemik bile yok."

"Kralın vey babamızı ziyarete geldiği zamanı hatırlıyor musun-" Sheridan başladı.

"Toplantı sona ermiştir!" Thorn bunu söyledi ve kapıdan dışarı çıktı. şimdilik ailesiyle uğraşmayı bırakmıştı. Karısını istiyordu.

Karısı. Ve düşes ve yatak arkadaşı ve onu herkesten daha iyi tanıyan kadın. Kendine rağmen gülümsedi. O her şeyi daha iyi yapıyordu. Dokuz yıl önce onun için daha fazla mücadele etmemekle aptallık etmiş olmalıydı.

Onu misafir odasında annesiyle konuşurken buldu ve dinlemek için geri çekildi.

"Anlamak zorundasın," dedi Olivia. "Thorn annesine emir verme konusunda tipik bir dik kafalı adamdır. Sana ne yapman gerektiğini söylemeye hakkı olduğunu düşünüyor."

Annem onun duyamayacağı bir şey söyledi. Olivia güldü. "Aynen yle."

Annesi başka bir şey söyledi ve onu duyamamak onu sinirlendirdi, bu yüzden kulak misafiri olmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, Olivia ona daha sonra anlattı.

Odaya girdi. "Anne, özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim."

Annesi ayağa kalktı ve yanağına bir öpücük kondurmak için yanına geldi. "Her şey yolunda. Olivia senin sadece bir erkek gibi davrandığını anlattı."

"Ve sen de onunla aynı fikirde misin?"

"Aslında seviyorum." Hafifçe gülümsedi, sonra eğilip fısıldadı: "Karını çok seviyorum. O da seni oldukça seviyor gibi görünüyor."

O bu konuda kendi kendine sırtırken, annem yemek salonundaki kalabalığa ikramların dağıtılmasını denetlemek üzere salona çıktı.

Bu sırada karısının yanına gitti. "Annem senden hoşlanıyor," dedi karısına koltuktan kalkması için elini uzatırken. "Hiç şaşırmadım. Senden hoşlanmaması için aklını kaçırmış olması gerekir."

"Neden?" Olivia alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Benden hoşlandığın için mi?" "Kesinlikle," dedi. "Ve kadınlar konusunda mükemmel bir zevkim var."

Bir kaşını kaldırdı. "Henüz bana eski sevgililerinden birinin adını bile vermediğin için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ve bunu asla yapmaya niyetim yok," diye uyardı. "Hiçbirinin senin eline su dökemeyeceğini söylediğimde bana güvenmek zorundasın."

Güldü. "Sen iflah olmazsın."

Onu kollarının arasına çekti. "Tam da bu yüzden benden hoşlanıyorsun, tatlım.

Kadınlar her zaman biz kötü adamların ilgisini çeker."

"Bu doğru olabilir," dedi ona gülümseyerek. "Ama beni sana çeken şey kötülüğün değildi."

"Ah?" dedi şakağından kulağına doğru bir yol öperken.

"Beni ve tuhaflıklarımı kabul etmendi. İlk kez yakalanmadan önce, kimyaya takıntım ve toplumdaki hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmeyi reddetmeme rağmen benden açıkça hoşlanıyordun."

"Bütün bunlardan *dolayı* senden hoşlandım, sevgili karıcığım," diye mırıldandı. "Sadece bunu fark etmem uzun zaman aldı. Anlaşılan bu evlilikteki tek yavaş öğrenen sen değilsin."

"O zaman bu sefer açıklama işini bana bırak," diye fısıldadı. "Yine de belki de ailenizi rezil etmeden önce kapıyı kapatmalıyız."

"Ya da yatak odamıza mı çekilelim?" diye önerdi.

"Thorn!" diye bağırdı. "Hâlâ sabah! *Şimdi* yatak odamıza dönersek herkes ne yaptığımızı öğrenir."

"Umarım öyledir. Benim gibi kötü adamlarla dolu bir aileden evlendin, tatlım ve hepimiz bu tür şeylerden pişmanlık duymayız." Onu serbest bıraktı, ancak yanına dönmeden önce salonun kapısını kapatıp kilitledi. "Öte yandan, evliliğimizi bir kez daha salonda tamamlamak onları gerçekten utandırabilir, aşkım. Deneyelim mi?"

"Oh, evet," dedi gülererek. "Deneyleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sonuç olarak, deney büyük bir başarıydı.

Sabrina Jeffries'in Dük Hanedanı serisinin
bir sonraki kitabının önizlemesi için okumaya
devam edin.

GIZLI DÜK

Headline Eternal'dan çok yakında

London Society Times

AYAKTA KALAN SON DÜK

Sevgili okurlar, ben, saygıdeğer muhabiriniz, buna inanamıyorum. O azgın şeytan Thornstock Dükü gerçekten evlenmekle kalmadı, aynı zamanda gelin olarak Bayan Olivia Norley'i seçti! Hem de onu şiddetle reddettikten sonra. Düzelmiş olmalı çünkü siz çok iyi biliyorsunuz ki Bayan Norley başka türlü onunla asla evlenmezdi.

Bu da üvey kardeşi Armitage Dükü Sheridan Wolfe'un, Düşes'in henüz evlenmemiş tek çocuğu olduğu anlamına gelmektedir. Onu kapacak genç bayan için ne büyük bir darbe olacak! Her ne kadar diller onun varlığını desteklemek için bir servetle evlenmesi gerektiğini iddia etse de, uygun bir kızı olan hiç kimse için bunun bir önemi olmayacaktır. Ne de olsa o bir dük, üstelik genç ve yakışıklı bir dük, ki bu çok nadir rastlanan bir durum. Uzun süre bekâr kalmayacağını söyleyebilirim.

Onu gelinini ararken izlemek ne kadar da lezzetli olacak. Thornstock'un olmadığı yerde Armitage ketumdur ve diğer üvey kardeşi Greycourt Dükü'nden bile daha münzevidir. Dolayısıyla zırhını delip altında atan nadide kalbi ele geçirmek için çok ilgi çekici bir kadın olması gerekecek. Sonucu nefesimizi tutarak bekliyoruz.

Birinci Bölüm

*Armitage House, Londra Kasım
1809*

"Greycourt Dükü sizi görmeye geldi, Majesteleri."

Armitage Dükü Sheridan Wolfe, aile koltuğu Armitage Malikânesi'nin hesap defterlerinden başını kaldırdı. "Onu içeri al."

Üvey kardeşi Grey'in Suffolk'ta olması gerekiyordu ama Sheridan bunun olmamasından memnundu. Grey, Sheridan'ın en nefret ettiği şeyden uzaklaşmasını sağlayacaktı. Sayılar. Aritmetik. Çift girişli muhasebe. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü anlayamıyordu.

Ne yazık ki, bir düklük mülkünü yönetmek, yöntemin sonsuz permütasyonlarıyla uğraşmayı gerektiriyordu, bu yüzden ustalaşması *gerekiyordu*.

Ama şimdi değil. Sheridan kitaplarla boğuşmaya devam etmektense Grey'le bir brendi içip hoş bir sohbet etmeyi tercih ederdi. Bu amaçla kendine bir kadeh doldurdu ve bir tane de üvey kardeşi için doldurmak üzereydi ki uşak Grey'i içeri aldı ve Sheridan'ın hoş sohbet fikri buharlaştı.

Kardeşi sanki çok fazla konyak içmiş ve şimdi de hesaplarını dökmek üzereymiş gibi görünüyordu. Solgun ve tedirgin olan Grey, Sheridan'ın Londra'daki malikânesinin çalışma odasını her an bir kitaplığın arkasından fırlayacakmış gibi taradı.

"Bir şey istiyor musun?" Sheridan kâhyaya biraz beklemesini işaret ederek kardeşine sordu. "Çay? Kahve?" Elindeki bardağı kaldırdı. "Konyak?"

"Korkarım bunun için zamanım yok."

Sheridan uşağa el salladı. Kapı kapanır kapanmaz sordu: "Ne oldu? Beatrice mi? Bu şartlar altında oyun için kasabaya gelmediğine eminim."

Birkaç saat içinde tüm aile Konrad Juncker'in "*Bir Yabancı'nın Vahşi Maceraları*" adlı eserinin hayırseverler tarafından sahnelenmesine katılacaktı.

Gentleman Loose Londra'da Parthenon Tiyatrosu'nda. Sheridan oyun yazarını çok az tanıyor olsa da, Thorn ondan gitmesini istemişti çünkü hayır kurumu karısının kalbine yakın ve değerli bir amaçtı: Half Moon House, her durum ve konumdaki kadının yeniden ayağa kalkmasına yardımcı oluyordu.

Grey başını salladı. "Aslında Beatrice'le ilgilenmesi için bir doğum uzmanı getirmeye geldim. Yerel ebemiz karımın bebeğimizi daha erken doğurabileceğini söylüyor ve kadın komplikasyonlardan endişe ediyor. Ben de ebenin haklı çıkma ihtimaline karşı Beatrice'i muayene edecek bir doktor bulmak için Londra'ya koştum. Biz konuşurken bile adam arabamda beni bekliyor."

Sheridan bir kaşını kaldırarak, "Beatrice'i 'geç olsun da güç olmasın' diye yatağa attığınızdan şüphelenirdim ama on aydır evlisiniz, yani bu pek de erken bir bebek sayılmaz," dedi.

"Hayır, gerçekten. Ebe yanılıyor olabilir ama buna güvenemem. Bu yüzden çıkarken burada durdum. Çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var."

Sheridan başını eğdi. "Ne yazık ki bebek doğurma konusunda hiçbir becerim yok. Bu yüzden ne tür bir iyilik yapabileceğinizi anlamıyorum. -"

"Babamın katilinin katıldığından şüphelendiğimiz o iki ev partisiyle ilgili hatırladıkları hakkında Cora Teyzemi sorgulayacak kişinin ben olmam gerektiğini söylediğimizi hatırlıyor musun?"

"Gerçekten de öyle."

Annelerinin beş çocuğu sonunda onun üç kez dul kalmasının sadece trajik olayların bir araya gelmesinden ibaret olmadığı sonucuna varmıştı. Sheridan'ın babası ve erkek kardeşi de dahil olmak üzere kocalarını biri öldürmüştü. Bu kişinin, ilk iki kocası öldüğünde ev partilerinde bulunan üç kadından biri olduğundan şüpheleniyorlardı. Bu yüzden Sheridan ve kardeşleri gizli bir soruşturmaya girişmiş, katilin kim öğrenmeye çalışmışlardı. Bu amaçla, her biri bir görev almıştı; Grey'in görevi, diğerleriyle hiçbir akrabalığı olmayan Cora Teyzesini, diğer adıyla Leydi Eustace'ı sorgulamaktı.

Sheridan geç de olsa "iyiliğin" ne olduğunu anladı. Lanet olsun.

"Hayır.

Tanrım, hayır. Bunu yapmayacağım."

"Ne soracağımı bilmiyorsun," dedi Grey.

"Tahmin edebiliyorum. Leydi Eustace'ı sorgulamamı istiyorsunuz." Grey iç çekti. "Durum göz önüne alındığında bunu gerekli buluyorum."

"Yakında şehre döneceksin. O zamana kadar bekleyebilir, değil mi?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse ülkede ne kadar kalmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Sheridan derin bir nefes aldı. "Evet, ama neden *benden* bunu yapmamı istiyorsun? Onu çok az tanıyorum."

"Diğerleri onu hiç tanımıyor," diye tersledi Grey. "Ama Vanessa ile arkadaşsınız ve bu size bir mazeret sağlıyor."

Sheridan'ın bunu yapmak istememesinin nedeni de tam olarak buydu. Çünkü bu, Leydi Eustace'ın kızı Bayan Vanessa Pryde'in etrafında olmak anlamına geliyordu; kuzguni bukleleri, gür vücudu ve canlı gülümsemesiyle onun akli için fazla çekiciydi.

Sheridan, Grey'in haklı olduğunu bilmesine rağmen, "Vanessa ile birkaç kez sohbet ettim," diye belirtti. "Bu beni bu iş için ideal biri yapmaz."

"Ah, ama teyzem ve ben birbirimizden nefret ediyoruz. Bu *beni* zor yapar

İdeal, çünkü sırlarını benimle paylaşması pek olası görünmüyor."

"Peki teyzen bunları neden *benimle* paylaşsın?" Sheridan konyağından biraz yudumladı.

"Çünkü sen seçkin bir düksün. Kızı da gözde bir genç hanım. Vanessa'ya kur yapıyormuş gibi davranmanızı önermiyorum ama annesi sizi tavlayacağını düşünseydi kesinlikle size daha fazla sır verirdi."

Sheridan, "Vanessa'ya asla kur yapmam, öyle ya da böyle," dedi. "Bir kere, şımarık ve küstah biri; karısı için pahalı elbiseler, kürkler ve mücevherler almaya asla gücü yetmeyecek bir adam için tehlikeli bir kombinasyon. Zaten zar zor ayakta duruyorum. Vanessa gibi bir eş beni boğar."

Grey bakışlarını daralttı. "Vanessa o kadar da şımarık değil, kendi istediğini elde etmeye kararlı."

"Bu daha da kötü çünkü evliliğimde sürekli bir çekişme olması anlamına geliyor."

"Beatrice ve Gwyn'in ikisi de bu türden ve şu ana kadar kocaları oldukça memnun. Doğrusu, ne istediğini bilen, ruhu olan bir kadınla evli olmak hoşuma gidiyor."

"Aferin sana," diye kestirip Sheridan. "Ama senin paran var, benim yok. Karının da o lanet olası şair Juncker'e karşı saçma bir saplantısı yok."

"Ah, evet, Juncker." Grey çenesini okşadı. "Bunun bir kıza aşık olmaktan öte bir şey olduğundan şüpheliyim."

"İnanın bana, Juncker'in 'parlak' oyunları hakkında birçok kez gevezelik ettiğini duydum. Bir keresinde bana Juncker'in nasıl bir 'kara melek' vahşiliğiyle yazdığına dair saçma sapan bir şey söylemişti. Anlamsız herifin nasıl bir adamla evlenmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yok."

"Ama biliyorsun, ," dedi Grey gözlerinde tuhaf bir parıltıyla.

"Gerçekten de öyle. En kötü aşırılıklarını dizginleyecek, gençlik coşkusunu daha pratik faaliyetlere yönlendirmesine yardımcı olacak bir arkadaşa ihtiyacı var. Ne yazık ki, sadece ona kötü hizmet edecek romantik fikirleri var ve bunlar onu parmağının altında tutabileceğini düşündüğü bir adam istemeye yönlendiriyor, böylece servetini istediği gibi harcayabilir."

"Juncker," dedi Grey.

"Başka kim olabilir ki? En azından birkaç yıldır onun peşinden koştuğunu gayet iyi biliyorsun."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

Bu soru Sheridan'ı hazırlıksız yakaladı. "Kesinlikle hayır." Grey ona sırtınca Sheridan ekledi: "Juncker'e kapımız açık. Belki daha iyisini yapabilirdi ama çok daha kötüsünü de yapabilirdi."

"Beni kesinlikle ikna ettiniz," dedi Grey kayıtsızca. "Ama ..." "Ne olmadıkça?"

"Sen sadece onun düklerin kibirli ve duygusuz olduğunu düşünmesinden rahatsız oluyorsun. Yani zaten seninle evlenmeyi asla kabul etmezdi."

"Evet, bana söyledin," dedi Sheridan. Hem de birden fazla kez. Onu kızdıracak kadar sık. "Ve zaten benimle evlenmesini de beklemiyorum."

"Sanırım onu senden *hoşlanması* için ikna edebilirsin, ama bunun ötesinde ..."

Grey bu düşünceyi havada bırakınca Sheridan dişlerini sıktı. "Demek istediğini anladım." Sheridan'ın Vanessa'nın kendisinden "hoşlanmasını" sağlamak gibi bir niyeti yoktu. Vanessa onun için doğru kadın değildi. Buna uzun zaman önce karar vermişti.

"Vanessa'nın çeyizini finanse etmeyi kabul etmemiş miydin?" Sheridan konyağından bir yudum daha alırken konuştu. "Leydi Eustace'ı çeyizi vermemekle tehdit ederek sırlarını ifşa etmeye zorlayabilirsin, biliyorsun, teyzen itiraf etmezse."

"Birincisi, bu sadece Vanessa'yı incitir. İkincisi, eğer teyzem köşeye sıkışırsa, yalan söyleyecektir. Ayrıca tüm bunlar, biz soruşturmamızı sürdürürken kadınların yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını düşünmelerine bağlı. Bu yüzden ona *da* Vanessa'ya *da* babamın arsenikten öldüğünü tespit ettiğimizi söylemedim. Bu da Leydi Eustace'ı sorgulamanız için bir başka neden. Sizden şüphelenmeyecektir."

"Peki ya Sanforth?" Sheridan sordu. "Başlangıçta benim kasabada sorular sormama karar vermiştik. Babalarımızın katilini ya da katillerini bulma planımızın *bu* kısmına ne oldu?"

"Heywood Sanforth'u gayet iyi idare edebilir."

Bu muhtemelen doğrudu. Sheridan'ın emekli bir albay olan küçük kardeşi kendi malikânesinde önemli iyileştirmeler yapmıştı bile. Bununla karşılaştırıldığında, Sanforth'un küçük halkına sorular sormak bir öğleden sonra eğlencesi olurdu.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Grey, "ülkeye dönmeniz için bile bir neden yok. Oyun için şehirde olduğun sürece teyzemin tiyatrodaki kutusuna girip neler öğrenebileceğine bakabilirsin. Vanessa ile sohbet etmek için oradaymış gibi davranabilirsin."

Sheridan, "Tabii oyuna katıldıklarını varsayarsak," dedi. "Hayırsever prodüksiyonlar Leydi Eustace'ın hoşlanacağı şeyler gibi görünmüyor."

"Oh, orada olacaklar," dedi Grey. "Vanessa bundan emin olacak. Bu Juncker'in oyunu, unuttun mu?"

"Doğru." Gözlerini parıldayan liköre dikti ve bir yemini ısırıldı. ". öğrenmek için Leydi Eustace'ın şüphelerine katlanacağım." Bu aynı zamanda Vanessa'nın Juncker hakkındaki aptalca övgülerine de katlanacağı anlamına .

Boğazı düğümlendi. Umurunda değildi. Umursamayacaktı da. "Teşekkür ederim," dedi Grey. "Şimdi sakıncası yoksa ..."

"Biliyorum. Beatrice seni malikânede bekliyor ve epey uzun bir yolculuğun var." Kardeşinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Wolfe'lar dayanıklı bir soydan gelir. Annemizden bahsetmiyorum bile. Yirmi beş yaşına gelmeden üç kocadan beş çocuk doğurabiliyorsa, kuzenimin de size fazla sorun çıkarmadan bir varis verebileceğinden eminim."

"Ya da bana bir kız ver. Hangisi olduğu umurumda değil. Beatrice hayatta kaldığı ve çocuk sağlıklı olduğu sürece ..."

"Git." Sheridan, Grey'in dalgın ifadesinden adamın zihninin çoktan karısına ulaşacağı anı düşünmeye başladığını anlayabiliyordu. "Git onunla birlikte ol. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sheridan aşkın neden olabileceği ıstırabı, ne kadar derine işlediğini, insanın boğazına attığı düğümün ne kadar acı verici olduğunu ilk elden biliyordu.

İşte tam da bu yüzden böyle bir durumda kalmayı hiç istememişti. Grey'in tedirginliğini görmek bile onu uyarmak için yeterliydi. Aşk bir adamı bir atın koşabileceğinden daha hızlı çiğneyip tükürebilirdi. Sheridan'ın zaten endişelenmesi gereken bir sürü şey vardı. Bu sayıya bir de kadın eklemek niyetinde değildi.

Vanessa'nın annesi kızının Pryde aile locasına girmesini engellerken, "Bekle kızım," dedi. "Başlığın yamuk." Vanessa'nın süslü türbanına bir şapka iğnesi sokarak kafa derisini sıyırdı.

"Anne! Bu acıttı!"

"Yerinde durmaması *benim* suçum değil. Süslemeyi düzensiz takmış olmalısın. En başta yepyeni bir türban almadığın için haklısın."

Annesi her zaman bir şeyleri yeniden yapmak yerine yenisini almasını isterdi. Ne yazık ki Vanessa'nın rahmetli babasının küçük mülkü yeterli gelir getirmiyordu ve annesinin dul payı hiçbir zaman Vanessa'nın istediği her şeyi almasına yetmiyordu. Bu yüzden, kendi imkanları dahilinde yaşadıklarından emin olmak için her zaman küçük ekonomiler uyguluyordu.

Annem birisinin imkanları dahilinde yaşamasını onaylamazdı. Bir kere, sürekli olarak birilerini ne kadar yüce oldukları konusunda etkilemeye çalışırdı.

vardı. Bir başka açıdan da, Vanessa'nın iyi bir evlilik yapmasına ve ikisini de rahatça geçindirebilmesine umut bağlamıştı.

"Sorun süs değil anne," diye homurdandı Vanessa. "Her şeyle oynadığın için orantısız olmuş."

"Ben sadece düzeltmeye çalışıyorum. Beyefendiler güzel görünmek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette." Vanessa gerçekten sadece *bir* beyefendiye hoş görünmek istiyordu, ama beyefendi muhtemelen her zamanki gibi onu görmezden gelecekti. Eğer öyle yaparsa, onun dikkatini çekme umudunu yitirecekti. Şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey işe yaramamış gibi görünüyordu.

En sevdiği akrabası olan Theo Amca, Vanessa'nın kolunu güven verici bir şekilde sıvazladı. "Anneni bilirsin, her zaman taliplerini düşünür."

"Ve iyi bir nedeni var," dedi annesi. "Konu talipler olunca kızda Tanrı'nın ona verdiği akıl yok. Greycourt'la evlenmesi *gerekirdi*, ama yerine ayak sürüdü ve şimdi o aşağılık Bayan Wolfe'la evli."

"O 'alçak' herif," diye araya girdi Vanessa, "tıpkı benim gibi bir dükün torunu. Yani o alçaksa, ben de öyleyim. Ayrıca ondan hoşlanıyorum."

"Elbette biliyorsun." Annem türbanı biraz daha karıştırırken burnunu çekti. "Her zaman yanlış insanları tercih ediyorsun."

Vanessa, "Genelde doğru türden daha ilginç olduklarını düşünüyorum," dedi.

"Şu olduğun oyun yazarı gibi." Annesi başını salladı. "Bazen sırf beni kızdırmak için bulabildiğin en fakir adamla evlenmek istediğini düşünüyorum."

"Bay Juncker çok yetenekli," dedi Vanessa, tam da annesinin söylediği nedenle -sırf onu kızdırmak için. Yakışıklıydı da, güzel bir gülümsemesi, alaycı gözleri ve güzel dişleri vardı, ama Vanessa bunların hiçbirini umursamıyordu.

Amcası nefes nefese kaldı. "Yüzyılın sonundan önce bir zamanda mı kutuya gireceğiz abla?"

"Oh, kirli sakal , Theo. Orkestra hâlâ enstrümanlarını akort ediyor."

"Bu bana bir uvertür gibi geliyor," dedi. "İşte bu yüzden Bizim dışımızda koridor boş."

"Neredeyse bitti." Annesi *sonunda* türbanını düzeltmeyi bıraktı. Onun yerine Vanessa'nın korsajını aşağı doğru çekti.

Vanessa inledi. "Tekrar sürünecek. Gerçekten anne, bir fahişe gibi görünmemi mi *istiyorsun*?"

"Eğer sana iyi bir koca bulacaksa? Kesinlikle. Artık gençleşmiyorsun, biliyorsun." Annesi Vanessa'nın yanaklarını sıktı.

"Çimdiklemenin yılları nasıl geri getirdiğini anlamıyorum."

"Bu konuda annene güvenmelisin," dedi annem. "Yemin ederim, umarım bir gün senin kadar inatçı bir çocuğun olur. Bu senin için iyi olur." Theo Amca boğazını temizlediğinde, annem kaşlarını çatarak ona baktı ve kapıyı açtı. ", *artık* içeri girebiliriz."

"Bu gece özellikle birini mi bekliyorsun?" Vanessa locaya girdiklerinde sordu. Annesi onu genellikle süslerdi, ama bu biraz abartılıydı.

Annem sesini alçalttı. "Lydia'nın ailesinin çoğunun burada olacağını duydum. Ve eğer Armitage Dükü Hazretleri de gelirse.

."

"Yanaklarım pembe ve göğsüm yarı çıplak olduğu için sihirli bir şekilde benimle evlenmeye mi karar verecek?"

"Erkekler böyle yapar, bilirsin. Sizi fark etmesini sağlayacak her şey iyidir."

Yakınlardaki biri onları susturdu ve yerlerine oturdular.

Vanessa içini çekti. Aziz Sheridan'ın onu fark etmesi pek mümkün değildi. Yirmi dokuz yaşına karşılık yirmi beş yaşında olmasına rağmen, onu açıkça küçük kız kardeş konumuna indirgemişti. Onun küçük kız kardeşi olmak istemiyordu. Onun *karısı* olmak istiyordu. Ne yazık ki, genç hanımların geleneksel taktiklerinin birçoğunu denemişti ve hiçbirisi onun hakkındaki imajını değiştirmiş gibi görünmüyordu.

Onu kıskandırmak için yaptığı girişimler de dahil. Bay Juncker'in ardından özlemle bakmış ve Sheridan'a adamın yeteneklerinden övgüyle söz etmişti. Hatta kuzeni Grey'e hayranlığını ima etmiş ve sözlerinin Sheridan'a geri döneceğini umarak asla bir dükle evlenmeyeceğini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Kusursuz bir yalancı anneyle büyümüş olan Vanessa, kuzenine yalan söyleme konusunda ancak bu kadar rahattı.

Ama görebildiği kadarıyla, tüm çabaları sadece annesini kızdırmış ve Grey'i sinirlendirmişti, kendisini gülünç hissetmesi de cabasıydı. Sheridan onunla üç kez dans ettiğinde -sadece bundan kaçınmadığı için- her zamanki gibi mesafeli ve soğuk davranmıştı. Kabul, o bir düktü ve öyle olmaları *gerekiyordu* ama Sheridan onun üvey kardeşiyle akrabaydı. Bunun Sheridan'ın yüzünde bir iki gülümseme yaratması gerekirdi.

Aksine, ondan daha da uzaklaşmış, saklandığı yere lanet etmişti. Ve eğer mali durumu dedikodularda söylendiği kadar kötüyse, bu hiç mantıklı değildi. Ailesinin mali durumunun kötü olmasına rağmen Vanessa'nın hatırı sayılır bir çeyizi vardı ve çeyizi finanse eden Grey olduğu için bunu bilmesi gerekirdi. Yine de onun kendisiyle serveti için ilgilenmesini istemiyordu. Onun gerçek kendisini görmesini, gerçek kendisini arzulamasını istiyordu.

Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden korkuyordu.

Burada mıydı ki? Burada olsaydı annesi mutlaka ona söylerdi. Eğer onu fark etseydi. Ama Armitage ailesinin locasında oturup oturmadığını görecektik kadar öne eğilmek Vanessa'yı ele verirdi.

Sonra aklına bir fikir geldi. "Anne," diye fısıldadı, "pemoskopun yanında mı?"

Annesi başıyla onaylayarak, silahı cebinden çıkardı. Ama Vanessa onu alamadan annesi sordu: "Bunu kimi gözlemlemek için kullanıyorsun?"

"Dük, tabii ki." Vanessa yalan söyleyebilirdi -bunu yapmaya tenezzül ettiği tek zaman annesiyle uğraştığı zamanlardı- ama bu durumda buna gerek yoktu.

"Benimle oyun oynama, kızım." Annemin her zaman diğer insanların da kendisi gibi yalan söylediğini düşünmesi ne kadar komikti. "O oyun yazarına gönül verdiğini biliyorum ve o senden çok aşağıda."

"Evet, anne."

Annesinden pemoskopu aldı ve öne doğru eğilerek gözüne tuttu. Annesi bunu babasının ölümünden sonra almıştı ama Vanessa hiç kullanmamıştı.

Şimdiye kadar. Diğer insanlar onun aktör ve aktrisleri daha yakından görmeye çalıştığını düşünebilirdi, çünkü pemoskop

Tıpkı bir opera camı ya da dürbün gibi, ki bu ironik bir durumdu çünkü kelimenin tam anlamıyla kişinin sağındaki kutulardaki insanları gözetlemesine izin veriyordu.

Sahneden ziyade yan tarafındaki şeyleri görmeye alışması biraz zaman aldı. Ancak bir kez alıştığında, Armitage locasındaki herkesi gözlemleyebiliyordu. Sheridan üvey kız kardeşi Leydi Gwyn ile annesinin arasında oturuyordu. İki hanımın sohbet ettiği belliydi ama o her zamanki soğukkanlı tavrını takınmıştı. Bir aziz gibi. Ya da bir sfenks gibi.

Anlaşılması ne kadar zor biri olduğu düşünülürse, sfenks ona daha çok uyuyordu. Birdenbire ona doğru baktı ve kız, onun kendisini izlediğini anlamadığını bilse de bu ilgiden rahatsız olarak irkildi.

Polemoskopu kucağına bıraktı. "O orada mı?"

Annem sordu.

"Kim?"

"Bay Juncker'ınız."

Tanrım, kontrol bile etmemişti. "Evet," dedi, öyle olması için dua ederek. Polemoskopu kaldırdı ve görebildiği kutuları taradı. Ve işte oradaydı, Bay Konrad Juncker, onun sözde sevgi nesnesi. Vanessa'nın tanımadığı bir kadınla flört ediyordu. Bu yüzden ona hiçbir zaman gerçekten aşık olamayacaktı. O bir çapkındı ve Vanessa böyle bir adamla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Rahmetli babasına çok benziyordu.

Yine de Sheridan'ı kıskandırmak için Bay Juncker'ın peşinden koşuyormuş gibi görünmek gibi aptalca bir plana hiç başlamamış olmayı diledi. Oyun yazarı zerre kadar ilgisini çekmiyordu. Ve şimdi sıkışmıştı. Bu son noktada sevgisini Sheridan'a yöneltirse, Sheridan onun dönecek olduğunu düşünecekti. Lanet olsun.

Polemoskopu annesine uzattı, ama annesi kendini tamamen oyuna kaptırmış görünüyordu. Vanessa değildi. O ve annesi bu oyunu ilk sahnelendiğinde izlemişlerdi, ama annesi ya unutmuştu ya da tekrar sahnelenmesinden hoşlanıyordu. Annesi bu geceye sadece Vanessa'Sheridan'la konuşabilmesi umuduyla gelmişti. Bunun gerçekleşebileceğinden umudunu kesmişti. Özellikle de oyun ilk perdenin sonuna geldiğinde ve Armitage'ın locasına hızlıca bir göz attığımda ortadan kaybolduğunu gördüm. Hiç şüphesiz başka biriyle flört ediyordu-

"İyi akşamlar," dedi yumuşak bir ses. "Umarım hepiniz gösteriden keyif alıyorsunuzdur?"

Vanessa'nın nabızı hızlandı. Sheridan ona gelmişti. Onunla aynı çekimi hissediyordu. Sonunda.

Theo Amca, Mama'nın yanındaki koltuğundan, "Yeni olmadığı için olabildiğince beğeniyoruz," dedi. "Yine de Juncker'in eski bir oyununu başka herhangi bir yazarın yeni bir oyununa tercih ederim. Nasıl eğlendireceğini biliyor, hakkını vereyim."

"Bize katılın, Majesteleri," dedi annem ve Vanessa'ya Sheridan'ın aralarına oturabilmesi için yanlarına geçmesini işaret etti. "Vanessa da tam bu konuda sizin fikrinizi almak istediğini söylüyordu."

Sheridan muhteşem yeşil gözlerini ona odakladığında, Vanessa yüzüne çapkın bir gülümseme yapıştırdı. "Saçmalama anne. Onun fikrini zaten biliyorum."

Yüz ifadesi zerre kadar değişmedi. Annesi ve onun arasındaki koltuğa otururken sıkıntının ve umursamazlığın mükemmel bir karışımını sergiliyordu. "Oh? Peki bu ne olabilir?"

"Felix ve arkadaşlarının saçmalıklarının gülünç olduğunu. Böyle bir ciddiyetsizliği hiç de eğlenceli bulmadığınızı."

"Sen öyle diyorsan." Omuz silktili. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

"Bu çok saçma," diye ısrar etti Vanessa. "Senin her zaman bir fikrin vardır. Ve genellikle de bu fikirler herkesinkinin tam tersidir. Bir keresinde Savaş Bakanı'na Napolyon'un usta bir stratejist olduğunu ve eğer bunu fark edip ona göre davranmazsak bize karşı kazanacağını söylediğini duymuştum."

"Bu bir fikir değildi; gerçektir." Kadına dik dik bakmak için dönerek, "Adamın düşmanımız olması aptal olduğunu varsaymamızı gerektirmez. Savaş Bakanımızdan daha büyük adamlar bu hatayı yaptılar, hem de kendi zararlarına."

"Peki askeri strateji hakkında ne biliyorsun?"

"Sanırım senden daha fazla. Farkında olmayabilirsin ama babam beni küçük yaştan itibaren İngiltere'nin diplomatik hizmetinde onun izinden gitmem için eğitti."

Annem homurdandı. "Eminim sen onun yerine düklüğün varisi olunca rahatlamıştır. Bu ne tesadüfi bir olaydı."

Sheridan dikkatini Vanessa'nın annesine çevirdi. "Kardeşinin ölümüne tesadüf diyeceğini sanmıyorum." Sanki annesinin buna alınabileceğini fark etmiş gibi sözlerini yumuşattı. "Şahsen ben düklüğün miras almaktansa yurtdışında bir görevi tercih ederdim, ama kısmet değilmiş."

Annem bir kaşını kaldırdı. "Hayatın boyunca İngiltere dışında alçak bir elçi olarak yaşamaktan mutlu mu olacaktın?"

"Ben İngiltere'de doğmadım, Leydi Eustace. Dolayısıyla, örneğin ömrümün geri kalanını Prusya'da geçirme şansım olsaydı, bundan son derece memnun olurum."

Annem, "Ama bu gibi eğlenceleri, av partilerini ya da ışıltılı balolarımızı kaçırmış olmalısın," dedi.

Theo Amca homurdandı. "Eminim Prusya'da da bunlardan vardır, değil mi Dük?"

"Ama İngilizlerle dolu değil," diye ısrar etti annesi. "Ve o Prusyalılara güvenilmez."

Vanessa bir iniltiyi bastırdı. "Annemi affet Sheridan. Bütün yabancıları şüpheli bulur."

Sheridan onu görmezden geldi. "Şunu söyleyebilirim ki Leydi Eustace, Berlin'deki ev partileri annemin her zaman anlattıklarının yanında solda sıfır kalır. Prusya'daki ev partileri her şeyin planlandığı düzenli etkinliklerdi. Oysa annem ilk kocasının işlerinin çılgınca olduğunu ve hiç de planlı olmadığını söyler. Herkesin farklı etkinlik planları vardı ve bu planlar konusunda kimse kimseye danışmazdı."

"Kesinlikle," dedi annem parlayarak. "Gerçekten de öyleydi. O günlerde istediğimizi yapardık. 'Ah, genç beyler yatıştırılmalı' saçmalığının hiçbiri yoktu. Nasıl eğlenebiliyorsak öyle eğlenirdik."

Sheridan, "Sanırım bu, konuklara arazide dolaşmak ve biraz keşif yapmak için bolca zaman bıraktı," dedi.

"Ve randevuları var," diye ekledi amcası sinsice.

Annem ağabeyine retikülüyle vurdu. "Kimsenin randevusu yoktu Theo. Yeni evliydim ve evliliğimi herhangi bir erkek için tehlikeye atacak değildim. Ve kocam orada değildi." O

Vanessa'ya baktı ve rengi attı. "O da böyle bir şey yapmazdı."

Vanessa gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Annesi, Vanessa'nın babasının yıllar boyunca kadınlara yaptığı ödemeleri fark etmediğini nasıl düşünebilirdi? Vanessa hesap defterinin ne olduğunu bilecek yaşa geldiğinden beri babasının hesaplarını tutuyordu. Babam para yönetimi konusunda çok kötüydü. "O ev partisi değil miydi-"

Sheridan ona bakmadan, "Grey'in babası o ev partisinde öldü," dedi. "Konuklar bu konuda ne hissettiler, Leydi Eustace? Moralleri çok bozulmuş olmalı."

"Evet, gerçekten de öyleydi. Gerçi Lydia artık yapamayana kadar onun hastalığını gizli tuttu. Ayrıca-"

Bir çocuk sahneye çıktı ve ikinci perdeye komik bir giriş yaptı. Bunun tüm konuşmaları bitirmesi gerekirdi ama annesi Sheridan'a, Sheridan da ona fısıldamaya devam etti, en azından oyunun aksiyonu başlayana kadar.

Sonra Sheridan sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı ve farkında olmadan Vanessa'nın dikkatini güzel fiziğine çekti. Adam, Vanessa'nın şimdiye kadar gördüğü en iyi işlenmiş baldırlara sahipti, bir boksörünki kadar geniş ve her türlü güç testini yapabilecek bir göğüsten bahsetmeye gerek bile yoktu. Sanki bunlar genç bir bayanı baştan çıkarmak için yeterli değilmiş gibi, saçları da ...

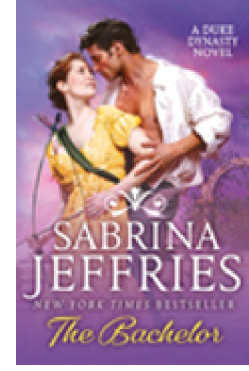
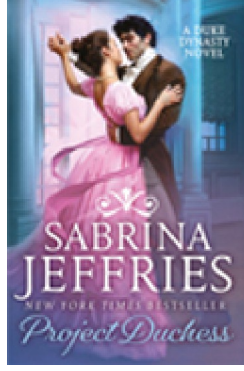
. ah, o muhteşem küllü kahverengi bukleleri aklına bile getirmemeliydi. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirmek istiyordu, ama bu olasılık onun aklından bile geçmiyordu, çünkü sadece annesiyle fısıldaşmaya devam ediyor ve Vanessa'yı tamamen görmezden geliyordu.

Sönen bir balon gibi, neşesinin havasının söndüğünü hissetti. Annesini görmek, onunla konuşmak için buradaydı. Vanessa nedenini anlayamıyordu, ama asıl mesele *onun kendisiyle* birlikte olmak için burada olmadığıydı. Onunla sohbet etmesini sağlamalı, kendisini fark ettiğini kanıtlayabilecek *herhangi bir şey* yapmalıydı.

Annesinin polemoskopunu kullanan Vanessa, Sheridan'ın dikkatini çekebilecek bir şey söylemek için beynini zorlayarak yakındaki kutuları inceledi. Sonra kutusundan çıkmak için ayağa kalktığı belli olan Bay Juncker'i gördü.

Ve bu ona bir fikir verdi.

Don't miss the other dazzling novels in the

'Anyone who loves romance must read Sabrina Jeffries!'

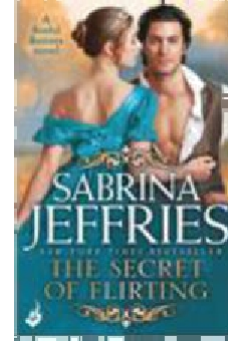
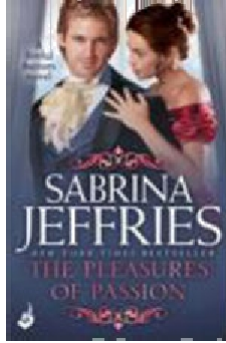
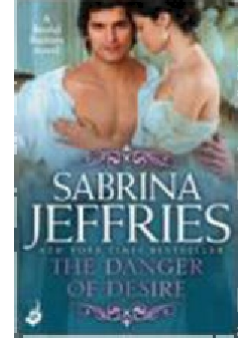
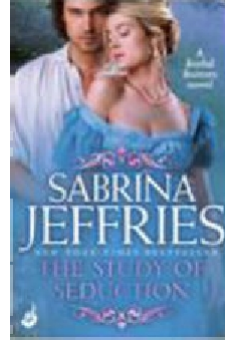
Lisa Kleypas, New York Times bestselling author

Şu andan itibaren

BAŞLIK
ETEİtNAL

*At St. George's Club, guardians conspire
to keep their unattached sisters and wards*

Çekinme.
Günahkâr Taliplerle Tanışın.

Şu andan itibaren

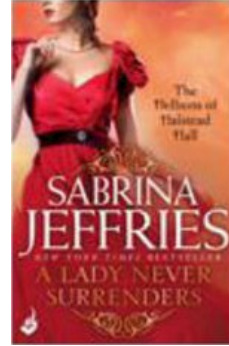
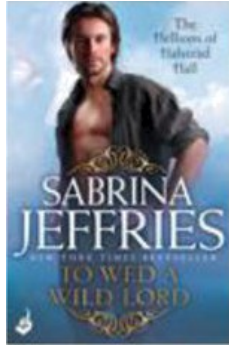
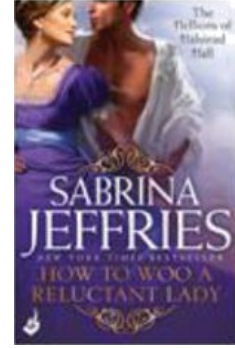
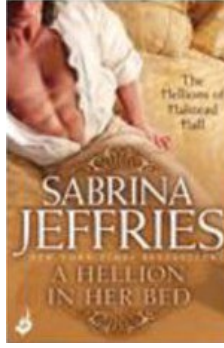
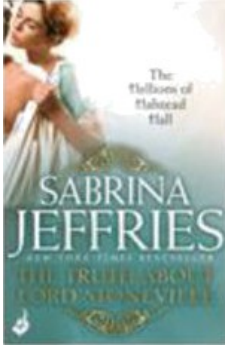

fifia0Llifi
EBEDİ

pJmr om fa rJJ rzer için

Hellions of Habstead Hall?

Onlar skandal Sharpe'lar,
Şok edici bir aile mirasıyla lekelenmiş, cehennemde yaşayan
beş kardeş.

Lord Oliver, Lord Jarret, Leydi Minerva, Lord
Gabriel ve Leydi Celia ile tanışın.

Expect secrets, denigrations and sensuous romance.

Available now from

r
EBEDİ
"SUXR

KALBINIZIN ARZUSUNU BULUN. . .

WEB SITEMİZİ ZİYARET EDİN:

www.headlineeternal.com BİZİ FACEBOOK'TA

BULUN facebook.com/eternalromance

BİZİMLE TWITTER'DA BAĞLANTI KURUN: [eternal_books](https://twitter.com/eternal_books)

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN: [headlineeternal](https://www.instagram.com/headlineeternal) BİZE

E-POSTA ATIN: [eternalromance@ headline.co.uk](mailto:eternalromance@headline.co.uk)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.